

FRENK LARAMI

DOCK HOLIDAY

BROJ 248 • CENA 16,00 DIN.

JE TIHO I UŠAO U

TREĆI ČOVEK

★ DOK HOLIDEJ ★

KIRK HAMILTON

TREĆI ČOVEK

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 248

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Kirk Hamilton

RIDE FOR TEXAS

Recenzija

Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija

Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani

Branislav PERKOVIĆ

Branislav KERAC

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Julijana PAP

Magdolna KOLARŠ

Štampa: 25. III 1991.

Tržište: 5. IV 1991.

Izdaje: „FORUM-MARKETPRINT“, DD za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32.

Štampa: DD „FORUM-ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Kirk Hamilton – RIDE FOR TEXAS

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4 (91.))

Ben Snajl je odlučio da pobjegne iz državnog zatvora u Džalsburgu onog istog dana kada je primio pismo od svoje verenice Liz.

To pismo je očekivao kao ozeblo sunce, ali ono mu je donelo loše vesti i on je odlučio da beži. Bio je osuđen na trideset godina robije, a po njemu to je bilo isto i doživotna robija, ili smrt.

Najgore je bilo to što je osuđen zbog zločina koji nije učinio on, nego neki drugi čovek. Ubistvo dva čoveka i pljačka banke bilo je previše i za najokorelijeg bandita. A sve to je teretilo njega i još dvojicu.

Ta dvojica bandita, nalazili su se, takođe, ovde u kamenolomu. Jedan bandit se zvao Vin Karnej, a drugi Loni Emerson. Njih dvojica su, naravno, znali da je Ben nevin, ali na suđenju nisu rekli ni reč u njegovu korist, čak su tvrdili suprotno. Njegovoj osudi doprinelo je i svedočenje neke barske dame koja je, sigurno imala svojih razloga da se zakune na laž.

Ta žena je posle par meseci nestala iz Hauarda. Vrlo brzo joj se izgubio svaki trag. Ili ju je neko ubio, ili se izgubila nekud u prostranstvima Divljeg zapada. Najverovatnije je otišla sa krivicem, umesto koga je sada u kamenolomu radio Ben.

Čovek bi se zapitao, zašto su Vin i Loni lagali i zašto su okrivili nevinog čoveka?

Za to je postojao vrlo prost razlog. Dokle god se onaj krivac, njihov sau-

česnik, nalazio na slobodi, sa novcem koji su opljačkali, postojala je mogućnost da se kad-tad dočepaju tog novca.

Prvih dana, kada je shvatio da mu bar zasada nema pomoći, i da će narednih trideset godina provesti u kamenolomu, Ben se pomirio sa sudbinom i pao u tešku depresiju. Svaki dan mu je bio potpuno isti s onim prethodnim i ponašao se kao mašina.

Međutim, pre ovog pisma koje je prevršilo meru, primio je vesti od Liz da je na tragu onoj devojci. Lili se zvala. Toliko je mogla da sazna, pošto se tek skoro vratila u Takson.

Sada mu je javljala da je devojka, verovatno, prešla u Meksiko. Ipak, obećavala je da će je pronaći, makar morala ići na kraj sveta. Primoraće je, kaže, da ispriča sve što zna.

Ta naivnost sa kojom je Liz pisala, učinila je da se Ben setno nasmeši. Ako je u ovom robijanju mogao nešto da nauči i shvati, bilo je to, da se banditi ne predaju tako lako. I da će devojka, ako uopšte dođe u situaciju da nešto pisne, biti mrtva pre nego što uspe da progovori i jednu reč.

Sa druge strane, dobro je poznavao Liz. Ona je, iako u mnogim stvarima neiskusna i naivna, nekako uspevala da završi i nemoguće stvari, samo zahvaljujući svojoj upornosti. Kada se ona nekome popne na glavu, taj ne može lako da je se otrese.

Eto, to je bio veoma slabašna tračak nade, koji se, na trenutak, ukazao pred njim, ali, trajalo je to vrlo krat-

ko. Suviše je bilo rizično osloniti se na tu mogućnost. Zato je odlučio da sam okuša sreću.

Odlučio se da beži.

Pa, i ta devojka Lili, ko zna, možda se već nalazila zakopana u nekom kanjonu ili su je ribe oglodale na dnu reke Rio Grande. Nije važno gde se nalazi. Važno je da je nestala iz grada u kom ga je optužila i to najverovatnije zauvek. A s njom je nestala i svaka nada da će on biti u stanju da dokaže svoju nevinost.

On je bio žigosan kao bandit i pljačkaš i jedino što je moglo da mu se dogodi, ako ga uhvate prilikom bekstva iz zatvora, bilo je da ga obeše. A vešanje nije ništa gadnije od ovog robijanja u kamenolomu, mislio je.

Toga dana, kada je primio ono beznađežno pismo od Liz, Ben je radio na miniranju u samom kamenolomu. Zvali su to suvo miniranje.

Jedan od zatvorenika držao bi tešku ćuskiyu zašiljenu na jednom kraju da bi mogla da probije kamen, a drugi je udarao ogromnim čekićem dokle god se u kamen ne bi napravila rupa, dovoljna da se u nju nabije drveni klin. Tada je trebalo samo udariti po klinu nekoliko puta i stena je pucala po svim žilama.

Ben je toga dana udarao čekićem po drvenim klinovima. To mu je bio posao. Težak posao, jer, čekić je imao skoro dvadeset kilograma, a udarci su morali da padaju ritmično. Čim bi samo jedan udarac izostao, stražar bi po zvuku osetio da je promenjen ritam i stvorio bi se tu sa svojim bičem, dok čovek trepne okom.

U jednom trenutku, Ben je visoko podigao teški metalni čekić, ali nije ga spustio na klin, već se zateturao i pao na jedno koleno pored krupnog mišićavog bandita, Vina Karneja.

Ubica ga je pogledao svojim bezizražajnim očima i nije rekao ništa. Međutim, podmuklo je zario čizmu u Benova rebra.

– Hoćeš li da nam navučeš stražare na vrat! – procedio je kroz zube.

Nije trpeo Bena, naročito kada je ovaj rekao da zna da se njih dvojica, Vin i Loni, spremaju da pobjegnu i da ima nameru da im se pridruži.

– Diži se, medeni – prosiktao je Karnej. – Ako Majler vidi, dojezdidiće ovamo, a onda ga se nećemo rešiti pet dana.

Još jednom, Karnejeva čizma se zavrila u Benovu slabinu.

Ben je zaječao od bola od podmuklog udarca, a kada je uspeo da malo podigne glavu, video je da se jedan stražar uputio prema njima.

S mukom se uspravio na noge, ali glavu nije dizao. Spustio je nisko kao da gleda kako da uhvati čekić.

Govorio je tiho i skoro ne mičući usnama.

– U redu, Vine – rekao je tiho. – Samo da znaš, ako još uvek nameravate da pobjegnute, ja ću sa vama.

Karnej je hitro podigao glavu, a pogled mu je ošinio Bena. Onda je za trenutak zastao kao da je želeo da se uveri da li Ben to misli ozbiljno. On je, takođe, primetio stražara koji im je prilazio i brzo se okrenuo na drugu stranu.

– Kasnije – promrmljao je.

Ben se sasvim uspravio i otresao prašinu sa svoje bluze. Otkopčao je i pogledao dubok crveni trag na slabinu koji mu je ostavila Vinova čizma. S mukom se nacerio kad mu je prišao stražar.

– Šta se to ovde događa? – upitao je stražar.

– Sapeo sam se i pao, ser – odgovorio je Ben.

Stražarevo ime je bilo Harou. Bio

je visok, snažan čovek od dvadesetak godina. Za ovo vreme od kako je došao u Džalsburg, Harou nikad nije bio naročito grub sa Benom. Izgledalo je da mu se Ben, na neki način, dopada.

Ali, Benu se nije dopadao Harou. Pričalo se o njemu da je patološki pohlepan. Nije bilo zatvorenika kod koga je video bilo šta od zlata, a da se to, posle izvesnog vremena, nije preselilo u njegov džep. Zato je Ben bio oprezan kad mu je Harou prilazio sa smeškom. Nekim posebnim čulom osećao je da se nešto drugo krije iza te ljubaznosti.

Veoma često, takvi stražari, u stvari prikriveni kriminalci, ponašali su se vrlo okrutno prema zatvorenicima, samo zato da ne bi izazvali sumnju upravnika zatvora i ostalih kolega.

Odnekud, Ben je sve više sticao uverenje da je Harou baš jedan od takvih i da ne bi bilo zgoreg zadobiti njegovo poverenje.

Zato je uvek, kada se našao oči u oči s ovim stražarom, pravio lice anđela i nastojao da mu se dodvori koliko god je to moguće.

– Šta je to s tobom, Bene? – upitao je. – Poslednjih dana sve češće padaš.

Ben se osmehnuo kao nevinašce.

– Mislim da sam zaista beznadežno trapav, ser. Teško se krećem po ovom kamenu. Sve do prošle nedelje, kao što znate, ser, bio sam na nižim nivoima.

– Hm! Sve ti nešto fali. Najlakše bi, u stvari, bilo prebrojavati novac... kao što si nekada radio u banci. Ali, šta ti ja mogu... Trebalo je da budeš pametniji... Uostalom, nikada nije kasno – nacerio se Harou.

Ben je napravio tužno lice.

– Šta sad вреди govoriti – rekao je skrušeno, praveći se da je stražareve

reči shvatio kao prekor što je uopšte učestvovao u pljački.

Ali, ni stražar nije bio naivan. Pogledao ga je iskosa i u jednom trenutku, oči su im se srele. Tog trenutka, kao da je među njima kresnula varnica i obojica su znali da će još mnogo puta razgovarati o tom novcu.

– Mogu li nešto da pitam, ser? – zamolio je Ben.

– Da čujem? – odjednom se ukočio Harou kao da je hteo i stavom da mu pokaže da je bilo dosta priče.

– Mislite li da za mene ne postoji šansa da se vratim na donju platformu?

– Ne. Bolje je da ostaneš ovde, ako si već poslat ovamo. Za to sigurno postoje neki razlozi – rekao je zvanično.

– Da, ser – rekao je skrušeno Ben. – Kako vi kažete. Uvek ću vas poslušati. Samo, nadao sam se da ću, možda, moći da se vratim tamo... Hoću da kažem, moraću da se naviknem, mada mislim da će mi ovaj čekić slomiti ruke.

– I nisu ti potrebne. Novac više nećeš brojati... kad si tako tvrdoglav... Razmisli malo. Ja ti ne mogu pomoći, ako to ti sam ne učiniš.

– Pa, kome onda da se obratim? Koga da zamolim, ser? Ja ću učiniti sve što vi kažete.

Harou se lukavo nasmešio.

– Videću šta mogu da učinim – rekao je važno.

– Hvala vam mnogo, gospodine Harou – odjednom se ozario Ben. – Biću vam veoma zahvalan.

– I treba da mi budeš zahvalan, Snajle... I treba – govorio je Harou. – Samo, prazne reči ne vrede mnogo...

Karnej i Emerson su prekinuli sa radom i čekali da vide šta će se još dogoditi.

Valjda je stražar i zbog toga odjednom odmahnuo glavom i zvanično,

kao da je odjednom doneo neku važnu odluku, rekao strogo.

– U međuvremenu, sakupljaj ovo kamenje na gomilu i ne zabašavaj!

Ben je klimnuo glavom i prihvatio se posla. U ovom trenutku njega nisu zanimali stažarevi motivi. On je imao samo jedan cilj, da što pre pobegne odavde. A ako se Harou nalepi na njegova nejasna obećanja kojih će, rešio je, biti sve više, to je njegova stvar. Neka plati svoju pohlepu.

Posmatrao ga je kako se udaljava prema grupi zatvorenika, ali je svakih nekoliko metara zastajao i osvrtao se posmatrajući Bena.

Ben je primetio kako se Karnej ceka.

– Ti si odličan glumac, momak – dobacio mu je. – Samo tako nastavi. On je naša karta za izlazak odavde.

Ben nije rekao ništa. Okrenuo se i nastavio da radi ono što mu je Harou naredio.

II

Četiri dana kasnije, Ben je bio prebačen na drugo radno mesto.

Nije više morao da radi na razbijanju ogromnih blokova granita, već je prebačen na niži nivo gde su se granitni blokovi pripremali za transport.

Upravo je počeo s obradom manjih blokova granita, kada ga je posetio stražar Harou. Zastao je i izvesno vreme posmatrao Bena kako radi, a onda ga je upitao cerekajući se.

– Da li ti je ovde lakše?

Ben je ispravio leđa koja su ga boleli, jer ni ovaj posao nije bio lak. Obrisao je znoj i prisilio se da se nasmee.

– Da, mnogo je bolje. Mnogo vam hvala, mister Harou. Ovo je zaista bilo ljubazno od vas.

Stražareve oči su se skupile.

– Ima vremena za zahvaljivanje – rekao je značajno. – Ima vremena... i načina...

Ben je osećao kako mu se stomak podiže, a ruka se sama steže u pesnicu. Ipak, mirno je odgovorio.

– Shvatam – rekao je sasvim pribrano.

Međutim, onda se dogodilo nešto što Ben nije očekivao.

Harou se odmakao nekoliko koraka, a zatim se naglo okrenuo i uperio cev svoje puške u Benov stomak.

Ben je bio zaprepašćen. Nije uspeo da shvati šta se dešava, a Harou je već stigao do njega. Zamahnuo je i kundakom ga udario u stomak.

Ben se zateturio. Udarac je bio užasan i činilo mu se da će mu cela utroba izaći na usta. Za trenutak je izgubio svest, ali se ubrzo povratio i, boreći se da uhvati vazduh, upitno pogledao u stražara.

– Zaboravio si ono: ser, momče – rekao je Harou.

Ben je klimnuo glavom još uvek pokušavajući da povrati dah. Jedva je počeo da diše ujednačeno.

Lagano se digao oslanjajući se leđima na blok granita i promucalo.

– Razumem, ser.

Harou se zacerekao i klimnuo glavom. Sav važan, šepureći se, otišao je preko radilišta.

Držeći se za stomak, koji ga je ludački bolelo, Ben je pogledao okolo. Video je kako je Karnej i Emerson posmatraju sa vrha granitne stene.

Ben je ljutito opsovao, vraćajući se poslu pod radoznalim pogledima ostalih robijaša.

Međutim, za naredna dva dana dogodilo se dosta toga. Ben je još uvek osećao kako ga stomak boli od onog životinjskog udarca stražara Haroua i zakleo se da će mu to zapamtiti i

vratiti prvom prilikom. Ništa mu neće vredeti što su već postigli sporazum, koji je Benu trebalo da otvori vrata tamnice.

Bila je noć bez mesečine. Ben je ležao i razmišljao šta da uradi i kako, a da bude najmanje buke i da se bar jutro niko ne doseti da ga nema.

Plašio se jedino da ostali stražari nisu zaspali i da bi moglo da mu ne uspe da prvim udarcem pošalje Haroua u carstvo snova. A tako je želeo da se što pre dokopa ključeva.

Ben se iznenadio kada je čuo tiho hrkanje, koje je dopiralo iz ugla ćelije gde su se nalazili Emerson i Karnej.

– Kako su, do đavola, mogli već da zaspe? – prošaputao je sebi u bradu. – I šta sada da radim?

Doduše, on još nije imao nikakav definitivni dogovor s njima. Šta više, nisu se složili sa njegovim planom za bekstvo. Ipak, učestvovali su u pripremama. Doduše, nisu mu to rekli, ali samo idiot se ne bi pitao, kako se dogodilo da ga premeste u njihovu ćeliju baš onog dana kada je sa stražarem bio dogovoreno da krenu.

I ne samo da je on premešten na njihovu ćeliju, već je i robijaš, koji je bio s njima prebačen na drugo mesto. Znači, taj nije dolazio u obzir da beži s njima. Sada je četvrti ležaj ostao prazan. Bilo je to prosto neverovatno.

Ben je okretao na sećiji razmišljajući šta da radi. Nije smeo da bude glasan, jer nije znao da li je Harou negde u blizini, a na šaputanje, ova dvojica nisu reagovala. Sve je to bilo vrlo čudno.

Međutim, njegov plan za bekstvo bio je vrlo jednostavan, ali, doduše, i prilično opasan.

Nije se često dešavalo da stražar paktira sa zatvorenikom u ovako opasnoj stvari. Uvek, postojala je

opasnost da se zatvorenik uplaši i da oda plan. Tako se moglo dogoditi i sa Benom.

Naravno, dobio bi za to žestoke batine, ali to je bio rizik, uračunat u ovakve poslove.

Ben je znao da će, čim se sve smiri, Harou doći u njegovu ćeliju i tek sada mu je sinulo da se zato ona dvojica, Karnej i Emerson, tako brzo „zaspali“.

Trgao se kada je čuo kako koraci teških čizama odjekuju po kamenom podu hodnika, koji je vodio između ćelija. Pretpostavljao je da su to bili! Harou i čuvar toga bloka.

– Korneje! – prošaputao je Ben. – Emersone! Mislim da dolazi!

Međutim, nije bilo nikakvog znaka da su ga banditi čuli i tiho hrkanje se nastavilo.

Znači, oni su zaista zaspali, konstatovao je Ben s užasom.

Uspravio se na ležaju u nameri da ustane i probudi ih. Međutim, već je bilo kasno. Žuta svetlost lampe postala je jača, a koraci u čizmama prišli su sasvim blizu vrata.

Kroz okovanu špijunku, dovoljno veliku, da bi čovek mogao promoliti glavu da nije bilo šipki, Ben je prepoznao lice stražara Haroua, koji je provirio u ćeliju. Čuo je kako je Harou nešto rekao čuvaru bloka.

Začuo se zveket ključeva, a odmah zatim i ulazak jednog ključa u bravu. U isto vreme koraci drugog stražara su se izgubili negde niz hodnika.

Vrata su se otvorila, a svetlost lampe je obasjala ćeliju.

Harou je ušao i smesta prišao Benovom ležaju. Lampu je zaklanjao rukom da njena svetlost ne bi probudila dva premorena robijaša, koji su i dalje spavali i jednolično hrkali.

Harou se sagnuo i prodrmao Bena. Tako je bilo dogovoreno.

Karneji i Emerson se nisu ni pomakli.

– Ustaj i polazi sa mnom – prošaputao je stražar.

Ben se uspravio trepući, kao da nije mogao da se navikne na iznenađujuću svetlost. U stvari, samo je želeo da dobije u vremenu i da se ona dvojica konačno probude.

Zatim je uzeo svoje odelo i zbunjeno počeo da se oblači. Bio je svestan u kakav je sos upao, ali, u ovom trenutku, ništa mu nije padalo na pamet. Jer, dok se on dizao, vratio se stražar bloka i stao iza Haroua, posmatrajući šta se dešava.

Po ko zna koji put Ben je bacio pogled prema Emersonu i Karneju. Međutim, sa te strane nije bilo pomoć koju je očekivao. I po prvi put je pomislio da su ga njih dvojica izigrali.

Karneji je nešto progundao i okrenuo se prema zidu, a Emerson je i dalje mirno hrkao.

Drhteći celim telom, Ben se sagnuo, i praveći se da uzima čizmu, ispuštio je na pod.

Harou ga je grubo udario po rameu i prošaputao, trudeći se da bude što tiši.

– Sve je u redu... ne brini!

Tada, dok se sav tresao, Ben je stao i pogledao drugog stražara. Poverovao je da mu je plan propao. Sutra će ga strpati u samicu, a to je, kao da su ga osudili na smrt. Opet je pogledao u Emersona i Karneja. Ništa. Kao da su mrtvi!

– Polazi! – naredio je Harou koji je video da se Ben uplašio. U glasu mu se osećalo čuđenje, verovatno zbog sporosti sa kojom se Ben spremao.

Stražar bloka se pomerio u stranu, kada je Ben, teturajući, izleteo kroz vrata, a Harou pošao za njim.

U tom času su reagovali Emerson i Karneji.

Karneji je iznenada odupro o zid ćelije pored svog ležaja i svom snagom se bacio prema Harou. Čizme su mu bile na nogama, pa je udarac bio strahovit.

Harou je samo tiho jeknuo izgubivši dah od udarca Karnejevih čizama i udario u dovratnik ćelije.

Stražar bloka je reagovao munjevito. Okrenuo se i u istom trenutku podigao pušku.

Međutim, kao mačka, Emerson se bacio sa svog ležaja. U njegovoj ruci nešto je blesnulo.

Stražar s puškom se uspravio i pustio bolan krik, koga je Emerson priгуšio, zgrabivši ga rukom za usta.

Mada je bio užasno iznerviran i zbunjen, Ben je reagovao munjevito. Zgrabio je pušku koju je stražar ispuštio iz ruku i tako sprečio buku koju bi ona, sigurno, napravila da je pala na kameni pod.

Doduše, to ne bi uznemirilo nikoga, jer su se u blizini nalazili samo zatvorenici koji su premoreni, spavali u svojim ćelijama, ali, Ben nije želeo da ih bilo ko чуje.

Pogledao je napred i, u slaboj svetlosti, primetio kako se Emersonova ruka ponovo podigla, a zatim se spustila na stražara. Nije video sečicu noža, ali zato je video krv koja je u širokom luku šiknula iz stražarevih grudi.

Ben je poznavao nož koji je sada bio u Emersonovoj ruci. Napravljen je od komada testere za rezanje kamena i bio je ubitačan.

Emerson je spustio stražarevo telo na pod upravo u času kada je Harou nekako uspeo da stane na noge.

Karneji je smesta preskočio i svom snagom raspalio Haroua po grlu svojim podignutim kolenima.

Stražar je zakrkljao i pao na kole-

na, držeći se obema rukama za podbradak.

Emerson i Karnej su, očigledno, bili uigran tim, jer su reagovali brzinom munje i to sinhronizovano. Moralo se priznati i vrlo efikasno.

Ben je nepomično stajao i držao pušku u ruci.

Za to vreme dva robijaša su se već dočepala revolvera koje su stražari nosili za pojasom.

Karnej se, zatim, uspravio i iz Benovih ruku grubo istrgao pušku. Zatim je hitro počeo da prazni njen magacin na svoj krevet. Pokupio je metke i stavio ih u džep. Prišao je ošamućenom stražaru i zgrabio ga za kragu od košulje.

Grubo ga je uspravio i prislonio uza zid. Harou je bio bleđ, a na licu mu se ogledao strah. Karnej mu je gurnuo cev puške pod bradu, a zatim počeo da govori kroz zube.

– Slušaj me, i to slušaj pažljivo, kućkin sine! Odvešćeš nas odayde i pazi da to izvedeš dobro. Nosićeš ovu praznu pušku. Naravno, stražari ne smeju doznati da je prazna i misliće da nas nekud vodiš, da idemo pod stražom. Jasno?

Harou je klimnuo glavom gledajući u stranu gde je stajao Ben.

Karnej ga je, međutim, raspalio pešnicom u stomak.

– Jasno? – zapitao je ponovo i tresnuo ga o zid.

Harou je ponovo klimnuo glavom. Oči su mu se razrogačile, jer je tek tada shvatio da je na podu mrtvo telo čuvara bloka. Tek tada je ugledao i Emersona koji je upravo podizao okrvavljeni nož.

– Pogledaj dobro ovaj nož, Harou, za slučaj da ti nešto padne na pamet – rekao je Emerson tiho. Zatim je razmakao svoju bluzu i pokazao straža-

ru revolver, zataknut za pantalone. – Ovaj ovde je pun, amigo.

Harou je izgledao kao da će svakog trenutka zaplakati.

– Šta hoćete da uradim? – zapitao je.

– Da nas izvedeš, već si čuo. Prvo, u dvorištu. I neka to izgleda kao da nas vodiš u kancelariju upravnika.

– U ovo doba noći? – zaprepastio se Harou.

Karnej ga je ponovo udario.

– Aha! U ovo doba noći – rekao je podrugljivo. – Pretpostavljam da si stražarima već objasnio da izvodiš Snajla. Jesam li u pravu?

Harou je ćutao.

– Onda neće biti problem ni da izvedeš trojicu, zar ne?

– Ja... ne znam da li... da li će mi ostali stražari poverovati.

– To i nije važno, slažeš li se? – progundao je Karnej. – Ove nedelje ti si komandant stražara. To vreme si i čekao da bi izvukao Bena. Tebi je to odgovaralo, a sada još više odgovara nama. Zato se mrdaj, prokletinjo, dok nisam naredio Emersonu da te izbuši kao sito.

Haroua su izveli u hodnik, a Harnej je zaključao vrata ćelije.

Dok su išli hodnikom bili su duboko svesni da su zatvorenici svih ćelija budni. Osetilo se neko komešanje, ali niko nije pustio glasa od sebe. Bilo je to nepisano robijaško pravilo: ako neko već pokuša da beži, ne treba ga ometati.

Karnej je još uvek nosio pušku i gurao Haroua ispred sebe.

– Ostavi nam ključeve, Vine – tiho je rekao neko iz susedne ćelije.

Karnej je prišao i pružio ključeve jednoj ruci, koja se promolila kroz rešetke.

– Moraćeš sam da se pobrineš oko otključavanje, amigo – rekao je. – O'kej?

– Ne brini, Vine. Mnogo ti hvala – odgovorio je šapatom robijaš.

Nastavili su dalje hodnikom, a Emerson je zgrabio Karneja za ruku.

– A šta ako izađu pre nego što mi zbrišemo? Napraviće gužvu kao čopor podivljalih zveri. Nije trebalo da im daš ključeve.

Karnej se nasmejao i iz džepa izvuкао veliki ključ.

– Ovo je ključ za glavni ulaz, ili izlaz, ako baš hoćeš. Prvo sam njega skinuo s alke. Trebaće im dosta vremena dok to ne shvate. Ne verujem da će uspeti do sutra ujutru.

Emerson se nacerio, a Ben se trgao. Shvatio je da je ovo igra koju igra svako za sebe i šalje dođavola sve ostale.

Kod vrata, na kraju hodnika, Karnej je zgrabio Haroua i prodrmao ga kao da je želeo da ga opomene, a zatim ga gurnuo o zid i tutnuo mu praznu pušku u ruke.

Harou se malo trgao, ali je odmah poslušao kada mu je Karnej pokazao nož koji mu je dodao Emerson. Naravno kada mu je tim nožem lagano prešao preko vrata.

– Ponašaj se kao da si gospodar situacije – dao mu je instrukcije. – Ako budeš morao da razgovaraš sa nekim obavi to brzo. Inače ćeš dobiti ovo gvožđe u rebru, a ja ti garantujem da to nije prijatno.

Presekao je vazduh oštricom noža samo nekoliko santimetara ispred stražarevih očiju. Bilo je to dovoljno.

Harou je čvršće prihvatio pušku i malo popravio svoju uniformu. Pogledao je svu trojicu, ali su se njegove oči najviše zadržale na Benu. U njima

je blistala divlja, surova mržnja, koja je govorila rečitije od bilo kakvih reči.

Tada je Karnej otvorio vrata koja su vodila u dvorište.

Sa druge strane vrata nalazila su se dva stražara u cevi njihovih pušaka bile su okrenute nadole. Kao po komandi, okrenuli su se prema Harou i robijašima, posmatrajući ih zainteresovano.

– Trojica? – upitao je jedan stražar začuđeno. – Mislio sam da izvodiš samo Snajla.

– Tako je. – Ali sam otkrio svu trojicu kako pokušavaju da izvade kamenje iz zida ćelije. Mislio sam da će upravnik želeći da porazgovara s njima, lično.

– Opa! – rekao je jedan stražar. – A gde je But?

– Proverava ćelije.

Štražar je, izgleda, prihvatio to objašnjenje i Harou je poterao tri robijaša dalje.

Žurio je da ih što pre izvede iz dvorište.

– Bio si dobar Harou – rekao je Karnej čuvaru. – Nastavi samo tako, pa ćeš živeti dovoljno dugo, da bi mogao da proklinješ dan kada si prvi put pomislio da staviš svoje prljave šape na ono što ti ne pripada.

Emerson se tiho nasmejao.

– Kladim se da ga on već sada proklinje.

Išli su pored glavnog bloka sa ćelijama i prošli dvorište prema mestu gde su se nalazile administrativne zgrade. Tamo je još uvek gorelo nekoliko svetiljki.

Kada su skrenuli iza ugla, primetili su na drugoj strani velika, glavna vrata, pored kojih se nazirala silueta stražara.

– Kako misliš da prođeš pored nje-ga, Karneje? – upitao je Harou, ube-đen da je opasnost prošla i da su robi-jaši zagrizli u zalogaj koji je preveliki za njih.

Ali, Karnej se samo nasmejao i uzeo petrolejku iz Benove ruke. Sve vreme je gledao u Haroua.

– Odvedi nas iza sledećeg ugla, Ha-rou – naredio je, a stražar je osetio iz-nenadnu hladnoću u njegovom glasu. Znao je da ga ne čeka ništa dobro, ali nije se usuđivao da uradi bilo šta.

Iza ugla, Karnej i Emerson su stali i okrenuli se prema stražaru.

Ben je, takođe, stao ogledajući se nervozno oko sebe.

– Daj mi pušku, i opasač – rekao je Karnej, a Harou je poslušao i protiv svoje volje.

Karnej je pružio Benu pušku i šaku metaka.

– Napuni tu pušku, sinko – rekao je. – Moglo bi biti pucnjave.

– Hoćemo li se pucnjavom probiti napolje? – upitao je Ben, a dok je go-vorio, punio je pušku.

Karnej se nasmejao.

– Ne verujem da ćemo morati. Na-pravićemo malu uzbunu i dok straža-ri budu zauzeti, mi ćemo zbrisati. Ipak, moglo bi doći do pucnjave i za-to budi spreman.

– Kakva će to biti uzbuna? – upitao je Ben.

– Nešto ovako – nacerio se Karnej. Istog trenutka zgrabio je petrolejku i zavitlao je, ali tako umešno, da nije pala daleko.

Pogodila je Haroua u glavu, a on je bio samo nekoliko koraka ispred nje-ga. Harou je kriknuo i pokušao da se izmakne, iako je za to bilo prekasno. Rezervoar u kome se nalazio petrolej razbio se u param parčad, a čovek je, bukvalno, bio okupan u zapaljivoj tečnosti.

Istog trenutka buknuo je i plamen po njemu. Stražar je jezivo zaur-lao i potrčao po dvorištu. Izgledao je kao živa ljudska buktinja.

Kada je dospeo nasred dvorišta, bacio se na zemlju i počeo divlje da se udara šakama po celom telu, trudeći se da ugasi plamen.

– Sada – rekao je Karnej užasnu-tom Benu. – Dok ostali budu pokuša-vali da mu pomognu, mi ćemo izaći odavde... Hajdemo momče! Polazak!

III

Ben Snajl prosto nije mogao da ve-ruje da se nalazi s druge strane za-tvorskih zidova. Sve vreme, u glavi mu se vrtela samo jedna misao. Bilo je tačno onako kako su robijaši često govorili. S ove strane zidova vazduh je zaista mirisao drugačije. Prosto ni-je mogao da shvati.

– Brže, protekli idiote! – prošištao je Karnej gurnuvši ga u rame tako da se zateturao u tamu pred njima. – Ne-će proći mnogo vremena dok otkriju šta se dogodilo, a tada ćemo dobiti cele svatove za nama.

Teturajući se, Ben je potrčao za Emersonom i Karnejem. Zažalio je što se uopšte odlučio na bekstvo. Me-đutim, imali su sreće i to, pre svega, što je Harou umro tako brzo.

Ben se sećao kako mu se stomak grčio dok su prilazili glavnim vrati-ma. Svi stražari na zidovima oko za-tvora bili su iznenađeni i uzbuđeni zbog vrištanja zapaljenog Haroua. I svi su gledali samo na užasan prizor na sredini dvorišta. Nikome ni na kraj pameti nije palo da zagleda u senku pored zida kojom su se povla-čila ova trojica.

Tako je Karnej uspeo da s univer-

zalnim ključem otvori vrata u slobodu.

A sada je Ben trčao kroz mrak, bežeći što dalje od zatvora.

Ipak je bilo kasno za razmišljanje, on se ipak pitao, da li je učinio pravu stvar. Jer, sada je prišio sebi još jedno saučesništvo u ubistvu.

Tek sada se setio kako ga je Liz molila da ne čini nikakve gluposti i da je ubeđena da će naći na koji će način dokazati njegovu nevinost. Pomenula je i Doka Holideja za koga je on znao da bi, u stvari, jedini mogao da učini nešto za njega, ako je to uopšte bilo moguće.

Ali, Ben Snajl nije želeo da čeka. Jedino što je prigovarao sebi bilo je to što je dozvolio da ga Karnej i Emerson uvuku u svoj plan. A zbog tog plana sada su dva čoveka mrtva.

Ali, on je bio slobodan! To nije smeo da zaboravi. Bio je slobodan. Bar zasada.

O tome više nije želeo da razmišlja. On je vatreno želeo da ostane slobodan, zauvek. Morao je da se pomiri sa mišlju da su ga ove ubice, koje su sada trčale pred njim, iskoristile. Sada je vreme da on iskoristi njih.

Samo da se dokopamo sigurnosti, mislio je. Samo da me izvedu iz ovog pakla. Posle ću poći svojim putem, a oni neka rade šta hoće.

Nije želeo bilo šta više da ima s njima i znao je dobro da će biti bolje za njega da ih se oslobodi što pre. A kad se jednom dokopa Meksika ili nekog drugog mesta gde će biti siguran, potražiće nekako vezu sa Liz. Odseliće se makar na kraj sveta, venčaće se i nastojati da zaborave na sve što ga je toliko mučilo.

Međutim, do tog sigurnog mesta trebalo je da prođe još dosta prostora. Znao je sasvim sigurno samo jedno. Ne sme dozvoliti da ga ponovo

uhvate. Ne, posle ova dva ubistva. Obesili bi ga pored Karneja i Emersona, a oni su, ipak, bili ljudi koji nisu imali šta da izgube i ne bi oklevali da ubiju ponovo.

IV

Trčali su preko ravnice kroz duboku senku koju su bacala okolna brda što su se dizala svuda oko zatvora u Džalsburgu.

Ben se činilo da su trčali satima, toliko je već bio umoran kada je Emerson naredio da se zastane. Krv mu je bubnjala u ušima, a dah mu je šištao kroz grlo. Pretpostavljao je da se tako osećaju i Karnej i Emerson.

Proteklo je nekoliko minuta pre nego što su čuli glasove.

Karnej ih je čuo prvi. Hitro je podigao glavu, a zatim pružio ruku pred sebe i da bi Emersona i Bena upozorio da budu mirni.

Ben je bukvalno zaustavio dah da bi bolje čuo glasove koji su još bili daleko, pa su do njih dopirali vrlo nejasno.

– Do đavola! – rekao je zadihano. – Potera!

Karnej je klimnuo glavom, a lice mu se pretvorilo u odvratnu grimasu koja je trebalo da bude osmeh.

– Pronašli su nas. Gotovi smo... Hajdemo!

– Kuda? – jedva je izgovorio Ben. – Ne možemo pobeći psima i jahačima. Oni će krenuti u brda, a neće se ni potruditi da nam pronađu tragove. Znaju oni dobro da nema drugog puta kojim bismo mogli da krenemo.

– Polazi, proklet bio! – prosiktao je Emerson i grubo gurnuo Bena. – Uspećemo da se izvučemo iz ovog, ali ne ako budemo stajali i blebetali kao neke babe.

Izgledalo je da Karnej zna kuda ih vodi.

Uskoro su stigli do jednog kamenog zida uz koji su morali da se popnu. Benu je bilo teško da to izvede, jer je nosio pušku. Dva robijaša su imala revolvere u futrolama i penjanje im nije predstavljalo nikakav problem.

Ben je prebacio pušku na leđa i na jedvite jade, uspeo da se uspenra.

Međutim, kada je stigao do vrha bedema, shvatio je da ga banditi nisu čekali. Samo po zvuku njihovih koraka u tami, mogao je da odredi pravac kojim su išli.

Pošao je po tom zvuku i ubrzo otkrio da su išli uskom stazom, koja se spuštala naniže. Prolazila je kroz jedan malen potok i Ben je jasno čuo kako pljuska voda, dok su Emerson i Karnej trčali.

Nije im to glupo, pomislio je Ben. Tako psi neće moći da ih slede.

Tog trenutka se spotakao i pao na kolena i ruke. Nije se odmah podigao, nego je ostao nekoliko trenutaka u tom položaju kako bi se napio vode. Bilo je to dovoljno da shvati da su banditi izašli na obalu.

Podigao se i potrčao za njima. Tek kada je stigao do jednog drveta na savim okomitoj, visokoj obali uz koju ni on, ni ona dvojica ne bi mogli da se uspnu, ugledao je Emersona koji je pokušavao da učini ono što je njegov pajtaš već izveo. I stvarno, uhvatio se za jednu granu drveta, uspeo se uz njegovo stablo, a onda se prosto, po drugoj, isto tako debeloj grani, spustio na obalu.

Ben je učinio to isto. Plašio se samo da nisu odmakli daleko, jer je ta operacija za njega trajala prilično dugo.

Njih dvojica su, međutim, sedeli ispod debelih krošnji drveta. Tu ga je Emerson i dotakao rukom, čim je skliznuo s grane.

– Pst – opomenuo ga je.

Ben je oslušnuo. Zaista, Emerson je

bio u pravu. Negde sa leve strane, čulo se rzanje konja. Nekoliko trenutaka kasnije, tamna silueta jednog muškarca ocrtala se na plavetnilu neba osutom zvezdama.

– Spremni? – upitao je stranac.

– Aha – odvratio je Karnej.

Ben je tek tada shvatio da je Karnej još ranije ugovorio ovaj sastanak.

Tada je do njega dopro miris čili bibera i ljutog tabasko sosa. Čuo je kako šuška hartija.

I da nije video, znao bi šta radi ovaj stranac. Prosipa biber na zemlju ispod drveta da bi psima onemogućio dalje traganje, ako ih uopšte neko dovede dovde.

Karnej je zgrabio Bena za ruku i gurnuo ga napred. Tek sada je Benu bilo jasno zašto mu Karnej nije dozvolio da se ranije odmakne od drveta. Hteo je da se svi natope jakim biberom.

– Bar nekoliko dana psi ovde neće ništa valjati – zacerekao se Emerson. – Nozdrve će im nateći kao krofne.

– Bolje ti je da ćutiš – zašištao je Karnej, pozvavši ih rukom da pođu za njim.

Iza grmlja se nalazio mali kameni plato. Tu je Ben jasno video senke nekoliko konja koji su bili privezani za obližnje drvo.

– Imam samo tri konja – rekao je stranac – računajući i moga. – Hoćete li jahati dvojica na jednom konju, ili...

Nije rekao do kraja, ali Ben je smešta reagovao. Okrenuo se i podigao cev svoje puške.

– Hoću konja za sebe – rekao je, iznenadivši se i sam mirnoćom svoga glasa. – Ne želim da me ostavite ovde prerezana grla.

Kernejevi zubi su blesnuli u tami kada se nasmejao.

– Nismo to ni mislili, momče – rekao je. – Ja ću jahati s tobom, Marčo.

– Hej, čekaj malo, Vine – pobunio se stranac. – Ja ne idem s vama. Ja sam svoje obavio. Svaku noć bez mesečine u protekla tri meseca provodio sam ovde sa konjima. Ja sam svoju ulogu odigrao. Pokupite svoje konje i idite.

– Penji se na konja, Marče – naredio je Karnej tonom koji nije dozvoljavao prigovor.

Udario je čoveka u rebra i Ben je čuo kako je Marč jeknuo.

– Aha! Ovo u mojoj ruci je nož, Marče. Uradi kako sam ti rekao i neće biti problema. Pokušaj da se suprotstaviš i bićeš mrtav, pre nego što uspeš da kažeš: jao!

– Ne, ovde to nećeš uraditi – rekao je Marč. – Znam da me ovde nećeš ubiti. To bi psima odredilo tačku odakle bi mogli da počnu traganju. Ili da nastave. Kako hoćeš.

– Ali, to tebi ne bi ništa pomoglo. Penji se na konje, prokletinjo!

Marč je uzdahnuo i uzjahao. Karnej je seo iza njega, a Emerson je uzjahao drugog konja. Ben je dograbio uzde trećeg i vinuo se u sedlo držeći cev puške još uvek uperena u onu trojicu. Nije im verovao.

Karnej je poterao konja, a Emerson je pošao za njim. Tek tada je krenuo i Ben držeći pušku preko kolena.

Jahali su uskom stazom preko kamenja, sve dok nisu stigli do doline na kojoj je grmlje bilo češće. U daljini iza sebe čuli su dovikivanje, a zatim bolno urlanje pasa.

Bilo je jasno da su psi došli do drveta oko kojeg je bio prosut čili biber.

A onda je iz daljine do njih doprlo nekoliko pucnjeva.

Emerson se nasmejao.

– Mora da su im psi poludeli – re-

kao je podrugljivo. – Izgleda da moraju da pucaju u njih.

Oboli su konje i požurili. Uskoro je buka ostala daleko iza njih, a oni su jahali predelom neplodnog zemljišta, pustare.

Ben nije baš najbolje poznao ovaj deo Kolorada, ali mu se činilo da ostali znaju kuda idu, pa je jahao za njima.

Odjednom, Karnej je zaustavio konja i sjahao zajedno sa Marčom. Pred njima se otvarao mračan kanjon.

– Sačekajte ovde dok Marč i ja pregledamo unutra – naredio je Karnej i rukom pokazao prema kanjonu.

– Šta ćemo, do đavola, tamo unutra? – upitao je Marč. – Ne bi trebalo da stajemo dok ne zađemo dublje u pustaru.

– Promena plana – rekao je Karnej kratko. – Ovde ćemo se odmoriti, ako mesto izgleda sigurno.

Dva čoveka su ubrzo nestala u tami, a nisko granje je šuštal pod njihovim nogama.

Ben se zgrčio kada je začuo krik. Okrenuo se uplašeno iza sebe i ugledao Emersona koji ga je mirno posmatrao.

Ben je ćutao. Ali, udvostručenom pažnjom posmatrao je ulaz u kanjon.

Posle nekoliko trenutaka vratio se Karnej, sam. Došao je do njih i uzjahao konja.

– Niko ga neće pronaći – rekao je jednostavno i neobično mirno.

– Zar si morao da ga ubiješ? – upitao je Ben.

– Naravno. On je znao sve naše planove, a to nije zdravo – zacerekao je Karnej. – Potkupili smo ga vrlo lako. Misliš li da nas ne bi izdao kada bi video ucenu, koju će da raspišu na naše glave.

Ben je progutao knedlu.

– Ja ne znam vaše planove, ali mislim da bi bilo bolje da sada pođemo

svaki na svoju stranu. Vi možete i zajedno, ako hoćete.

Karnej je lagano odmahnuo glavom.

– Ne šali se momče! Oni bi te uhvatili dok udariš dlanom o dlan, a ti znaš dovoljno da bi mogao da ih uputiš našim tragom.

Ben je povukao uzde i konj je stao kao ukopan. Počeo je da podiže pušku, ali je zastao kada je ugledao revolver u Emersonovoj ruci.

Bandit je bio brz kao munja i nišanio mu je pravo u glavu.

Ben je jezikom liznuo suve usne.

– Hoćete li i mene ubiti? – upitao je grlenim glasom.

Karnej se nasmejao.

– Verujem da za to neće biti potrebe, momče – rekao je pokroviteljskim tonom. – Ti si ionako sa nama duboko zaglibio.

– Tačno! Sada je to tačno. Ali, ranije ste mogli na sudu da kažete da nisam učestvovao u pljačku banke – rekao je Ben.

– Ha! Ha! – zacerekao se Emerson. – Pa, ti stvarno misliš da smo mi budale! Tada bi one mustre, predstavnici zakona, počeli da tragaju za trećim čovekom i sve bi se pokvarilo. Međutim, lova je kod njega, ili je on bar čuva na onom mestu gde smo je zakopali.

– Ja mislim da je verovatnije da on sad živi na visokoj nozi sa tom lovom – rekao je Ben.

Sa Karnejevog lica je nestalo osmeha.

– Ako je tako, onda on već može da poruči sebi opelo – rekao je, ali odmah zatim odmahnuo je glavom. – Ali, ne verujem da je tako. Novac je još uvek suviše vruć. Mislim da je tamo gde smo ga ostavili i ja nameram da ga pokupim i pođem za Teksas. Tamo ima dosta lepih mesta na

kojima čovek može da se sakrije, dok za njega vazduh ne bude čist.

– Nadam se da i mene tu uključuješ – rekao je Emerson mirno.

Karnej se opet osmehnuo onim svojim jezivim smehom koji je ličio na zlurado cerekanje.

– Naravno, Loni. Hoćeš li i ti da jašeš sa nama, momče?

Ben se namrštio.

– Zašto želite da budem sa vama? Šta ću vam ja? – pitao je.

– Ko kaže da želimo da budeš sa nama? Samo sam te pitao, da li ti to želiš? Ja imam dobru volju da te povedem na sigurno, pa sam pretpostavljao da ti to odgovara.

– Razumem – rekao je Ben. Malo se zamislio. On nije imao nikakvog uдела u svim tim ubistvima koja su se dogodila oko njega, to su znala i ova dvojica. Ali, oni su znali da nije učestvovao u pljački, pa nisu hteli da ga opravdaju pred sudom. Sada je bio siguran da ne bi rekli ni to da je nevin u ubistvu ona dva stražara. S druge strane, znao je da će pokušati da ga se oslobode, čim im to bude odgovaralo.

A onda mu je odjednom sinula misao koja mu se učinila spasonosnom.

Ako bi uspeo da se dokopa plena opljačkanog iz banke, da ga vrati vlastima i još im, uz put, dovede Emersona i Karneja, onda mu ne bi trebalo mnogo napora da dokaže svoju nevinost.

Već od same te pomisli, na neki način mu je bilo lakše. Čak je počeo i da sanjari o budućnosti u kojoj će, kao slobodan čovek moći da ostvari svoje davnašnje snove. Oženiće se sa Liza, otići će negde gde je zemlja plodnija, kupiće mali ranč i proživće mirno ostatak života.

– O'kej – rekao je. – Idem sa vama.

Čvršće je stegao pušku u rukama i poterao konja za dvojicom bandita,

koji su jahali stazom duboko u pustaru.

V

Dok Holidej je raskrilio leptir vrata restorana i ušao u malu prostoriju ispunjenu sa nekoliko stolova pokrivenih čistim belim stolnjacima. Još nije bilo vreme ručku i restoran je bio prazan, sem jednog stola za kojim je sedela mlada žena bujne plave kose skupljene u punđu koja se jedva videla pod svetlozelenim šeširom. Kada je Holidej ušao, ona je pogledala prema vratima i ustala. Idući ka njoj, zapazio je da je žena visoka, vitkog stasa i reljefno izvajanih linija bokova i grudni. Zastavši pored stola, pustolov je dodirnuo prstima obod šešira.

– Ja sam Džon Holidej – progovorio je. – Pretpostavljam da ste vi mis ili misis Liz Morgan.

– Da, ja sam mis Liz Morgan – odgovorila je devojka sedajući. – Hvala vam što ste došli jer inače ne znam kome bih se mogla obratiti.

Holidej je seo i tek tada mu se pružila prilika da devojku podrobnije osmotri. Njegova nova poznanica je nesumnjivo bila vrlo lepa žena. Rasokošno izvajan torzo nastavljao se u dugačak vrat i fino uobličeno duguljasto lice koje su krasile pune, rume usne, mali, blago prćast nos i dva kao dragulj blistava živahna zelena oka. Na prvi pogled devojka mu se svidela i nije žalio što je došao.

– Čemu treba da pripisem čast što ste me pozvali ovamo, mis Morgan – zapitao je Dok zvučnim baritonom.

– Bojim se da ću morati da budem dosta opširna, g. Holideje, ali u dve reči mogu vam reći da mi je potrebna vaša pomoć. Mislim zaista da mi samo vi možete pomoći.

Holidej je digao obrvu i osmehnuo

se. – To je vrlo laskavo mis Morgan, ali ne verujem da je sasvim tačno. Ja nisam nikakav čudotvorac i sve što mogu ja, mogu i mnogi drugi. Ali recite, kakva je nevolja?

– Nevolja je prava reč, g. Holideje – spremno je prihvatila devojka. – Radi se o mom vereniku; on je u smrtnoj opasnosti, ... a možda je već i mrtav. – dodala je i oči joj je zamaglilo očajanje.

– U opasnosti... – ponovio je Holidej ne uzimajući suviše ozbiljno njene reči jer je često slušao emotivne izlive ženskog strahovanja. – Kako, gde... u čemu je ta opasnost, gospođice?

– Pobegao je iz zatvora... sa još dvojicom kažnjenika.

Holidej je ozbiljno izvio kraj usana. – To je već dosta nezgodno jer za odbegle kažnjenike perspektiva nije baš sjajna. Ali... ne vidim šta ja tu mogu da učinim. To je stvar policije i...

– Znam – prekinula ga je devojka. – Stvar je u tome da je on nevin. Osuđen je za delo koje nije učinio... a sada će na pravdi boga izgubiti život.

Holidej je rezignirano digao obrve. Svi tvrde da su nevini, svi su žrtve nečije zablude i nepravde.

– Hm... sudske greške su moguće ali su vrlo retke, gospođice. Na osnovu čega tvrdite da je vaš verenik nevin?

Liz Morgan je iz tašne izvadila komad papira i pružila ga Doku. – Pročitajte ovo – rekla je.

Holidej je uzeo papir. Bilo je to pismo adresovano na Liz Morgan čiji sadržaj nije mnogo objašnjavao. Ono je glasilo.

„Gospođice Morgan

Pišem vam ovo pismo u želji da bar donekle ispravim nepravdu koju sam učinila iako ću vas, možda, na drugi način još više povrediti. Ali želim da

kažem istinu ma koliko ona bila teška i gorka. Čini mi se da ne bih mogla da živim sa velikom laži koju sam skrivila.

Vaš verenik bio je one noći sa mnom. To je sušta istina. Ne mogu vam reći razloge zbog kojih sam lagala, ali tada nisam mogla drukčije. Radilo se o mojoj budućnosti i čoveku koga sam volela. Sada sam shvatila da je to ipak bila greška. Oprostite mi. Nemojte tražiti od mene da ponovo svedočim na sudu jer to ne smem. Neka ovo bude uteha vama i čoveku koji je nevin osuđen.

Zbogom zauvek
Lili.“

Dok Holidej je pružio pismo devojci i pogledao je. – Još uvek ne mogu da povežem. Možete li mi malo opširnije objasniti?

– To sam i htela. Sećate li se suđenja povodom pljačke banke u Hauardu?

– Čitao sam nešto o tome. To je bilo pre... nekoliko meseci.

– Pet meseci. Opljačkana je banka u Hauardu. 15.000 dolara. Pljačkaši su uhvaćeni i osuđeni. Jedan od njih, Ben Snajl, je moj verenik.

– Ah, sad se sećam – rekao je Dok Holidej. – To je onaj koji je tvrdio da ima alibi ali se ispostavilo da ga nema. Zabavljačica sa kojom je navodno proveo noć to je porekla.

– Da. A sada, kao što vidite, prizna je da je tada lagala i da je moj verenik nevin.

– Hm, da... Zaista interesantno. I vi želite da to dokažete? – zapitao je Dok.

– Da.

– I pored toga što će to potvrditi da vam je verenik bio neveran?

– To me ne zanima – rekla je energično i prkosno stisnula vilice. – Čujte, mister Holideje, nemojmo se laga-

ti. Svi mi znamo kakvi su muškarci. I oni najpitomiji, oni što kleče na kolennima pred ženama koje tobož vole odlaze ponekad u takve kuće. Ben nije nikakav izuzetak. Ja ga volim i za mene je mnogo važnije da nije pljačkaš i ubica... i naravno da ostane živ. A on je, eto, zapao u novu nevolju.

Holidej je zaklimao glavom. – U vrlo ozbiljnu nevolju.

– Svesna sam toga – rekla je devojka. – Ali učiniću sve da ga spasem.

– To neće biti ni malo lako – predložio joj je Dok. – Prvo, treba sprečiti da nastrada u bekstvu, a pošto znam kako izgledaju potere, moram, na žalost, reći da će to biti vrlo teško ako ne i nemoguće... Pogotovo što je u društvu još dvojica kaženjenika.

Devojka je nervozno zabacila čuperak kose. – Znam, ali mislim da će to ipak biti moguće.

– Drugo, ako je vaš verenik nevin, što se iz tog pisma može zaključiti, ko je onda treći čovek? Jer banku su opljačkala tri pljačkaša, to je utvrđeno. Dakle, ako to nije vaš verenik, onda je neko drugi. A taj treći čovek je na slobodi. To je verovatno razlog što ta Lili ne sme da svedoči. Taj treći čovek, ne zna se ni ko je ni gde je, učiniće sve da spreči otkrivanje istine. I konačno, gde je Lili? Kao što vidite, ostvarenje vaše namere neće biti ni malo lako.

– Zato sam i želela da razgovaram s vama. Vi mi možete pomoći.

– Ja? – osmehnuo se Holidej krajem usana. – Tu vam više može pomoći policija... neki uporan i vešt čovek.

– Ko? – zapitala je Liz Morgan žustro. – Ne znam nikoga ko bi se mogao meriti sa vama, mister Holideje. Vi ste moja jedina nada.

Holidej je odmahnuo glavom. – Ne, nemoguće. Za prekosutra imam zakazanu veliku partiju pokera koja će

potrajati ko zna koliko dugo. Posle toga možda... ali...

– To će biti kasno. Ben do tada može poginuti. – Zamislila se i dodala. – Vidim da sama moram proći da ga nađem.

Holidej ju je oštro pogledao. – Nemajte ni pomišljati na takvu glupost. Ovo je ogromna zemlja i ko zna kojim pravcem su begunci krenuli.

– Ne mogu da sedim skrštenih ruku – planula je Liz. – Moram nešto da preduzmem... Uostalom, pojaviće se negde, moraju se snabdeti hranom, konjima... Ah, – prisetila se. – Nisam vam rekla najvažnije. Spremna sam da vam za uslugu bogato platim.

Holidej se osmehnuo. – Gospođice Morgan, to što kažete...

– Hiljadu dolara! – prekinula ga je Liz.

– Novac me ne privlači, gospođice Liz – rekao je Dok. – Ako budem mogao ja ću posle nekoliko dana poći za vama... bez ikakve nagrade. Ipak, mislim da je najbolje da se obratite federalnoj policiji.

– Hvala na savetu, mister Holideje, ali to sam već pokušala a sada za to nema vremena. Ja odlazim i vi ako hoćete možete mi se pridružiti. – Značajno ga je pogledala. – Nagrada i dalje stoji.

Ustala je i nadmoćno se osmehнула. Holidej je shvatio da nema smisla da ju ubeđuje. Liz Morgan je bila tvrda i odlučna devojka i sve opomene odbijale su se od nje kao od stene.

VI

Grad Hauard se nalazio na nešto manje od sto milja jugozapadno od Džalaburga.

To nije bio neki veliki grad, ali je bio prilično značajan poslovni centar, pošto se nalazio na raskrsnici

mnogih puteva koji su vodili kroz stočarske predele Kolorada.

Dve banke, koje su postojale u gradu, uvek su u svojim sefovima imale prilične svote novca, baš iz tih razloga. Jer, svake subote u grad su stizale divlje grupe kauboja s okolnih rančeva, sa pucnjavom i vrištanjem kakva se samo zamisliti može. Oni bi, obično, završavali svoj provod u mnogobrojnim salunima, a iza njih su ostajale gomile srče i potoci prosutog alkohola.

Među njih, a to nije bilo retko, obično bi se umešalo podosta onih momaka litalica, sumnjivih zanimanja, koji nisu prezali da nateraju salunere i trgovce da im predaju sav pazar. Zato su ovi već u petak uveče sav svoj novac prenosili u sefove banaka, koje su važile kao najsigurnije u Koloradu.

Jedino što je moglo da garantuje koliko-toliko mir ovom gradu bila je činjenica da je imao čvrstog šerifa koji je uspevao da sigurnom rukom sprovodi zakon u gradu.

To je bio čovek po imenu Pres Alton. Bio je brz na revolveru i vešt u upotrebi pesnice. Osim toga, bio je inteligentan i znao je kako da se suprotstavi većoj grupi ljudi, koji su svakako bili nadmoćniji od njega.

Kauboji ga nisu naročito voleli, ali su ga, uglavnom, respektovali, jer je doista njih poslao u carstvo snova snažnim udarcem pesnice.

Što se tiče građana Hauarda, oni su cenili svog šerifa. Bio je ljubazan u ophođenju sa ljudima i veoma učtiv kad bi se obratio nekoj ženi, na šta su građani bili veoma osetljivi. Nikada ga niko nije video da pije previše, a to je ovde bila neuobičajena pojava. Čak se dogodilo i to da je šerif jednom navratio u crkvu, ali te subote, moralo se priznati, u gradu nije bilo

mного kaubojā, pa nije morao da obilazi salune.

Alton je bio čovek koji je bližio tri-desetoj godini. Visok, snažno građen, teškim koracima je obilazio ulice grada. Njegova desna ruka nikad se nije odmicala daleko od drške „kol-ta“, koji se nalazio u futrolji prilično nisko uz desnu butinu.

Oči su mu bile tvrde i nikada se nije mnogo smejao, iako se po njemu jasno videlo da je imao osećanje za humor, jer je umeo da se našali sa građanima.

Međutim, toga dana dok je koračao trotoarom obasjanim ranim jutarnjim suncem, Pres Alton nije obraćao pažnju na mnogobrojne pozdrave koje su mu upućivali ljudi. Izraz na njegovom licu nije mogao nikoga dovesti u zabunu. Pres Alton je bio zbog nečega zabrinut i to se videlo na njegovom licu.

Većina građana bila bi veoma iznenađena da je mogla da zna kakav se telegram nalazio u desnom džepu njegove košulje. On je napamet znao njegov sadržaj.

„Pobegli robijaši“, pisalo je u telegramu, „iz zatvora u Džalsburgu. Opljačkali rančersku kuću u ovoj oblasti. Sa sigurnošću prepoznati. Verovatno polaze prema vašem gradu. Obrazujte poteru i obaveštavajte me o svemu. Hardiman, U. S. maršal Korset Krik.“

Pres Alton je opsovao, možda po stoti put od kako je primio taj telegram.

Prokleti Karnej i Emerson, zašto su pošli u ovom pravcu, pitao se.

U stvari, znao je to vrlo dobro. Ipak, postojala je jedna dobra stvar. U telegramu je stajalo naređenje da se obrazuje potera.

Alton je to i nameravao da uradi. I, ne samo to.

Požurio je do crkve koja se nalazila na uglu Glavne i Renčerske ulice i povukao uže zvona pred vratima.

Stajao je i povremeno zvonio punih desetak minuta.

Konačno su se vrata otvorila i pred njim se pojavio iznenađeni sveštenik.

– Šta se dogodilo, šerife? – upitao je.

– Moramo da sakupimo sve ljude na jedno mesto, a ja mislim da je ovo najbolji način – odgovorio je šerif.

– U redu, u redu – odgovorio je zbunjeni sveštenik. – Izgleda da je žurba zaista velika.

Ljudi su se, međutim, već sakupljali na prostranom platou ispred crkve i raspitivali se šta se to dogodilo. Kada se sakupilo dovoljno ljudi, Alton je podigao ruku da stiša žagor.

– Žao mi je ako sam nekoga suviše uzбудio – rekao je Alton. – Hteo sam da se ovde sakupite što pre. Dobio sam ovaj telegram od saveznog šerifa iz Korset Krika. Iz Džalsburga su pobegli neki banditi i izgleda da idu prema našem gradu. Ubijali su i pljačkali od kako su pobegli, pa je raspisana ucena od pet hiljada dolara. Po dve hiljade za Karneja i Emersona i hiljadu za onog mladog momka, Bena Senajla. Bilo bi lepo podeliti taj novac, ali je lepše sprečiti te bandite da još nekog opljačkaju ili ubiju. Ja se ne bih bojao ni sam da im se suprotstavim, ali ne verujem da bih imao mnogo šanse. Ima li nekog ko hoće sa mnom?

Ljudi su počeli da se dogovaraju, a iz gomile se začulo mrmljanje. Dogovarali su se sa svojim ženama, jer, znali su, njihova će biti poslednja reč.

– Koliko mislite da ćemo biti odsutni, šerife? – upitao je bakalin Kolemān. – Dva, tri dana, ili čitavu nedelju?

– Verovatno nedelju dana. Ako ih

do tada ne uhvatimo, onda se vraćamo. Znači, promenili su pravac.

Ponovo je nastalo mrmljanje i žagor i Alton je video kako je veći deo žena počeo da odmahuje glavama.

– Slušajte! – viknuo je Alton. – Ta tri čoveka su hladnokrvne ubice. Silovali su jednu ženu tamo, u Fleg Endžu.

To što je rekao šerif bila je laž, ali, on je znao da, na neki način, mora slomiti otpor žena. Podigao je ponovo ruku uvis.

– Izvinjavam se što sam govorio tako otvoreno, ali smatram da je moja dužnost da vam predočim činjenice. Mislim da niko od vas ne želi da se ta tri bandita pojave u ovom kraju i da počnu da pljačkaju i siluju.

To je bilo dovoljno. Igrao je na njihov osećaj fer pleja i strah za bezbednost žena i dece.

Znao je da će dobiti svoju poteru. Šta više, imaće dovoljno ljudi da zbriše Karneja i Emersona sa lica zemlje. Šteta je samo za onog mladog momka Snajla, ali i on će morati da plati svoju neopreznost.

VII

Benu Snajlu je već bilo dosta društva Karneja i Emersona. Polako je počeo da shvata koliko je bio glup što se uopšte upuštao u tako ozbiljan poduhvat s ovom dvojicom.

Još u onom trenutku kada je video kako nožem ubijaju stražara u zatvorskoj ćeliji, trebalo je da se okrene od njih i da sam okuša sreću.

Za sve ovo vreme dok je jahao kroz pustaru nikako nije mogao da se oslobodi slike koja mu je neprekidno titrala pred očima: stražara Haroua kako se tetura preko dvorišta sav u plamenu kao živa buktinja. Činilo

mu se da još uvek čuje odjek njegovih neljudskih krikova.

I svaki put kad god bi mu življe izašla pred oči ta slika, osećao je potmulu bol u želucu. Sećao se tada kako je često, dok se još nalazio u zatvoru, namenjivao stražarima najgore smrti, ali, sada se ježio na samu pomisao onome što se, stvarno, dogodilo.

I, eto, odavno se nalazio daleko od zatvorskih zidina, a ipak, nije osećao slobodu. Nije bio slobodan. Velika je razlika bila između ovog njegovog statusa i stvarne slobode. Za njim je izdata poternica i svakako je dosada raspisana i ucena za njegovu glavu. Biće označen kao ubica isto kao Karnej i Emerson. Ljudi će se mrštiti kad se bude pominjalo njegovo ime.

Jedino što je sada mogao da učini to je da iskoristi prvu mogućnost i da se nekako odvoji od ove dvojice. Oni su za ovo vreme, dok je on bio s njima već izvršili nekoliko napada na usamljene rančeve. Ben se nije mnogo sekirao zbog toga. U takvim prepadima niko nije bio povređen i to mu je bilo dovoljno. Međutim, dobro se sećao da je prilikom jednog takvog prepada malo nedostajalo, pa da Karnej ubije rančera. Bila je samo stvar vremena kada će se to dogoditi.

Intimno, Ben se ponekad čak nadao, da će mu nekako uspeti da pre nego što krene svojim putem, bandite preda nekom šerifu, zajedno s novcem o kome su govorili da znaju gde se nalazi. To bi olakšalo njegovu situaciju.

Ipak, nije se dugo zavaravo time. Bojao se da će ga, najverovatnije, njih dvojica ubiti, pre nego što stignu do mesta gde se nalazi opljačkani novac.

Ben se dvoumio, da li da jedne noći pobegne iz logora ili da im, jednostavno, kaže da želi da se odvoji od

njih. Nije mu trebalo mnogo da shvati, da bi ovo poslednje bilo fatalno.

Prema tome, odlučio je da pobjegne, čim se sledeći put budu negde ulogorili i pripremili se da zanoće. Trebalo je samo da prička da oba bandita uhvati san.

Zato je i pokušao da svoj plan sprovede u delo kada su se sledeći put pripremali da posle večere prespavaju noć pored logorske vatre.

Ben Snajl se lagano uspravio na svom čebetu ne skidajući pogled sa bandita uvijenih u čebad. Čuo je njihovo ravnomerno hrkanje i pomislio da ih je uhvatio prvi san. Nije mu bilo ni na kraj pameti da bi oni mogli da se pretvaraju da su zaspali.

Polako je obuo čizme i tiho skliznuo u senku obližnjeg grma, pokušavajući da se što više udalji od vatre, koja je sada još samo tinjala. U stvari, želeo je da se dokopa konja koji su pasli kržljavu travu u blizini logora.

Zgrabio je sedlo sa zemlje i bacio ga na leđa najbližeg konja opsvavši tiho, kada se životinja okrenula u stranu i zarzala.

Ben je osetio kako ga obliva znoj. Počeo je tiho da nešto govori konju pokušavajući da ga umiri i taman je mislio da je uspeo, kada je osetio kako mu se hladna cev revolvera zabila u leđa.

– Nekuda si pošao, momče? – upitao je Karnej nemarnim tonom.

Ben se okrenuo. Ipak, bilo je dovoljno pažljiv da drži ruke podalje od pojasa sa revolverom.

– Polako, momak! – upozorio ga je Karnej. – A sada ostavi lepo tog konja i vrati se u logor. Loni je sigurno već odavno pristavio lonče za kafu i voda verovatno već vri.

Ben se lagano vraćao prema logoru. Tamo je stvarno ugledao već rasplamsalu logorsku vatru i Emersona kako stavlja lonče za kafu.

– Ja... ja sam mislio da spavate – promućao je Ben zapanjeno.

– Naravno da si mislio – nasmejao se Karnej i grubo ga gurnuo napred. U isto vreme Ben je primetio da mu je „kolt“ nestao iz futrole.

Ben se zateturao i dočekao se na dlanove i kolena na samoj ivici vatre, kada ga je Karnej gurnuo. Emerson se nacerio.

– Kakvu kafu voliš, momak? Vruću i slatku kao što je tvoja devojka?

Ben je zurio u njega i, ne shvativši zapravo ni o čemu on to govori, zbunjeno klimnuo glavom.

– Crnu ili belu kafu? – upitao je Karnej i banditi su se grohotom nasmejale.

Ben je sedeo ćuteći i posmatrao svoje dlanove. Malo su krvarili, jer se posekao na oštro kamenje pored vatre.

– Hteo si da brisneš, a frajeru? – upitao je Emerson.

Ben je zaustio da porekne, ali je shvatio da to nema nikakvog smisla.

– Ovaj... Tako je. Hteo sam – rekao je odrešito.

– Znači, ne sviđa ti se u našem društvu?

Ben je slegao ramenima. Pazio se da ih ne razdraži.

– Pa... hm... ne volim ubijanja. I, verujte mi, nisam spsoban za takav život.

– To mogu da verujem – rekao je Emerson. – Imali smo priliku da vidimo tvoju hrabrost...

Karnej je pogledao svog kompanjona, a zatim se okrenuo prema Benu. gledao ga je nepomično dok je Emerson sipao kafu u tri lončića. Pružio je jedan Benu, a ovaj je prihvatio s užasnom napetošću, koja mu se ogledala na licu. Očekivao je da će ga sada ubiti.

– Kuda si to nameravao da brisneš?
– upitao je Karnej.

Ben je slegao ramenima.

– Mislio sam da odem do nekog sigurnog mesta odakle bih mogao da se javim mojoj verenici.

– Jel'? Ah! Sećam se. O toj dami si pričao i sve vreme u Džalsburgu. Ali, ti, izgleda, nisi mnogo mudar, momče. Zar ti nije palo na pamet da će predstavnik zakona motriti baš na tvoju verenicu? Nisu ni oni mutavi. Pratiće svaki njen korak, trudiće se da vide s kim se sastaje. Čekaće da joj se ti javiš. Ili, možda, ona treba da te sačeka na nekom mestu? Veruj mi da neće napraviti ni korak, a da neki prokleti zvezdonosač to ne sazna. O tome nisi razmišljao, a?

Ben ga je posmatrao zbunjeno. Posle izvesnog vremena namršti se i procedio kroz zube.

– Do đavola, na to uopšte nisam mislio, Vine.

– Onda bolje malo razmišljaj o tome, momče. Pokušaj samo da nekako javiš toj mački gde si, i bićeš opet u kamenolomu, pre nego što se osvestiš.

Karnejev glas je odjednom otvrdnuo.

– A mi ćemo, za svaki slučaj, biti pored tebe da ne bi pao u priliku da i o nama propevaš.

– Nije mi to bilo ni na kraj pameti. Čutao bih.

– Nemoj mi reći! Ti si takav heroj – nasmejao se Karnej. – U ostalom, možda ti i ne bi želeo da kažeš gde smo, ali se bojim da te oni ne „nagovore“. Oni to mogu. A onda čovek lepo ispriča sve što zna.

– Možda. Ali, ja i ne znam kuda ste se uputili.

– Znaš dovoljno da bi mogli da nas pronađu – progundao je Emerson. Onda je pogledao u Karneja. – I sam, valjda, shvataš Vine, da nam on više nije potreban?

Ben se zgrčio posmatrajući preko ivice svoje šolje čas jednog, čas drugog bandita.

Karnej nije odgovorio odmah. Neko vreme je zamišljeno srkutao svoju kafu, puštajući da napetost sve jače pritiska mladog Bena. Zatim je spustio šolju pored sebe i počeo lagano da savija cigaretu. Povukao je duboko dim i tek tada progovorio.

– Ne znam...

– Do đavola, Vine! Mi mu ništa ne dugujemo – nervirao se Emerson. – Prosto je bio baksuz, kad je osuđen za delo koje smo mi izvršili. Eto, imao je peh. Predlažem da ga sredimo i da nastavimo put bez komplikacija. Njegov leš ćemo sakriti i...

Ben je najzad izgubio živce. Trgnuo je rukom i pljusnuo vrelu tečnost Emersonu u oči. Dok je vraćao ruku, raspalio je svom snagom Karneja po bradi baš u trenutku kada je on posegao za oružjem.

Zamahnuo je nogom da udari Karneja u lice, ali mu se u tom času podivljali Emerson bacio na leđa. Pod njegovom težinom, Ben je posrnuo i pružio se po zemlji, a nošen inercijom i Emerson je pao za njim. Za to vreme Karnej je već uspeo da se podigne, pritrčao je i svom snagom šutnuo Bena po licu. I Emerson je uspeo da se malo pridigne, i usput, dohvati jedan preveći kamen. Nameravao je da ga svom snagom spusti na Benovu glavu.

U tom trenutku, priskočio je Karnej i zaustavio ga.

Emerson se besno okrenuo prema njemu, ali se zaustavio u pola pokreta, kad je ugledao Karnejevo lice.

Karnej je stajao malo nakrivljene glave, a rukom je davao znak koji je tražio savršenu tišinu.

– Šta je, do đavola? – prošištao je Emerson.

– Konji! – prošaputao je Karnej zapanjeno. – Izgleda da idu kanjonom.

Obojica su skočila na noge. Karnej je zgrabio Bena i povukao ga da ustane. U tom trenutku, začuo se njisak konja, a odmah zatim i topot kopita.

Sva trojica su se ukočila na mestu, a topot kopita i rzanje konja postajali su sve jasniji.

– Ima ih mnogo – šapnuo je Emerson.

– Protekla potera! – opsovao je Karnej i zgrabio revolver.

Sa nekoliko snažnih zamaha nabacao je zemlju preko vatre koja je još dogorevala. Onda je rukom pozvao onu dvojicu:

– Brzo! – rekao je. – A ako hoćeš da se izvučeš odavde budalo – obratio se Benu – bolje je da pođeš sa nama.

Bena nije trebalo dugo nagovarati. Mada nije želeo da ostane u društvu bandita, nije mu se dopadala ni pomisao da bude meta nekom od članova potere.

Potrčao je za dvojicom bandita, koji su već uzjahali svoje konje. Samo sekundu kasnije i on je bio u sedlu.

Karnej je okrenuo svoga konja prema uskom prolazu između stena i zadržao se samo toliko da doda Benu njegov revolver i pušku.

Nisu još prošli ni pedeset jardi, kad je potera proletela ivicom kanjona.

Ben je podigao glavu i jasno video njihove siluete koje su se ocrtavale na pozadini zvezdanog neba. Ocenio je da ih je oko dvadesetak. U rukama su imali puške.

– Raznesi ih u komade! – čuo se iz tame neki jak glas, očigledno čoveka koji je predvodio poteru i puške su zapraštale.

Ben je video kako se Karnej hitro okrenuo, a na licu mu se pojavio izraz iznenađenja.

Nije ništa rekao, jer je otpočela no-

va serija pucnjeva iz pušaka i revolvera. Ali, i Emerson je izgledao iznenađen. Bilo je jasno da su nekog prepoznali, a i potera je primetila njih.

Emerson i Karnej su najzad počeli da uzvraćaju vātru. Ben je video kako članovi potere jure niz nagih klanca. Osećao je jasno kako mu meci iz njihovog oružja zuje pored ušiju. Sagnuo se u sedlu iako je bio duboko svestan da bi ga samo luda sreća mogla spasti od pogibije.

U jednom trenutku, Ben je krajičkom oka uhvatio Karneja i Emersona i shvatio da iznenada skreću nekud ulevo, prema nečemu što je on mislio da je čvrst kameni zid.

Pojurio je za njima i prišavši bliže, ugledao uzan procep u steni. Pomislio je da se tu privremeno zaklone od potere. Međutim, kada je i sam ušao u raselinu, shvatio je da je to nešto više od procepa.

Izenenada, iz tame su izletela dva čoveka iz potere i našla se nedaleko od njega. Instinktivno je podigao pušku, ali nije pritisnuo obarač. Shvatio je da ga nisu primetili, jer se nalazio u gustoj tami, koju je stvarali senka stene.

Ben je znao da bi ovim ljudima trebalo mnogo vremena da im se oči naviknu na tako gustu tamu i da pronađu pukotinu u steni. Tada se u njemu rodila nada da bi, možda, mogao da pobegne.

Odluku je doneo bez mnogo oklevanja.

Zategao je uzde. Konj je poleteo kao strela i to pravo na ovu dvojicu nezvanih gostiju.

Njih dvojica su ga videli tek kada se našao među njima.

Ben je zamahnuo puškom levo i desno i oba člana potere našla su se na zemlji, onesvešćeni. Ben prosto nije

mogao da veruje da je imao toliko sreće.

Hitro se vratio nazad i poterao konja kroz uzani procep. Tog trenutka čuo je nečiji glas.

– Opkolite ih! Uхватите ih! – vikao je neko. Bio je to isti glas koji je Ben malopre čuo kako izdaje komande sa ivice klanca. – Do đavola! Ne puštajte ih da nam sada pobegnu! Setite se ucene! Pet hiljada! Daću vam i svoj deo, samo ih uvatite!

Čak i u ovom položaju, Ben nije mogao da se ne iznenadi. Ma ko da je bio taj predstavnik zakona, bilo je jasno da je imao posebnih razloga što je ovako vikao. Sigurno mu je stalo do slave, a ne do novca, pomislio je Ben.

Izvesno vreme jedva se provlačio kroz usku procep u steni, a onda je odjednom pod kopitama njegovog konja zaškipao pesak. Izašao je iz uskog prolaza i ugledao potok. U tom trenutku je sa svoje desne strane primetio pokret i, kao u magnovenju, njegova puška se okrenula tamo.

– Hej, smiri se – čuo je Emersona. To ga je sprečilo da one okine.

Bio je tu, naravno, i Karnej. Obojica su mu prišli, ali on je, ipak, čvršće stegao pušku.

– Do đavola! Obavio si odličan posao, momče – rekao je Karnej tihim glasom. – Videli smo onu dvojicu kako idu prema tebi. Dobro si ih sredio.

– Mislim da ti sada, stvarno nešto dugujemo, momak – dodao je Emerson.

Ben je ćutao. Jahali su preko peska koji je prigušivao topot kopita, a zatim su prešli potok. Sa druge strane je raslo gusto grmlje.

– Da li je ovo put za Teksas? – upitao je Ben.

– Još ne – odgovorio je Karnej. – Imamo još dosta ovakvog terena pred sobom.

Karnej se, zatim, zaustavio i sačekao Emersona.

– Loni, jesi li prepoznao glas onog predstavnika zakona, koji je predvodio poturu? – zapitao je, kada je Emerson stigao.

Emerson se zacerekao, a Ben je i u tami uspeo da uhvati njegov pogled, koji nije obećavao ništa dobro.

– Da. Pres Alton. Prljavi kućkin sin!

– Aha – rekao je Karnej. – Pobrinućemo se za njega, pre nego što krenemo za Teksas. Važi?

– Nego šta?

Ujahali su u grmlje i ubrzo nestali sa mesta na kome još odzvonjavali povici poture.

VIII

Šerif Pres Alton je podigao pogled sa hartije na svojem stolu kada se jedna senka pojavila na vratima kancelarije.

Promenio je izraz lica, kada je video da je posetilac žena, mada na nje-mu ni sada nije bilo dobrodošlice.

Stajala je na vratima, a sunce koje je dopiralo spolja obasjavalo ju je tako da nije sasvim jasno video lice. Ipak, znao je da nije stanovnik ovog grada, da je strankinja.

Izgledala je kao da nema više od dvadeset godina i nosila je nešto što nije bilo uobičajeno za žene. To je bio opasač na njenom struku na kojem se nalazila futrola sa revolverom marke „Smit i Veson“, kalibra 32.

Šerif je lagano ustao misleći da ovo ne može biti tek neka obična poseta kakve je imao svakog dana. Klimnuo je glavom i pokušao da napravi ljubazno lice.

– Dobro jutro, gospođice – rekao je ljubazno. – Mogu li nešto da učinim za vas?

– Možete – rekla je oštro, lupkajući se po čizmi kratkim korbačem. – Moje ime je Liz Morgan i pokušavam da pronađem svog verenika, Bena Snajla.

Glas joj je postao nešto tvrdi, a izraz lica se promenio kada je nastavila.

– Htela bih da ga nađem pre nego što ga neka potera, luda za punjavom, ne ubije da bi se dočepala nagrade raspisane za njegovu glavu.

Alton ju je posmatrao sa bezizraznim licem. Potrajalo je to dosta dugo što devojkju, očigledno, nije mnogo zbunjivalo. Gledala ga je pravo u oči i očekivala njegovu reakciju.

On je malo skupio usta i klimnuo glavom, pokazujući joj da sedne na stolicu preko puta njegovog stola. Gledali su se tako izvesno vreme, a onda je on, ipak, progovorio.

– Hvatanje odbeglih zatvorenika je posao zakona, gospođice Morgan – rekao je. – Mada, moram priznati, ja poštujem vašu zabrinutost za vereničkovu sigurnost. Mislim da ne biste smeli da se mešate u to – rekao je otvoreno. – Kao što sam vam rekao, to je posao zakona.

– A, kao što sam ja vama već rekla, šerife, Ben je moj verenik. Čula sam da je malo nedostajalo pa da ga, pre neki dan, uhvati potera koju ste vi vodili.

Altonovo lice se smrklo.

– To je tačno – rekao je.

– Bilo je i pucnjave, kako su mi ljudi rekli – nastavljala je devojkja. – Mogli ste da pogodite i Bena pored one dvojice.

Šerif je slegao ramenima.

– Gospođice, moraćete da shvatite da je za mene važno ono što kažu poternice koje je izdala vlada ove zemlje. A one doslovno kažu: „Živi, ili mrtvi“.

Liz ga je odmerila mrko.

– Ja svoga verenika želim živog, šerife. I zato sam pošla da ga tražim.

– Ništa vam ne vredi, čak i da ga nađete. On će visiti... To je presudeno, kao što vidite.

– Ali, ja imam dokument kojim mogu da dokažem da on nije učestvovao u pljački banke, da je osuđen nevin.

Alton je malo zažmirio.

– Dokument? Kakav dokument?

– Iz koga se vidi da Ben nije kriv.

Alton ju je pogledao ispod oka. – Ne znam kakav bi to dokument mogao biti. Na sudu je sve razmotreno.

– Stvar je u tome što nije tako. U pismu koje mi je uputila ona barska dama Lili sada tvrdi ta je Ben bio kod nje. Prema tome ima mesta reviziji.

Alton je ćutke gledao svoju sago-vornicu. U njegovoj glavi kovitlale su se misli za koje niko nije znao. No izraz njegovog lica nije se promenio kada je progovorio.

– To je, možda, istina, gospođice Morgan. Možda mu je i učinjena nepravda. Ali, u ovom trenutku, on je odbegli robijaš. Beži u društvu sa dva okorela kriminalaca, to su jedine činjenice i tako će to primiti svaki predstavnik zakona. A, da li vaš verenik zna za te vaše dokaze?

– Ne, ne zna. Zbog toga i želim da ga pronađem pre nego što mu se nešto dogodi.

U stvari, bio bi red, kada ona kao građanin kaže da ima dokaza, da ti predstavnici zakona i uvažavaju i pokažu spremnost da pomognu. Ovaj, međutim, nije pokazivao nikakvu želju da učini bilo šta. Čak je i ton kojim je postavljao pitanja bio gotovo neprijateljski.

– Ja želim da pronađem svog verenika živog – ponovila je.

– I šta želite od mene? Čuli ste, već, ja sam ih izgubio tamo, na severu, u

oblasti kanjona. Bila bi potrebna čitava armija da ih čovek tamo pronađe. Čovek tamo vrlo lako može da se vrti u krug, danima. Zato vam savetujem, da ne krećite. To nije preporučljivo ni za muškarca, a kamoli za jednu krhku ženu.

Odmerio je pogledom i na usnama mu je zablistao neki neprijatan, dvosmisleni osmeh.

– Nije vaše da ocenjujete šta je za mene, a šta nije. To je moja stvar. Vaše je da mi pomognete. Vi ste šerif i to je vaša dužnost.

– I, šta ja to mogu da učinim za mladu damu? – upitao je trgnuvi se malo.

– Možete li mi dati mapu oblasti koju ste spomenuli?

Oči su mu se suzile i brzo je počeo da odmahuje glavom.

– Moj vam je savet da se vratite u Džalsburg i da sačekate dok neka potera ne uhvati vašeg verenika. Treba sačekati da stvar reši zakon.

– Zakon? A šta je sa lovcima na ucene? Mislite li da bi mu oni dali priliku da dokaže da je nevin?

Alton je uzdahnuo.

– Gospođice Morgan, mislim da bi trebalo da se obratite nekom sa više autoriteta, ako već posedujete dokument kojim možete da dokažete da vaš verenik nije učestvovao u pljački banke. Oni će se potruditi da se toj stvari dâ potreban publicitet. Tada se može dogoditi da za to sazna i vaš verenik, da se, konačno, reši da napusti onu dvojicu bandita i da se preda predstavnicima vlasti. To bi mu olakšalo položaj. To zna svaki građanin.

– Da, ako bi imao priliku da to dozna, i da se preda.

Liz je odjednom shvatila da više nema razloga da se ovde ubeđuje sa šerifom. Ustala je sa svoje stolice.

– Postoji li neka zemljišna agencija u gradu? – zapitala je.

Alton je, takođe, ustao, odmahujući prekomorno glavom.

– Vidim da ste zaista rešeni da pronađete put do onih kanjona...

– Tamo je Ben i viđen poslednji put, zar ne?

– Aha. U redu, onda. Pokazaću vam taj predeo na mapi i nacrtaću vam najbolji put kojim možete da stignete tamo. Ali, ne nadajte se da ćete naći verenika. Kad moja potera nije uspeła, sigurno nećete ni vi.

– Ali ću bar pokušati – bila je energična Liz.

– U redu. Pogledajte dobro ovu mapu na zidu.

Posle desetak minuta Liz Morgan je napustila šerifovu kancelariju sa parčetom hartije na kojoj je šerif nacrtao mapu.

Šerif je ostao da stoji na vratima posmatrajući je dok je išla prema gradskoj štali. Zamišljeno je prevukao rukom preko brade i nabrao čelo. Zatim se okrenuo i vratio za svoj sto.

– Pa, videćemo, mlada damo – prošaputao je tonom koji nije obećavao ništa dobro. – A videćemo i šta ćemo učiniti sa Lili. Ona mora začepiti usta... zauvek.

Međutim, ni devojkica ni šerif nisu primetili jednog prašnjavog čoveka zaraslog u bradu.

Čovek je bio obučen u kožno odelo. Nosio je široki pojas na kojem su se nalazila dva revolvera obešena prilično nisko.

Stajao je iza jednog drveta na drugoj strani ulice i pratio svaki devojčin korak.

IX

Igra je trajala već više od dvadeset časova ali su oči kockara i dalje bile

budne kao na početku partije. Karte su nečujno klizile po mekoj zelenoj čoji, a gomile novčanica i žetona seline su se od igrača do sredine stola a odatle na gomilu ispred Doka Holideja. Jedan po jedan svi igrači sem jednog odustali su od pokušaja da povrate izgubljeni novac i naspram Doka za stolom je ostao samo Džordan.

Džordan je bio profesionalac ali profesionalac koji se igri predaje više strašću a manje razumom. Zato je i želeo da dokaže svoju superiornost nad čuvenim kockarom, da po svaku cenu dokaže da je bolji. Kada su ostali sami na zelenom bojnopolju, on je već gubio skoro pet stotina dolara, ali to ga manje pogađalo nego gubitak kockarskog ugleda. Zaboravljao je da nije nikakva sramota biti pobeden od Doka Holideja.

– Ful dama – izustio je sa neskrivenom radošću uveren da Holidej ovoga puta sigurno gubi.

– Kare osmica – parirao mu je Dok Holidej hladno i raširio karte na stolu.

Džordan je zaprepašćeno zurio u karte a onda je njegov pogled preleteo do Holidejevog lica na kome su se otkrivali prvi znaci umora. Sporim pokretom ruke pustolov je privukao hrpu novčanica i počeo da ih slaže na gomile a kada je završio, skupio je karte i pogledao svog protivnika.

– Idemo li dalje? – zapitao je.

– Idemo – procedio je Džordan i počeo da meša karte.

– Svinjarija! – viknuo je jedan od ljudi za šankom.

– Varalica! – usledio je drugi povik. – Niko ne može sve vreme dobiti a da ne vara. Treba ga...

Ali nije završio rečenicu. Holidej se okrenuo i presekao ga pogledom i drzniku je zastala reč u grlu.

– Šta bi trebalo? – reznuo je ledenim glasom Dok.

– Ti si varalica! – dreknuo je i jurio na Doka kao razjareni bik pokušavajući da ga glavom udari u prsa. Međutim, Dok se izmakao i čovek je proleteo pored njega zakačivši Džordana. Ovaj je od udara pao na pod.

Dvojica drugih koji su dotle pili za šankom sa drznikom, priskočili su da podignu Džordana i Holidej je shvatio da su svi oni Džordanovo društvo. To je značilo da ima četiri neprijatelja protiv sebe.

Jednim skokom našao se pored šanka i oslonivši se laktovima na tezgju odbacio se nogama u vis i petama dočekao nasrtaj jednog od napadača. Pogođen u lice ovaj se srušio na leđa rušeći stolove i stolice iza sebe.

No, sada su na Doka sa različitih strana nasrnula dva nasilnika. Holidej se odbacio od poda, seo na šank i prevalio se na drugu stranu. Između njega i napadača našao se ogroman težak šank.

To je za trenutak zaustavilo napadača i Džordan je pozeleneo od gneva. U opštoj gužvi i galami doviknuo je nešto svojim ljudima i oni su se mašili revolvera.

Pucaće, pomislio je Holidej shvatajući da nazad više ne može. Njegova ruka pružila se kao zmija zvečarka i niklovani „Linkoln“ blesnuo je pri mutnoj dnevnoj svetlosti. Pucnji su se stopili u neprekidnu grmljavinu i sledećeg trenutka sva tri Džordanova čoveka valjali su se na zemlji pogođeni u rame. Njihovi revolveri pali su na pod a da iz njih nije ispaljen nijedan metak.

Nastala je tišina u kojoj se čuo samo poluglasan uzdah divljenja. Iz uglova, ispod stolova, sa balkona i iz sporednih prostorija izašli su zaprepašćeni posmatrači i sa nevericom u očima približili su se Holideju ostaju-

ći ipak na rastojanju. Džordan je stajao po strani sav zelen u licu. Njegov plan nije se ostvario i on je ispao dvostruki gubitnik.

Dao je znak svojim ljudima i oni su s mukom poustajali i pošli za njim. Na samim vratima sreli su šerifa Kalagana.

– Kakva je to gužva, Džordane – zapitao je šerif.

– Pitaj onog tamo – procedio je Džordan gnevno i izašao.

Šerif je pogledao ka gomili okupljenog oko Holideja i pošao ka njima. Holidej ga je video ali je sačekao da se Džordan i njegovi saučesnici udalje a onda progovorio.

– Imam svedoke, šerife, da sam pucao u samoodbrani. Jedini mi je greh što ih nisam pobio, ali sledeći put im to ne gine – rekao je.

– Neće biti sledeći put, Holideje.

– Mister Holideje... – dopunio ga je Dok.

– ... mister Holideje, jer ćete iz ovih stopa napustiti grad. Ovde ne trpim izgređnike bez obzira na razloge – rekao je Kalagan energično.

– Da to nije malo preterano, šerife. Da ste rekli sutra ujutru, još bih i prihvatio, ali iz ovih stopa... – Holidej je nezadovoljno odmahnuo glavom.

Kalagan se namrštio. – Dobro, neka vam bude ali do tada neću da čujem da ste opet nešto napravili. – dodao je zauzimajući pozu.

Holidej je klimnuo glavom u znak da se slaže i polako izašao. Popodne se bližilo predvečerju i on je duboko udahnuo prohladan vazduh koji je dopirao sa okolnih brda. Ovaj grad mu više nije bio interesantan i nije mu teško padalo što će ga napustiti. A onda, mogao je poći da potraži Liz Morgan. Ta devojka je pokazivala iznenađujuću energiju i hrabrost i zaslужila je da joj neko pomogne.

Zašto da ne, pomislio je? Konačno, obećao joj je da će poći za njom.

X

Liz Morgan je odlučila da prenoći na obali malog potoka, koji je presecao oblast kanjona.

Da li je to bilo daleko od mesta na kome je potera izvršila prepad na njenog verenika i dvojicu bandita, nije znala. Ali, imala je neki čudan osećaj da s ovom mapom, koju joj je nacrtao šerif Alton, nije sve u redu. Sve dosada, ona je išla putanjom koju joj je šerif ucrtao na mapi, a ona je dovela do ovih gudura.

Čak i da je stampedo od deset hiljada goveda pojurio ovuda, ne bi ostavio nikakve tragove, a kamoli trojica begunaca, koji su sigurno nastojali da ih zametnu.

Preostajalo joj je samo da, se kreće po instinktu, a ni sama nije znala koliko na njega sme da se osloni.

Obilazila je klance, šikare i žbunje, pa je čak pretražila nekoliko pećina u zidu kanjona za koji je konstatovala da nije bio obeležen na Altonovoj mapi.

Ali, nikakvog traga nije bilo. Čak nije mogla da nađe ni tragove gde je potera izvršila prepad na njih.

Bilo joj je jasno da je izgubila trag, da se našla na pogrešnom mestu, uprkos mapi, ili, možda, baš zbog nje.

To saznanje je prilično uzmenirilo. Za trenutak je prebacila sebi što se tako lakomisleno upustila u ovu avanturu i već pomislila da se vrati. Međutim pomisao da bi Bena neko mogao pronaći pre nje, ponovo joj je ulila snagu. Jer, to se nije smelo dogoditi. Ben nije mogao da bira i sigurno bi potegao oružje. A to bi ga zaglibilo još više.

Konačno, imam bar vode, rekla je

sebi pogledavši u potočić. Osim toga, ako budem sledila njegov tok, ranije ili kasnije, moraću izaći iz oblasti kanjona.

A kada se jednom izvuče odavde, odlučila je da ozbiljno porazgovara sa šerifom Altonom koji ju je uvukao u sve ovo. Samo je idiot mogao da nacрта ovu mapu, mislila je besno, jer nije mogla da pretpostavi da bi on imao neki poseban razlog da to učini namerno.

Na trenutak je trak sumnje dotakao njen razum, ali ona je odmahнула glavom, kao da je svesno želela da ga odagna i požurila da sebi pripremi nešto za jelo.

Već danima je lutala ovim predelima i sa zalihom hrane nije stajala baš najbolje. Doduše, mogla je da ulovi nešto, ali meso je trebalo pripremiti, a ona nije imala vremena za to. Ponađala se da će uskoro stići do nekog naselja i odlučila je da tamo obnovi svoje zalihe hrane.

Ipak, za sve vreme, dok je sekla tanke režnjeve slanine i stavljala ih na vreo tiganj, nikako nije mogla da se oslobodi razmišljanja o Altonu. Sve više je zaokupljala misao da je on to, ipak, učinio namerno.

Već je bila legla na pokrovac i zagledala se u zvezdano nebo, kada je osetila kako joj niz kičmu prolaze žmarci. Odjednom, ni sama nije ume la da objasni kako, ali shvatila je da nije sama.

Podigla se malo i čvršće stegla pušku. Načuljila je uši. Da, vetar je do nje doneo nepoznate zvuke. Bat kopita. Negde u blizini nalazilo se jahač. I to jahač koji, očigledno, obilazio oko njenog logora.

Pogledala je prema mestu gde se nalazio njen konj. Videla je siluetu životinje kako je uzdigla glavu i načuljila uši.

Životinja je zatim zarzala kao da nekoga očekuje.

Dok je rzanje još trajalo, Liz je odbacila pokrivač sa sebe i otkotrljala se u tamu, držeći čvrsto pušku u rukama.

Sada je ležala u zaklonu jedne stene i pažljivo osmatrala svoj logor. Pokušavala je da odredi mesto na kome se morao nalaziti nepoznati jahač. Nije više čula njegovog konja i po tome je pretpostavljala da se čovek zaustavio.

Tako, u tišini, prošlo je neko vreme. Zatim se, ponovo, začuo topot kopita, pomalo prigušen vetrom.

Liz je okrenula pušku u tom smeru. Liznula je jezikom suve usne kada je konj promenio pravac. Sada je dolazio pravo u logor.

Njen konj je ponovo zarzao. Ovoga puta se čulo rzanje i odgovor, ali je smesta prigušeno. Kao da je neko stavio ruku konju na gubicu, pomislila je. Podigla je pušku kada je primetila pokret na drugoj strani logora. Neka tamna silueta pojavila se među stenama.

Liz je prinela pušku ramenu i nanišnila. Sada je jasno videla glavu konja koji je prilazio. Upravo je htela da dovikne upozorenje jahaču, da ga opomene da ne prilazi, jer će dobiti metak u glavu, kada je zanemela.

Podigla je glavu malo više. Do đavola, jahač mora da leži na životinji, ako je uopšte živ, pomislila je, jer ga nije videla.

Prst joj je zadrhtao na obaraču, kada se podigla malo više i bolje videla konja. Na njemu nije ni bilo jahača.

U istom času, kada je to shvatila, začuo se šum iza njenih leđa. Hitro se okrenula i istog trenutka povukla obarač. Međutim, metak je odleteo negde u stranu, jer je jedna snažna

ruka dohvatila cev puške i usmerila je daleko od sebe.

Začuo se fijuk zrna kako odzvanja u kanjonu, a na blesku koji je nastao posle pucnja, Liz je, u jednom kratkom trenu ugledala lice nekog čoveka svog obraslog u bradu. Nije se sećala da ga je ikada sreća. Napadač je nasrnuo na nju i oborio je na leđa.

Kao kleštima držao je njenu ruku iz koje nije htela da ispusti pušku i snažno je tresnuo o kamen.

Liz je nemoćno raširila prste, a puška joj je ispala iz ruke. Napadač je odgurnuo pušku. Čuo se zveket metala o kamen i Liz je shvatila da više neće doći do nje. Tada je uspela da ga udari kolenom u stomak.

Čovek je prigušeno jauknuo, ali nije popuštao stisak. Izgledalo je da joj je stegao ruke još jače.

Sačekala je da se njegovo lice nađe iznad njenog, ona je snažno podigla glavu i udarila ga čelom pravo po nosu. On je ponovo jeknuo, a ona je osetila topao mlaz krvi na svome licu.

Ovoga puta, stisak njegove ruke je oslabio i ona je uspela da se iskoljeba. Poletela je prema mestu gde se nalazio opasač sa revolverom.

Psujući divlje, čovek je poleteo za njom, zgrabio je za nogu i povukao je u stranu, kako ne bi uspela da ga ponovo udari.

Liz je shvatila da ovako neće dugo moći, pa je rešila da promeni taktiku.

– U redu, ostavite me. Neću više da se bijem – rekla je i istog časa osetila kako je njegov stisak popustio.

– Tako je već bolje, devojko – cerio se čovek, a na mesečini, koja je sada obasjavala mesto na kome su bili, videla je njegove iskežene krupne zube.

Valjda zbog toga, ona je podigla oslobođenu ruku i zarila mu nokte u lice.

Tog istog časa, pogodila ju je po-

sred brade njegova snažna pesnica. Učinilo joj se da je nebo eksplodiralo pred njenim očima. Glava joj je polećela unazad i ona je izgubila svest.

Kada je došla sebi, osećala je otužni ukus krvi u ustima.

Ležala je tačno na onom mestu na kome je i pala, a kada je pokušala da podigne glavu, morala je da jaukne. Zvezde iznad nje nisu joj više izgledale tako svetle. Tek sada joj je bilo jasno da je to zbog logorske vatre koja je bukta- la svom snagom i svojim sjajem zase- njivala švetlucanje zvezda.

Pored vatre, na njenom kamenu, sedeo je onaj bradati čovek i sipao sebi kafu.

Čak i ovako, dok je sedeo, izgledao je prilično visok. Imao je pojas sa dva revolvera koji su morali visiti prilično nisko uz butine. Šešir mu je bio zabačen unazad. Tako je mogla jasno da vidi široku belu traku koja mu je presećala čubu crne kose. To je bila seda kosa. Lice mu je bilo grubo, a na jednom obrazu, pod samim okom, jasno se video crveni trag njenih noktiju.

– Hoćeš li kafe? – upitao je primitivši da se osvestila.

Liz nije odgovarala. Lagano se digla i sela, trljajući bradu koja je užasno bolela.

– Ko ste vi? – upitala je s mukom. Jer, kada je jezikom dotakla unutrašnji deo obraza, učinilo joj se da je dotakla živu ranu.

– Zovu me Silver – pokazao je na srebrni trak kose na svojoj glavi. – Ovde se jasno vidi zbog čega.

– Mene jedino interesuje zbog čega ste me napali? – Šta želite? – pitala je, a srce joj je pakleno udaralo u grudima.

– Želim da budeš sa mnom, Liz Morgan – rekao je.

Ona se izbezumljeno trgla, a to se

jasno videlo na njenom zaprepašćenom licu.

Čovek se nasmejavao grohotom.

– Ne brini. Nisam mislio tako, kako si me razumela. Da, Liz Morgan...

– Ali... kako... odakle znate moje ime – zapanjila se devojkica.

– Postoji mnogo načina da čovek sazna ono što ga interesuje – rekao je on ozbiljno.

– Ipak, niste odgovorili na moje pitanje. Kakve veze vaše interesovanje može da ima sa mnom?

On je s uživanjem srkutaof kafu, kao da je želeo da je malo nervira. I stvarno, Liz nije izdržala, nego je ponovila svoje pitanje.

Ovoga puta on je pažljivo spustio lončice na pesak i polako zavio cigaretu. Nije čak ni podigao glavu kad je primetio da je ona pošla prema mestu gde su joj bili puška i pištolj.

– Ostavi to rekao je, a sve vreme je izgledao koncentrisan jedino na svoju cigaretu.

Liz je povukla ruku, a on je dovršio zavijanje svoje cigarete. Tada je ponovo progovorio.

– Izgleda da si me pogrešno razumela. Mene ne zanimaš ti lično i nemoraš da se plašiš da ću ti nešto uraditi. Nisam zainteresovan na taj način.

Njen uzdah olakšanje bio je veoma glasan.

– Pa... šta onda? Šta vas interesuje? – zapitala je. – Ja vas nikada nisam videla. Ne poznajem vas.

– Naravno da me ne poznaješ. Mogla si čuti o meni, ali nisam iznenađen i ako nisi. Ja nemam običaj da se svuda predstavljam, da govorim svoje ime ili zanimanje.

Liz se namrštila.

– Vaše zanimanje? Šta hoćete time da kažete?

Podigao je glavu i odmerio je. Nje-

gove oči su izgledale kao dva grumenazheravice u tami. Liz je osetila jezu. Takve oči su imale samo divlje životinje.

– Ja sam lovac na ucene – rekao je jednostavno, kao da je to najprirodnija stvar na svetu.

Liz nije rekla ništa. Odmahnula je glavom i slegla ramenima, kao da nije shvatila šta je ovaj čovek rekao. A tada joj je nešto sinulo u glavi. Uspravila se zaboravljajući na bolove koje je osećala po celom telu.

– Vi tragate za Benom – rekla je polako i vrlo razgonetno.

– I Karnejem, i Emersonom – dopunio je.

Usne su joj se skupile.

– To je krvav novac! Prezren i vi to znate – rekla je s užasnom mržnjom u glasu.

Silver je slegao ramenima.

– Pet hiljada dolara! Mislim da su vredni i malo prolivene krvi i malo prezira.

– Nadam se da će vaša krv biti prolivena. I to vam želim od sveg srca.

– To će se dogoditi jednoga dana, možda... Ovoga puta... ne verujem!

– Pa, kad vam se tako žuri, možete da krenete. Sa mnom samo gubite vreme – rekla je Liz. – Ja pojma nemam gde su Ben i ostali.

– Do đavola, gusko, zar misliš da ja to ne znam? Jahala si po ovoj zemlji kao pijani kauboj, koji, posle subotnje pijanke, ne može da pronađe put za svoj ranč.

Liz je izvesno vreme ćutala. Bilo joj je jasno da je ovaj gad prati još iz grada.

Pa, zašto... Zašto ste me onda napali? – upitala je iskreno začuđena. – Od kakve vam to koristi može biti?

Odbijao je dimove i nadmoćno je posmatao.

– Možda mnogo, možda nimalo –

rekao je zamišljeno. – Ipak, moj je običaj da koristim sve što mogu.

– Ne razumem...

– Naravno da ne razumeš, jer imaš kokošiju pamet, kao sve žene.

Liz je osetila kako joj je krv uzavrela i gotovo je zgrabila onaj kamen što joj se našao pod rukom. Ipak, savladala se čekajući da čuje ostatak onoga što je Silver još hteo da joj kaže. A on je natanane počeo.

– Taj momak je tvoj verenik. Zar ne? – rekao je. – Znači, oni drugi te se ne tiču. Ranije ili kasnije, ja ću naći njihov trag. Strpljiv sam čovek. Ali, sad imaju slabu tačku. To si ti. Moći ću s njima da se pogađam, kad imam tebe. Taj tvoj momak sigurno ne bi voleo da se nešto dogodi njegovoj verenici, zar ne?

Tek sada, Liz je shvatila da je svojom nepromišljenom odlukom da sama krene u potragu, napravila grdnu pogrešku. Sada će ona biti ta koja će pomoći da Ben pogine.

Od te pomisli uhvatio je očajanje. Ipak, pokušala je da spase što se spasiti može. Savladala je uzbuđenje i, nastojeći da joj glas zvuči što normalnije, zapitala:

– Mislite li vi da će ona druga dvojica dozvoliti Benu da se pogađa s vama? Pa, ja njima ne značim ništa. Mirno bi pustili da me ubijete. Kao što vidite, vaša računica sa mnom nema nikakvog smisla.

– Može biti. Ipak, biće mnogo svađe oko svega ovoga što si nabrojala i to među njima, pre nego što se međusobno ne pokolju. Tebe ću vezati negde na čistini da te vide... i oni... i ja... A dok se oni budu prepirali, ja ću im se privući iza leđa.

– Vi ste ludi. To je đavolski opasno, mister.

– Ja sam navikao na opasnost. Prihvatam svaki rizik. I, uspeću, ti za to

ne brini. Imao sam ja sličnih iskustava i uvek mi je uspevalo. A sad, zaveži i idi na spavanje. Polazimo pre nego što sunce izađe.

Liz je osetila kako je hvata muka. Zнала je da se Silver neće truditi da Bena i ostale pohvata žive. Ubiće ih hladno kao da otresa pepeo sa cigarete. Neće osetiti ni trunku griže savesti.

Sa tim mislima je legla, upirući pogled na zvezde. Brađa je još uvek jako bolela.

XI

Jašući lagano glavnom ulicom Huarda, Dok Holidej je osećao napestost koja je vladala gradom. Na trotoarima nije bilo mnogo ljudi, a i oni kôji su se tu nalazili, nisu izgledali kao da stoje bez razloga. Činilo se da su okupljeni u neke organizovane grupe koje rešavaju nešto veoma ozbiljno. Tako je, bar, zaključio po izrazima njihovih lica.

Nekoliko lica se pojavilo na prozorima kuća pored kojih je prolazio. Posmatrali su ga zainteresovano i, očigledno, pitali se, ima li on veze sa nečim što je njih zanimalo.

Nije mogao da zna šta je to bilo, ali, osećao je da u ovom gradu nešto nije u redu. Nešto se u ovom gradu moralo dogoditi. Izgledalo je da su njegovi stanovnici još uvek bili pod uticajem toga.

Dok Holidej je poterao konja prema javnoj štali, ali, tamo nije bilo nikoga da ga dočeka. Okrenuo se levo-desno i, slegnuvši ramenima, sam je rasedlao konja i istrlljao ga gužvom sena. Zatim ga je smestio u boks i bacio pred njega nešto zobi.

Potapšao je Miga po sapima, pozdravljajući se s njim, uzeo svoje bisage u kojima se nalazila lekarska

torba od krokodilske kože od koje se nikada nije rastajao, i ponovo izašao na ulicu obasjanu suncem.

Posle nekoliko koraka stao je i osvrnuo se oko sebe. Nigde se nije mogla videti ni živa duša. Za onih desetak petnaestak minuta, koliko je proveo u štali, ulice su izgledale kao da ih je počistila neka velika metla.

Onda mu je pogled odlutao u pravcu crkve i učinilo mu se da je nekoliko prilika promaklo kroz crkvenu kapiju u dvorište.

– Hm... Ovde se stvarno nešto dešava – promrsio je Dok.

Dok je imao velikog iskustva, kada je bio u pitanju život Divljeg zapada. Poznao je običaje i reakcije ljudi u ovim gradovima, koji su nicali kao pečurke posle kiše i dobro je znao šta znači ovakvo ponašanje.

Zato se i nije nadao da će u kancelariji predstavnika zakona naći bilo koga. Kad grad naprasno ovako opusti, obično je šerif obavešten o tome, ukoliko nije inicijator takvog događaja.

Bio je iznenađen kada je za stolom ugledao krupnog čoveka, koji je, očigledno, bio šerif. Razgledao je neke hartije za koje je Dok Holidej mogao da se zakune da su bile poternice.

Čovek je podigao glavu i odmerio Doka Holideja iznenađenim pogledom. Očigledno, začudio se eleganciji ovog neobičnog stranca.

Zaista, svako ko bi pogledao Doka Holideja, morao bi se zapitati, odakle je stigao ovako uredan i doteran. Na sebi je imao belu, besprekorno ispeglanu košulju sa mašnom boje vina. Nosio je svoj elegantni kaput sa dugim peševima koji su pokrivali futro lu njegovog revolvera, a na glavi crni kalifornija šešir širokog oboda. Izgledao je kao da je stigao sa nekog od retkih modnih žurnala, a ne iz preri-

je, pune prašine i nepredviđenih opasnosti.

Mora da je neki besposleni kicoš, pomislio je Pres Alton. Samo mi je još to trebalo. Začikljio je malo i prilično neljubazno upitao stranca.

– Šta hoćete?

Dok Holidej je spustio bisage na jednu stolicu. Palcem je dodirnuo ogod šešira, zabacio ga na potiljak i uzvratio pogled predstavniku zakona.

– Možete li mi reći šta se to ovde dešava, šerife? – zapitao je.

Alton je podigao obrve. Izgledalo je da ga je iznenadilo ovakvo ponašanje stanca, koji umesto da govori zašto je došao, postavlja pitanja.

– Mnogo ste radoznali stranče – rekao je jednostavno. A onda je malo povicio glas. – Slušajte, niste izabrali baš najbolje vreme za svoj dolazak. Ako ste samo u prolazu, onda vam savetujem da smesta produžite dalje. Ili, ako ovde imate neki posao, recite kakav je. Ja sam šerif Alton.

– Onda ste vi čovek koga tražim – rekao je još učtivo Dok. – Ja sam Dok Holidej.

Alton se namrštio.

– Čini mi se da sam već čuo to ime. Da, sigurno jesam. Vi ste, verovatno, onaj kockar i lualica o čije se potezanju revolvera pričaju bajke. Jesam li u pravu?

Iskrivio je lice u podrugljivu grimasu, što je Doka izazvalo da se osmehne. Ipak, nije ga izveo iz takta.

– Da, pričaju se bajke – rekao je Dok s ironičnim prizvukom. – Ali sada to nema nikakve veze s onim što mene zanima.

– A šta vas zanima? – prekinuo ga je nestripljivi Alton.

– Pokušavam da pronađem devojku po imenu Liz Morgan, koja... –

prekinuo je, jer je video kako se šerif trgao.

Pogledao ga je kroz trepavice i upitao razvlačeći reči:

– Izgleda da nešto nije u redu, šerife?

– Šta želite od Liz Morgan? – upitao je šerif umesto odgovora, a lice mu se obojilo purpustom.

– Rekao sam. Pokušavam da je pronađem – odgovorio je Dok lagano. – A šta želim od nje, to je moja stvar. To zakon ne zabranjuje. Da li ste je videli?

Nekoliko trenutaka, Alton je ćuteći posmatrao Doka. Onda je lagano klimnuo glavom i odsutno rekao kao da govori sam sa sobom.

– Da, video sam je pre nekoliko dana. Bila je ovde na prolazu. Tražila je svog verenika, koji se nalazi u društvu one dvojice profesionalnih ubica.

– Kuda je krenula?

– Odjahala je u oblast kanjona. Taj kraj je prilično gadan. Rekao sam joj da nema smisla da ide tamo. Pokušao sam da je odgovorim, ali... – slegao je ramenima.

Dok je osetio kako napetost u njemu postaje sve veća. Bile su mu poznate ovakve situacije i odmah mu je postalo jasno, da šerif ne želi da kaže sve što zna.

– Izgleda da se nešto dogodilo? – zapitao je gledajući iskosa u šerifa.

Alton se nacerio.

– Pa... ja mislim da jeste. Skoro da sam siguran.

– Šta? – prekinuo ga je Dok. – I otud znate?

– Pre dva dana je nekoliko momaka sa obližnjeg ranča projahalo kroz oblast Kanjona. Tražili su zalutala goveda. Tamo, u jednom kanjonu, prilično udaljenom od puta, kraj malog potoka, pronašli su ostatke logora.

– I... – rekao je Dok sa iščekivanjem.

– Okolo su se videli znakovi borbe. Bilo je čak i krvi po kamenju. Tamo su pronašli i jedan revolver marke „Smit i Veson“, kalibra 32. Izgledalo je, kažu, kao da se neko borio sa mnogo žestine.

– Dobro su to opisali. Ali, šta vi pretpostavljate?

Šerif je slegao ramenima.

– Ako se ne varam, vi hoćete da kažete da je taj revolver pripadao Liz Morgan. Hoćete li da kažete da su i ostali stvari bile njene? – zapitao je Dok.

Šerif je kratko klimnuo glavom.

– Izgleda da je tako – rekao je.

Dokovo lice je postalo tvrdo, a oči dva proreza.

– Budite jasniji, šerife! – rekao je opasno tihim tonom. – Recite, šta se dogodilo?

– Pa, to i vi morate znati, čim živite u ovom kraju sveta – iscerio se šerif. – Ali, ako vam je baš potrebno da to čujete iz usta predstavnika vlasti, onda ću vam reći. Izgleda da ju je neko napao u njenom logoru i poveo je sa sobom... Ili je, možda, zakopao njeno telo u nekom mestu, koje još nismo uspeli da pronađemo. Njen konj je nestao. Na žalost, na onom pesku vetar brzo izbriše tragove. Tako niko ne može reći, da li je na konju neko jahao ili je životinja prosto odlutala, kad je ostala bez gospodara.

Dok Holidej je mirno posmatrao Altona. Vesti su bile loše i prilično verovatne, ali, ono što je bilo vrlo sigurno i Doku savršeno jasno, moglo se svesti na pet reči: ovaj šerif je obična vucibatina.

– Da li ste sigurni da su pronađene stvari njene? – Dok nije gubio nerve. Imao je vremena, a ovakve situacije nisu bile novost za njega.

– Naravno da sam siguran... Ona je jednu noć provela u gradu. Mnogi ljudi su je videli. Ona je...

Prekinuo se odjednom, a pogled mu je prošao pored Doka, na ulicu.

Dok Holidej se lagano okrenuo i pogledao kroz vrata. Ugledao je grupu ljudi koji su vrlo energično krenuli prema kancelariji predstavnika zakona.

Alton je sada bio na nogama. Izraz lica mu je bio oštar, a ruke stisnute u pesnice.

– Kako to da samo vi niste prisutni sastanku građana? – upitao je Dok Holidej, a iz boje njegovog glasa nije se moglo zaključiti, da li se on to podmeva ili ozbiljno pita.

Međutim, šerif je ignorisao njegovo pitanje. Žurno je prošao pored Doka Holideja i izašao na pločnik ispred svoje kancelarije.

Dok Holidej je odjednom osetio da se ovo, na neki način, ticalo njega... ili Liz Morgan.

Izašao je na ulicu i zastao pored šerifa. Sada je već dobro video ljude koji su im se približavali. A ono što je video na njihovim licima, nije obećavalo ništa dobro.

Doku nije promakla ni činjenica da u grupi koja se približavala, nije bilo žena. One su stajale nešto dalje, ispred crkve i, izgledalo je, razgovarale o nečem veoma važnom.

Krupan čovek, garavih ruku, sa kožnom kecljom oko pojasa, za kojeg je Dok pretpostavio da je mesni kovač, istupio je napred. Njegov pogled je prelazio sa Doka na šerifa.

– Prese – obratio se šerifu. – Održali smo sastanak i doneli odluku.

Alton je ćuteći čekao. Izgledao je smireno. Ali Doku nije promaklo da je, s vremenom na vreme, nervozno stezao pesnice.

Kovač je ponovo osmotrio svoje su-

građane kao da je hteo da bude siguran da niko od njih nije promenio odluku. Onda se opet okrenuo šerifu.

– Tražimo da podneseš ostavku, Prese – rekao je odjednom.

Dok Holidej, koji se u međuvremenu naslonio na zid šerifske zgrade, iznenadio se kada je video izraz olakšanja koji je prešao preko šerifovog lica.

Krupni čovek je hitro otkačio metalnu zvezdu sa košulje. Zatim je bacio u prašinu tačno pred noge kovaču.

– Imate moju ostavku – rekao je kratko. – Pokupiću stvari i, pre večere, više me neće biti u gradu.

Okrenuo se da uđe u kancelariju, ali je zastao kada se javio berberin Stivenson.

– Zašto si to učinio, Prese? Da nije pronađena ona mapa, sigurno ne bismo mnogo razmišljali o devojci... a ni o tebi.

Dok je osetio da se dešava nešto važno. Pogledao je Altona i uhvatio njegov pogled pun mržnje, kojim je presekao Stivensona.

Šerif se nakašljao i krenuo u kancelariju, ali, pred njega se isprečio Dok Holidej.

– Skloni se – progundao je Alton.

– Još ne. Ne znam šta se to ovde dešava, ali savršeno mi je jasno da to ima veze sa Liz Morgan. Upravo to želim da znam.

Uz gadnu psovku, Alton je zamahnuo pesnicom da gurne Doka ali je ovaj na vreme izmakao. Od zamaha šerif je izgubio ravnotežu.

– Ne volim kad se neko ponaša nepristojno, a naročito na javnom mestu – rekao je Dok Holidej i odgurnuo Presa koji se zateturao unazad i izleteo na ulicu.

Gomilom je prošao žagor.

Altonova desna ruka je pala na

dršku revolvera, ali je tu i ostala kada je video da se u Dokovoj ruci, kao nekom čarolijom, pojavio revolver. Crni otvor cevi zinuo je kao čeljust neke opasne životinje.

Ljudi su počeli da se odmiču i krug, u čijem je centru sad bio Alton, postajao je sve širi.

Alton je lagano sklonio ruku sa drške revolvera. Lice mu je bilo bledo. Očigledno, bio je impresioniran brzinom kojom je Dok potegao.

Dok Holidej je pogledao ljude koji su još uvek stajali i zbunjeno posmatrali šta se dešava.

– Ja sam Dok Holidej – rekao je. – U potrazi sam za Liz Morgan. Čuo sam da je u okolini vašeg grada pronađen njen logor sa tragovima krvi. A kakva je to priča o mapi?

Dok je postavljao to pitanje, Dokov pogled je pao na Altona. Međutim, šerif je ostao miran. I svi ljudi su ćutali.

Tek posle nekoliko trenutaka, kovač je istupio korak napred.

– Tu mapu smo pronašli u njenom logoru. Pretpostavljam da ju je devojka izgubila u borbi. Bila je nacrtana na poledini jednog starog Altovog pisma. U tome je cela priča.

– Kako? Zbog čega? – pitao je Dok.

– Pa, svako ko bi se kretao po toj mapi, izgubio bi se u kanjonima i, verovatno bi umro od gladi, dok ga neko ne bi pronašao. Neću da kažem da ju je šerif namerno poslao pogrešnim putem, ali, ako nije znao da crta...

– Izgleda da baš nisi naivan, Altone – dobacio mu je Dok. – Šta si to imao na umu? Zašto i poslao Liz Morgan u sigurnu smrt?

– Pah! Preterujete Holideje. Hteo sam samo da toj šmizli dam lekciju, da se pomuči nekoliko dana, dok se ne opameti. Izgledalo mi je da je toj

devojci trebalo uliti malo razuma u glavu.

– Misliš, šerife? I ti si se dosetio kako to da uradiš, a?

Alton je slegao ramenima. Posmatrao je zainteresovana lica oko sebe.

– Pa... Mislim da u tom trenutku nisam mogao da reagujem drugačije. Bila je prosto nedokazana.

– I došla ti je „spasonosna“ ideja? Zar ti nije palo na pamet, da bi je tvoja „lekcija“ mogla odvesti u smrt?

Alton je ponovo slegao ramenima.

– Bio sam strašno besan tih dana. Naš napad na one bandite nije uspeo... mislim, naša potera. A ona je došla tu da mi traži njihovu maršrutu...

Pogledao je besno u građane i, kao da je na trenutku zaboravio na Liz, dobacio im.

– Trebalo je da izrešetamo one bitange! Ali, sve ste upropastili. Obični ste slabići, svi do jednog! Zbog vas su pobegle one ubice! Obojica su pobegli...

– Nisu bila dvojica, nego trojica, Altone – opomenuo ga je Dok. – Zaboravio si Bena Snajla.

Alton se trgao, a onda je opet planuo.

– Nisam zaboravio. Samo nisam hteo baš da ga mešam s onom dvojicom. Eto, to!

– Polako, polako, Prese – rekao je Stivenson. – Psuješ nas zbog onih bandita, a neka sam proklet ako znam zašto? Nas si potpirio obećavajući nam nagradu čak i svoj deo. Znači, nije ti stalo do novca. Mi smo omanuli, nismo dobili nagradu i... sve je u redu. Zašto se ti sad buniš? Valjda ti nije toliko stalo do slave?

Šerif nije obraćao pažnju na Stivenzona, već je govorio Doku.

– Kada se ta prokleta devojka pojavila bio sam rešen da joj ne dam ni-

kakvu informaciju. Zato sam i nacrtao mapu koja nije odgovarala stvarnosti. Ona je bila toliko drska i tvrdoglava da me je stvarno iznervirala. Mislio sam da posle dva-tri dana odem po nju. Zaista nisam mislio ništa loše.

– A šta sad, kad se loše ipak dogodilo, mister? – pitao je Dok kome je već bilo dosta ove bitange.

Poznavao je ovaj soj. Bio je siguran da šerif nije neka naivna ptičica, iako se sad uvija dokazajući kako je sve što je učinio bila bezazlena stvar. Čim se ovi ljudi sklone on neće prezati ni od kakvih sredstava.

– Da, loše se završilo – složio se Stivenson.

Alton se okrenuo i besno odmerio čoveka.

– Zaveži berberska pijavice! – uzviknuo je.

Stivenson je ljutito stisnuo usne. Tada se ponovo umešao kovač.

– Još jedna stvar, Prese... Kako si znao da će oni banditi da logoruju baš u onom kanjonu? Poslednji put su primećeni miljama daleko, a ti si nas odveo tome, kao da si imao zakazan sastanak s nima.

– To je prilično zanimljivo pitanje – rekao je Dok.

Alton je očigledno shvatio ozbiljnost situacije i proklinjao je Doka Holideja. Da se on nije pojavio, sve bi se završilo dobro. On bi predao zvezdu, naljutio bi se tobož i još bi mu se meštani izvinjavali. On, naravno, ne bi primio izvinjenje i odjahao bi iz grada. Ovako...

– Nešto su te pitali, šerife – podsetio ga je Dok.

– Šta tu ima da se kaže? Imao sam neko čudno predosećanje – rekao je Alton. – Do đavola, šta bi drugo moglo biti po sredi! Oni su morali da budu u tom kanjonu. To je najskrovitije mesto u celoj oblasti.

– Objašnjenje je sasvim prihvatljivo – složio se kovač. – Međutim, jedna stvar ostaje nejasna. Ti nisi ni trenutak zastao da pogledaš kanjon. Ko je onda kukavica? Nas si, međutim, poslao pravo na mesto gde su logovali.

– Video si to mesto – odgovorio je Alton nabusito. – Zar bi ti odabrao drugo za logor? U svakom slučaju, ja sam završio s odgovaranjem na pitanja. Otpustili ste me i dobili ste svoju značku. Ja sam sada građanin kao i svi vi i mogu da idem.

– Ne, nećeš još – rekao je Dok Holidej. – Ti si, verovatno, kriv za smrt Liz Morgan, jer ju je tvoja mapa navela da zaluta. Mislim da zbog toga treba da odgovaraš.

Alton se iznenadio.

– Ti misliš, a? – zapitao je prezrivo sa maksimalnim nipodaštavanjem u glasu.

Dok je klimnuo glavom, a zatim zabio cev svog „kolta“ šerifu u stomak.

Alton je zastenjao i savio se. Ipak, bio je pečen za ovakve situacije. Nekako se zaljuljao, ali Doku nije izmaklo da je posegnuo da ga uhvati za nogu.

Dok je podigao koleno i raspalio ga po licu tako snažno da je Alton odleteo na tle, gde je ostao da leži, da bi sakupio snagu.

Ali, Dok nije imao nameru da ga ostavi na miru dok ne bude doznao ono što je interesuje o Liz. Vratio je revolver u futrolu i stisnuo pesnice.

– Drži se, kučkin sine! – procedio je kroz zube.

Gomila se žurno odmakla unazad. Alton se s mukom dizao na noge. Na licu mu se video ružan crveni trag, na onom mestu gde ga je udario Dokovo koleno.

A onda, neočekivano je zaurao i

poleteo na Doka vitlajući rukama kao krilima vetrenjače.

Dok mu je mirno pošao u susret. Sa savršenom lakoćom je izbegao Altonov nalet, a zatim je nogom zakačio njegovu, koja je bila napola podignuta. Lagani, elegantni trzaj i Alton se ponovo našao na zemlji.

Iz okupljene gomile neko se glasno nasmejao, i isto tako brzo zamukao, kada se Alton podigao i izvukao „kolt“ iz futrole.

Ali pre nego što ga je uperio u protivnika, Dok je snažno zamahnuo nogom. Njegova pomodna čizma podigla je Altonov ručni zglobov.

Alton je jauknuo i revolver mu je, u širokom luku, izleteo iz ruke i pao u prašinu.

Alton se hitro uspravio na noge. Međutim, nije uspeo ništa da učini. Dok mu je priskočio i zadao mu snažan udarac u predeo stomaka. Sledećim udarcem u bradu, uspravio je Altona. Od primljenog udarca ovaj je prosto poskočio.

Međutim, dok se teturao, Alton je dobro iskoristio priliku i u času kada se Dok Holidej najmanje nadao pokušao je da mu zada udarac u pleksus.

Dok je izbegao udarac ali se za trenutak otkrio i Alton, u čijim se očima pojavio divljački sjaj, skočio je još jednom i udario ga čizmom u rebra.

Dok je pokušao rukama da blokira udarac i samo delimično uspeo. Alton je sada bio uveren u svoju pobedu. Zamahnuo je pesnicom ciljajući u Dokovo lice. Međutim, prevario se. Dok je uspeo da uhvati Altonovu ispruženu ruku i svom silinom povukao ga napred. Onda je prosto podmetnuo pesnicu i pogodio ga posred brade.

Alton je počeo da koluta očima. Bio je klasičan nokaut i nije bilo izgleda da će se skoro oporaviti. Teturao se

pokušavajući da zada neki udrac, ali, videlo se da ga je Dokova pesnica dobro uzdrimala.

Sledeći Dokov udarac pogodio je Altona posred lica. Lepo se čulo kako je pukla nosna kost. Alton je poleteo unazad i seo na zemlju trepćući nesvesno. Krv iz njegovih nozdrva natapala je prašinu, koja se nakupila na njegovim čizmama.

Još jednom je pokušao da ustane, ali mu je priskočio Dok. Njegova pesnica se silinom parnog čekića spustila Altonu na vrh brade. Ovaj se samo skljkao i ostao nepomičan.

Neko vreme vladala je tišina. Kroz gomilu se probio kovač, vodeći za uzdu Altonovog konja. Dva čoveka su prišli onesvešćenom čoveku i prosuli na njega po kofu vode.

Pres Alton je počeo da dolazi svesti. Otresao je vodu iz očiju, zakašljao se, protrljao lice. Konačno je uspeo da ustane. Nos mu je bio slomljen i delovao je veoma ružno.

Kada je Dok prošao pored njega, Alton je progovorio. Njegove reči su bile nerazgovetne, ali ih je Dok razumeo sasvim dobro.

– Ti si mrtav, bitango kockarska. Ti si, od ovog časa, mrtav čovek.

– Zar ti još nije dosta? – upitao je Dok i pošao prema njemu.

Ali, grupa građana je zgrabila Altona i pogurala ga prema njegovom konju.

Dok Holidej se probio kroz masu i uputio se ulicom. Više se nije ni okrenuo prema bivšem šerifu grada Hauarda.

XII

Pećina je Bena Snajla podsećala na njegovu raniju ćeliju u zatvoru. Valjda je zato počeo da se oseća tako nelagodno.

Izgledalo je da su mu banditi najzad poverovali. Više mu nisu ograničavali kretanje po kanjonu i čak nisu imali ništa protiv, da nastavi da nosi svoj revolver. Osećao je da je, na neki način, imao sreću.

Da su hteli, oni su već nekoliko puta mogli da ga se otarase, ali, Karnej je neprestano govorio kako oni, ipak, imaju obaveze prema njemu. Možda se zato Benu činilo da je Karnej, čak, imao nameru da ga povede do njihovog skrovišta u Teksasu.

Ko zna zašto, tek on se nekako saživeo sa novim načinom na koji su provodili dane, skrivajući se u kanjonu. Prema Karneju je čak počeo da oseća izvesno poštovanje. Emerson je bio drugačiji. Mada se ljubazno ophodio prema njemu, ipak su njegove primečbe uvek bile podrugljive.

Dok je razmišljao o svemu tome, Ben se, po ko zna koji put, pitao kako će se sve ovo završiti.

– Što si se tako zamislio momče? – trgao ga je Karnej, koji je stajao malo dalje od njega.

Ben se okrenuo i pogledao ga. Bandit je stajao oslonjen o zid pećine i parčetom drveta čačkao zube. Ben je slegao ramenima.

– Koliko ćemo još morati da ostanemo u pećini? – zapitao je.

– Ne dugo – odgovorio je Karnej. – Zašto? Postaje ti dosadno?

Ben je klimnuo glavom.

– Da. I ne samo to. Sve ovo je već počelo da me podseća na zatvor u Džalsburgu.

Karnej se grohotom nasmejavao, a zatim pokazao prema otvoru pećine.

– Ovde nema vrata, sinko. Možeš da izađeš kad god zaželiš. Što se mene tiče, ja bih, u svako doba, pre izaabrao ovu pećinu.

Mladi odmetnik je slegao ramenima.

– Da, verovatno si u pravu – morao je da se složi. – Samo, ne krećemo se mnogo, a od toga su mi se svi udovi ukrutili. Ne bih voleo da sada upadnem u neku gužvu. Čini mi se da me nijedan mišić ne bi poslušao.

Karnej se uozbiljio i zagledao se nekud u zamagljene vrhove stena po ivicama klanca.

– Uskoro polazimo – rekao je značajno, kao da je tog trenutka doneo važnu odluku.

– Zar misliš da je došlo vreme? – ležao ga je upitao Emerson, koji je ležao u dnu pećine.

– Mislim – odgovorio je Karnej. – Izgleda da su se stvari napolju malo sredile. Pre dva dana video sam grupu ljudi, a posle toga nije bilo ni žive duše. Ubeđen sam da je prilično siguran put. Možemo da pođemo.

Snažno je lupio Bena po ramenu i lukavo se iscerio.

– Pre nego što poludiš od dosade i nešto ne pokušaš, a momče?

Ben se zadovoljno nasmejavao.

– Znači, polazimo za Teksas? – upitao je zainteresovano.

– Slušaj, momče – uozbiljio se Karnej. – Nisam ništa rekao o Teksasu. Rekao sam samo da uskoro napuštamo ovu pećinu. To ćemo i uraditi.

Ben je osećao kako ga je nešto preseklo u grudima. Ipak, bio je iznenađen što, izgleda, nije promaklo pronicljivom Karneju.

– Moram nešto da ti kažem, Bene – počeo je. – Šta misliš, zašto smo pošli baš u ovaj kraj?

Ben je bio u nedoumici. Ipak je pokušao da odgovori.

– Pa, valjda ste znali da ovde postoje dobra skloništa u kojima bi nas neko teško mogao naći.

Karnej je počeo da odmahuje glavom još pre nego što je Ben završio rečenicu.

– Ne – rekao je. – To je, doduše, prilično važan razlog. Ali, postoji još jedan, mnogo važniji.

Začutao je kao da razmišlja, da li da nastavi. Oštro se zagledao u Benovo lice, pa je tek tada, gotovo svečano, progovorio.

– Novac iz banke, sinko, novac iz banke, koji, kao što znaš, nikada nije bio pronađen. Razlog je vrlo jasan. Sakrili smo ga tako, da niko živ ne može da ga nađe. I to baš ovde.

Ben je bio iskreno iznenađen.

– Znači... ovde ste sakrili novac? – promućao je. – A ja sam mislio da se ovde samo krijemo od potere.

– Jok! Ali, ovako smo ubili dve muve jednim udarcem – zacerekao se Karnej.

Nastala je tišina u kojoj je svaki od njih sledio svoje misli.

– A otkud znate da je novac još na onom mestu gde ste ga ostavili? – prekinuo je tišinu Ben.

Karnejeve oči su se suzile, kao da je Ben pogodio i u njegovu bolnu tačku.

– Biće bolje da bude tamo – rekao je muklo. – Biće bolje!

– Razumem. Ni vi niste sigurni – oslobodio se Ben, kao da je glasno razmišljao. – Bilo vas je trojica. Vas dvojicu su uhvatili. Onaj treći je ostao... ko zna... On je, ipak, slobodan.

Karnej se lukavo nasmejao.

– Slobodan je kao ptica na grani!

– A kako znate gde ćete ga naći?

– Znamo – iscerio se, a lice mu se iskrivilo u nelagodnu grimasu.

Ben je pratio svaki njegov pokret i sada mu je bilo jasno da bandit nije bio tako siguran kako je želeo da se prestavi. Naprotiv, sve njegove reči su zvučale kao da je, pre svega, želeo da ubedi sebe, kada je nastavio da zamišljeno govori.

– On ima posao. I to častan posao.

Ostaće tamo dok se ne slegne prašina oko nas i oko pljačke... dok ljudi ne dignu ruke. Nije mogao jednostavno da dà ostavku, pokupi lov i odjaše, ne osvrćući se za sobom. Naravno, ja ne sumnjam da bi nas on prevario... kad bi mogao. I još uvek bi mogao da pokuša. Zato ćemo mi prvi da krenemo u akciju.

– Znači, vi ćete njega da prevarite – logički je zaključio Ben.

– Pa, mislim da je Loniju i meni potrebno nešto odštete. Nije lako provešti toliko vremena u zatvoru – lukavo se nasmejao Karnej.

– A zar on ne zna za Teksas?

– Pa, šta? To će mnogo da mu pomogne! Ne brini, on je pametan momak. Znaće da mu je pametnije da bude miran.

Opet je nastala duga pauza i opet je svaki bio sa svojim mislima. Sada je Benu konačno bilo jasno da živ neće stići do Teksasa. Valjda se to i videlo na njegovom licu, jer ga je Karnej ponovo lupio po ramenu.

– Mislim da bi bilo bolje da legneš da se malo odmoriš, sinko – rekao je. – Polazimo pre nego što sunce izađe.

Ben je poslušno legao na svoje ćebe. Pokušavao je da zaspi, ali nije mu uspevalo. Ipak, nije smeo da se pomeri. Znao je da bi to izazvalo novo pozorenje. Banditi su sad bili u završnici svoje akcije, i biće nemilosrdni.

Pred zoru, ipak, izgleda da ga je uhvatio dremež. Probudio ga je miris sveže kafe, koju je pripremio Emerson. A čim su popili kafu, pokupili su ono malo stvari i krenuli.

Jahali su kroz jutarnju izmaglicu koja je prekrivala kanjon.

Predeo kojim su išli bio je takav da je Ben pomislio kako bi i puma imala teškoća da tuda prođe.

Išli su otprilike već dva sata, dok nisu stigli do jednog tunela koji je, ko

zna kada, prokopala neka reka. Unutra je bilo hladno i vlažno, a bat konjskih kopita odzvanjao je tupo.

Tunel ih je odveo na jednu malu čistinu.

Ispred njih se pružila uska staza koja je vodila na vrh kosine što se uzdizala pred njima.

Sa samog vrha staza je naglo ponorala nadole, a pred njima se ukazao prolaz toliko uzan da Ben nije mogao da veruje, da će njihovi konji tuda moći da prođu. Naravno, morali su da sjašu i lagano vode konje za uzde.

Čoveka je hvatao strah kada bi pogledao u dubinu kanjona koji se su-
novraćao pod njima. Dno mu nisu videli, jer ga je prekrivala gusta magla, a staza je išla samom njegovom ivicom.

Karnej i Emerson su tačno znali kuda idu.

Staza se lagano spuštala u kanjon, a kad su stigli do dna, obojica su uzjahali na konje i poterali ih kroz grmlje kupina i gustu travu, koja je tu rasla.

Ben je grabio za njima, jer je bio svestan da bez njih nikada ne bi pro-
našao put.

Dojahali su do jednog čvrstog granitnog zida, a zatim su sjahali.

Ben je, takođe, sjahao i pošao za dvojicom ubica koji su se penjali uz granitni zid. Tu se nalazio jedan mali plato, a iznad njega ponovo okomita stena. Na platou je bilo vrlo malo mesta.

Tada je Ben primetio otvor u steni, koji je bio zatrpan krupnim kamenjem.

Karnej je žurno počeo da odbacuje kamenje. Tada se sa njegovih usana otkinula ružna psovka. A kad se okrenuo, na licu mu je bio ubilački izraz.

Rupa je bila prazna.

Tek tada je prišao Emerson i sam se zagledao u mračnu šupljinu u steni. I on je počeo da psuje.

Znači, novac je odneo treći čovek, pomislio je Ben, što nije bilo teško zaključiti.

– Zdipio je lovu! – rekao je Karnej.

– Ko? – upitao je Ben pre nego što je stigao da razmisli.

Oba bandita su ga pogledala. Emerson je odgovorio, a po pogledu njegovih očiju videlo se da je u ovom času spreman da ubije.

– Pres Alton, kućkin sin! – procedio je kroz zube.

Ben je bio zgranut.

– Pres Alton! – ponovio je zapanjeno. – Zar predstavnik zakona?

Ben se sećao Presa Altona. Duže od godinu dana bio je šerif Hauarda i uživao je veliko poverenje građana. Čak je i za vreme suđenja Karneju, njemu i Emersonu, bio važna ličnost. A u stvari... Ova vest ga je prosto porazila.

– Šta bleneš? – izdrao se na njega Emerson. – Čudiš se što je jedan šerif... Nije ni prvi, ni poslednji.

– Znači, on je bio treći čovek... Zbog njega, ja... On je bio treći...

– Baš on – klimnuo je glavom Karnej. – Nisi to mogao da slutiš, je li?

– Zaista nisam – odgovorio je Ben zabezeknuto. – Znao sam da taj treći čovek nisam ja, ali da je šerif Alton... to nisam mogao ni da sanjam.

– Zato što si glup – podsmehnulo mu se Karnej. – Šta misliš, kako je bilo moguće da bez pucanja uđemo u banku? Naravno, mi smo rekli da si nam ti kao službenik banke otvorio zadnja vrata i da smo nesmetano ušli, ali svi znamo da to nije tačno. E pa sada ću ti reći. Alton nam je to omogućio. Stražari koji su preko noći čuvali pošiljku novca nisu sumnjali u njega i pustili su ga unutra...

– A za njim ste ušli i vi – preduhitrio ga je Ben.

– Tačno! Vidiš kako sada kopčaš – nastavio je podrugljivo Karnej. – Na žalost, morali smo da ih likvidiramo da nas ne bi otkrili. Digli smo lov u zbrisali.

– Ali ipak ste bili viđeni kad ste izašli – primetio je Ben.

– Tako je. To ne bi bilo od značaja da nismo uhvaćeni, ali kada smo se našli u ćuzi na nas je izvršen pritisak da otkrijemo trećeg člana bande. Pres je bio u škripcu. I onda si se, na njegovu sreću, našao ti da budeš žrtva. Ali dobio si što si zaslužio.

– Kako to? Zbog čega tako misliš? – začudio se Ben.

– Znaš, vi časni ugledni građani ste veliki licemeri – objasnio je Karnej. – Volite sladak život ali da to niko ne zna. E, to se ponekad plati. Ti si bio kod one cure Lili, došao si i otišao krišom, da te niko ne vidi. Ali, ne lezi vraže, nisi znao da je Lili Altonova cura. Kad je Altonu počelo da gori pod nogama, on nam je rekao da kao trećeg čoveka imenujemo tebe. I mi smo tako učinili.

– A Lili je odbila da mi pruži alibi. Opet po Altonovom naređenju – izvršio je Ben njegovu misao.

– Tačno. Tako je naš plan ipak uspeo. A ti si platio ceh.

– Znači, zato sam vam ja bio potreban – zamislio se Ben shvatajući da je to sve bila puka slučajnost, koju su ovi prepredeni banditi umeli odlično da iskoriste.

– Da – jednostavno je rekao Karnej, a pogled njegovih očiju postao je surov. – Izgleda da se Alton umorio i da se zaželeo udobnog, mirnog života. Bilo mu je dugo da čeka da šmugnemo iz ćorke, pa je rešio da pokupi lov.

– Sad mislim da je on namerno na-

veo onu poteru na nas. Hteo je da nas se reši... Još onda – rekao je Emerson i pesnicom udario u dlan ruke. – Taj kućkin sin nas je dobro nasamario!

– On će sigurno poći u Teksas – primetio je Ben koga nije napuštala ta ideja.

– Može biti – složio se Emerson. – Ako to uradi, vrlo brzo ćemo imati prilike da porazgovaramo s njim, Vine.

Karnej se osvrtao okolo.

– Sigurno da hoćemo – govorio je kroz zube. – Ali, proći će još dosta vremena dok on... ili mi... ne stignemo u taj prokleti Teksas.

Emerson je postao vidljivo nervozan.

– Valjda ne nameravaš još dugo da se motaš ovim krajem? Hoćeš li da nas ukebaju?

Karnej je pokazao prstom prema otvorenom skrovištu u steni.

– Kad malo bolje pogledam, čini mi se da ovo nije starije od jednog dana.

– Kakve to veze ima? – nervirao se Emerson.

– I te kakve. Alton neće očekivati da ga progonimo odavde. Verovatnije će misliti da smo miljama daleko, na onoj strani gde je organizovao poturu. Ako pođemo za njim i pažljivo motrimo, ostvarićemo ono što namestavamo... a novac će biti u našim bilsagama, pre sutrašnje večeri.

– Do đavola! Zar ne misliš da je to prilično rizično, Vine?

– Hoćeš li da ga pustiš da ode i sa našom lovom?

– Naravno ne! – brzo je rekao Emerson.

– Onda, polazimo za njim.

Karnej se spustio niz stenu i požurio prema svom konju.

Ben je posmatrao Emersona. Nije želeo da se spušta pre njega. Nikada nije bio siguran šta njih dvojica na-

meravaju i gde će zaželeći da ga se otarase. A za takav poduhvat ovo je bila idealna situacija.

Krupni bandit je stajao nekoliko trenutaka i zamišljeno trljao bradu pesnicom. Pogledao je u Bena i slegao ramenima kao da mu još uvek nije bilo jasno šta se dogodilo. Tek kada je krenuo za Karnejem.

Lov na Presa Altona je počeo.

XIII

Dok Holidej se, takođe, nalazio na tragu čoveka.

U stvari, on je bio na tragu čoveka i žene. Tražio je Silvera i Liz Morgan.

Još dok je boravio u Hauardu, mnogi ljudi su mu opisali Silvera kao stranca koji je pokazivao zaista veliko interesovanje za Liz Morgan, ali je tek vlasnik štale bio taj koji ga je uputio na pravi trag.

Dok je znao ko je čovek kojeg traži. Nije mu trebalo mnogo da ga prepozna po opisu, koji su mu dali građani.

Silvera je sretao već ranije. Bio je to lovac na ucene. Profesionalac!

Ako je raspisana ucena bila dovoljno visoka, onda je čovek mogao da bude siguran da će tu Silver umešati svoje prste. On i Dok su se nekoliko puta sreli, ali među njima nije bilo nikakvih sukoba.

Dok Holidej ga je dobro poznavao. Znao je da je to okoreli ubica iako se, sticajem okolnosti, njegov posao podudara sa zakonom. Za njega je samo ubijanje bilo bar toliko značajno, kao i ucena koju je dobijao za glave svojih žrtava.

Posle nekoliko godina provedenih u lovu na učenjene glave, takve stvari su se često dešavale lovcima na ucene. Prosto je bilo jasno da su to, u stvari, okorele ubice. Nijednom od njih nije bilo ni na kraj pameti da čo-

veku pruže priliku za fer borbu, što je bilo jedno od osnovnih pravila ponašanja na Divljem zapadu.

Ako je na poternici stajalo „živ ili mrtav“, onda nije bilo nikakve sumnje da će lovac na ucene doneti svoj plen prebačen preko konja. I nije bio redak slučaj da žrtva bude pogođena u leđa.

Često se dešavalo da tako donose svoje žrtve i kad poternica ne naglasi u kakvom stanju vlast želi da vidi progonjenog. Ali, zato, lovce na ucene nije niko gonio. Oni su nastavljali da žive i nekim čudom prežive svaku gužvu.

Što se tiče Silvera, on je sve ove godine uspevao da preživi samo zahvaljujući pravom životinjskom instinktu i savršenom poznavanju načina života u divljini.

Umeo je izvanredno da prati tragove, a u isto vreme, bio je pravi stručnjak da sakrije svoje. Kao da je vođen nekim posebnim čulom, odlazio je pravo na mesta gde bi progonjeni pripremili logor, da provede noć.

Dok Holidej je iz dubine duše prezirao takve ljude, a posebno Silvera, zbog njegove krvoločnosti. Ta Silverova osobina, naravno, nije smetala predstavnicima vlasti. Iznajmljivali su ga, pre svega, zbog toga što on nikada nije odustajao od posla koji je započeo. Međutim, u takvim situacijama, Doku se činilo da bi uvek više voleo da vidi kako progonjeni uspeva da pobegne, nego da Silver uspe.

A sada je on dospeo u situaciju da goni Silvera, takvog kakav je bio. Štaviše, sada je to bilo još opasnije, jer je Liz mogla da plati glavom.

Doku je bilo jasno zbog čega je Silveru bila potrebna Liz. Verovatno ju je već uhvatio i sada je vodi kao svoju zarobljenicu. Ona mu je potrebna, jer

samo pomoću nje može da se pogađa sa Benom.

Bilo je jasno da se Karnej i Emerson neće mnogo brinuti o Liz, ali Ben hoće. A svaki sukob do kojeg bi moglo da dođe među beguncima, biće poen za Silvera.

Dok Holidej je znao da će njegov susret sa Silverom biti težak i opasan. Ali, isto tako je znao da će to biti Silverov poslednji put na ucene.

Oblast kanjona nije bila nimalo prijatna za jahanje, naročito ako se neko uputio da prati čoveka, koji je sobom vodio taoca. U takvim slučajevima, tragovi se brižljivo kriju.

Međutim, za vreme svog boravka među Apačima, Dok je naučio da čita tragove. Ta činjenica mu je nekoliko puta spasla život. I sada mu je to znanje dobrodošlo, dok je pratio skoro neprimetne tragove, koje su ostavljali Silver i oteta devojka.

To nije bio nimalo lak posao. Ipak, Dok je uspeo da otkrije nekoliko znakova, koji su jasno govorili kuda se uputio lovac na ucene.

Dok je znao da mora da bude veoma oprezan. Silver je bio strahovito sumnjičav i lako se moglo desiti da Dok predvidi samo neku sitnicu, pa da mu se lovac na ucene nađe iza leđa.

A to što je naišao na jedan njihov logor koji Silver nije pokušao da zakamuflira, govorilo je da je bio u velikoj žurbi što nije moglo biti bez razloga. U toj situaciji mogao je da bude samo još opasniji nego inače, to je Dok dobro znao.

Kada je Silver u pitanju, takvo njegovo raspoloženje može da ima samo jedan epilog; ubiće prvog koga sretna.

Dok Holidej je jahao lagano. Odmeravao je pogledom ceo predeo oko sebe, tražeći neki znak po kojem bi

otkrio mogućnu zasedu, ili neku drugu opasnost.

Veći deo dana proveo je hodajući sagnut skoro do zemlje. Ispitivao je jedva vidljive tragove koji su mogli da se uoče jedino po nekoj ugaženoj vlati trave ili po prevrnutom kamenčiću.

Posmatrao je ptice, koje su kružile iznad kanjona. Znao je da su u ovom kraju postojala mesta gde se voda sakupljala u prirodnim bazenima između stena. Ptice su dolazile da se napiju vode. Bilo je sigurno da ni Silver neće moći da zaobiđe ta mesta.

Jedan od osnovnih faktora koji su bili neophodni da bi čovek preživeo u divljini, bila je njegova sposobnost da pronađe vodu. Naročito u sušnom periodu, kao što je bio ovaj.

Te večeri, Dok je posmatrao nekoliko ptica kako se spuštaju i ponovo uzleću i već je hteo da krene prema vodi za koju je sad znao da se nalazi na tom mestu, pred njim, kada ga je trgao nagli lepet ptičjih krila.

Ptice su uplašeno uzletale iznad kanjona i u krugovima počele se dizati u nebo.

Dok je još jednom proverio svoju mapu. Da, bio je u pravu. Tamo se nalazio poveći bazen s vodom.

Ipak je nastavio da posmatra ptice. Činilo mu se da nešto nije bilo u redu sa tim njihovim uzletanjem... kao da su bile preplašene.

Izvesno vreme kružile su iznad kanjona, ali se nisu vraćale dole, nego su se uputile prema severu. Primetio ih je kako sleću prema jednom udaljenom kanjonu.

Dok je ponovo pogledao svoju mapu. I tamo je bilo vode.

To je moglo da znači samo jedno. Nešto je sprečilo ptice da slete i napiju se vode na mestu koje se nalazilo pred njim, na njegovom putu. Odleta-

le su prema drugom bazenu, a Dok je želeo da zna zašto.

Doduše, moglo se dogoditi da ih je pojurila neka grabljivica, ali da je bilo tako, ptice bi sačekale izvesno vreme, dok grabljivica ode. Međutim, to što ih je uplašilo, po svemu sudeći, još uvek je tamo.

Postojala je prilična verovatnoća da neko logoruje pored bazena. A to su lako mogli da budu Silver i Liz. Doku je bilo prilično teško da pronalazi put, ali ostao mu je još jedan sat dnevnog svetla, pa je počeo da se uspinje kanjonom.

Staza kojom se uspinjao prema vrhu kanjona, bila je vrlo strma i na mnogim mestima njegov konj se opasno klizao. Morao je da ide ispred njega i da vuče uzde svom snagom, kako bi naterao životinju da korača.

Naravno, sve ovo ne bi moralo da čini da je s njim bio njegov verni Mig. Ali, on nikad nije išao u ovakve pohode na Migu. Bilo je to vrlo opasno, jer u okršajima, banditi najčešće prvo pucaju na konja. U predelima kao što je ovaj, to je, obično, značilo smrt i za jahača. Samo, tada su imali prilike da ga ubijaju nate-nane i da uživaju u svojoj nadmoći.

Zbog toga je ovoga puta Dok Hol-dej iznajmio konja, što mu je sada još više otežavalo situaciju. Jer, kad konj ne poznaje jahača, teško reaguje na njegove komande.

Pod kopitama konja nekoliko puta se krunilo kamenje. Dok se kotrljao niz kanjon stvarao je priličnu buku, kada bi stigao na dno, odande se vraćala potmula grmljavina.

Sve to je povećavalo opasnost. Ali, to je bila stvar sa kojom se moralo računati. Zato je Dok bio zadovoljan kada se, konačno, uspeo na vrh litice.

Sav zadihan, seo je u travu pitajući se kako je, do đavola, uopšte uspeo u tome.

U jednu stvar je bio siguran. Ako, ipak, bude morao da se spušta, to nikako neće biti ovim putem. Moraće da pronađe neki bolji.

Na vrhu se nalazio veliki plato obrastao travom, a na drugom kraju platoa videla se uska staza koja se spuštala nadole. Dok je pogledao malo bolje. Učinilo mu se da nagib kojim je išla ta staza nije tako strma.

Pošto je povratio dah, ustao je i pošao stazom, uzevši opet uzde u ruku. Došao je do prvog većeg nagiba i tu je stao. Pogledao je na dno kanjona.

Na nebu još nije bilo zvezda, a ni mesec se još nije pojavio. Dno kanjona je bilo u potpunom mraku.

Dok je dao konju malo zobi iz zob-nice koja mu je visila o sedlu, a sam je seo na ivicu staze. Žvakao je suvo meso, čekajući da se pojavi mesec iza vrhova planina.

Ali, nešto ga je uznemiravalo. Činilo mu se da neprestano, iz daljine, do njega dopiru neki nejasni zvuci. Kao da dolaze iz kanjona, pa se odbijaju negde o njegove litice. Teško im je bilo odrediti mesto.

U prvi mah je pomislio da je to vetar koji huji između kamenih zidova. Osećao je njegov topao dah po licu. Međutim, kada je malo razmislio shvatio je da taj blagi vetar ne može da proizvodi zvuk koji je čuo.

Ipak, neprekidno se čuo taj tihi, šaputavi zvuk kao kad kapljice kiše udaraju u meku zemlju, što naravno nije bio slučaj, jer na nebu nije bilo nijednog oblaka.

Tada se mesec iznenada podigao i Dok je osmotrio prostor pod sobom.

Dole se nije videla svetlost logorske vatre, ali je Dok bio siguran da tamo ima vode. Pokušao je da pomoću meseca, koji bi morao da se ogleda u vodi, odredi mesto bazena, ali njegov trud je bio uzalud. Nije video ništa.

Tek kasnije, kada je pogledao severni kraj kanjona, iznenadio se. Srebrna vodena traka obrušavala se sa visine i padala na dno kanjona. Dalje je mirno nastavljala da teče. To bi bio vodopad. Veličanstven, onako obasjan mesečinom, ličio je na dug, bogati srebrni šal.

Sada mu je bilo jasno što je pravilo onaj šum koji se neprestano čuo.

Pored obale nije video nikakav trag logorske vatre, ali se ponadao da će, možda nešto uspeti da vidi, kad sva ne. U svakom slučaju, nije namerao da ostane na ovom mestu i tu sačeka izlazak sunca. Iskoristiće priliku i spustiće se do vodopada, čim prvi zrak novog dana bude osvetlio zidove kanjona.

Nameravao je da ide niz vodeni tok i da se, na taj način, približi vodopadu. Ako je neko tamo logorovao, to je onda moralo biti blizu obale. Drugačije i nije moglo biti. Voda je izlokala sebi put između okomitih obala kanjona i nije ostavljala mnogo mesta na kojima bi ljudi mogli da odahnu, da naprave sebi logor.

Dok se umotao u svoj pokrivač i onako umornom nije mu trebalo mnogo vremena da zaspi.

Probudio se skoro istog časa kad su poslednje zvezde počele da blede na nebu.

Ustao je i osedlao konja, pošto mu je prethodno dao malo zobi, a potom ga napojio vodom koju je zahvatio svojim šeširom.

Malo se osmehnuo kada je video svoj elegantni „kalifornija“ šešir sa širokim obodom, kako je dobro poslužio umesto kofe.

Kada je stigao na dno kanjona, zlatni zraci zore već su počeli da se razlivaju po vrhu zidova kanjona.

U kanjonu je još uvek bilo prilično mračno, ali je Dok znao da to neće

dugo trajati. Morao je da požuri ako je hteo da iznenadi one koji su logorovali pored vodopada.

Ali, mada je pažljivo ispitivao predeo pred sobom, nije mogao da otkrije nikakvog traga nekom logoru.

Pre svega, nije bilo mirisa dima. Mada, naravno, ni to nije moralo ništa da znači. Jer, Silver je mogao da ne pali vatru, ako se nije osećao sasvim sigurnim.

Osim toga, Silver se nalazio na tragu opasnim banditima, što je značilo da je morao da udvostruči opreznost.

O svemu tome Dok je razmišljao, dok je lagano vodio konja uskom stazom između useka i visokih, okomitih obala kanjona.

A onda se obala malo proširila. Postala je pitomija i obrasla visokom travom.

Dok se zaustavio. Za jednu stenu koja se dizala iz zemlje kao stub, bio je privezan konj.

Dok je izvukao pušku iz futrole na sedlu i nategao je. Imao je dovoljno vremena, u ovakvim situacijama ne treba žuriti.

Očima je tražio neko sklonište koje bi moglo da mu bude spasonosno. Razmišljao je kako nije nalik na Silvera da ostavlja tako jasan znak svoga prisustva.

Tada je sa druge strane rečice grmnula puška.

Dokov konj se propeo i uz nesnosno njištanje počeo divlje da se baca kopitama oko sebe. Ponašao se kao da je odjednom pobesneo.

Tek tada je Dok primetio da je konj pogođen. Krv mu se slivala iz rane na glavi.

Dok je jedva uspeo da odskoči u stranu da ga konj ne bi poklopio dok je padao.

U tom času, puška je ponovo

grmnula. Osetio je kako mu je zrno okrznuo mišić na levoj ruci.

U stvari, sve bi se završilo mnogo teže za Doka, da se zrno nije najpre odbilo od puščane cevi, koju je već pripremio na gotovs. Ali, kako je pušku držao čvrsto, taj udarac ga je odbacio dva koraka unazad i, u stvari, time ga spaslo sledećeg metka, koji je fujкнуo sasvim blizu.

Tane ga je očešalo po uhu i osetio je topao mlaz krvi kako mu se sliva niz vrat. Da nije bio odbačen onim pretihodnim hicem, sada bi imao lepu rupu na čelu.

Legao je na travu i osetio kako zemlja pod njim podrhtava od udara ca kopita njegovog konja. Jadna životinja bacakala se od bolova i njištala tako užasno, da se Doku srce cepalo.

Konj je ustao i pokušao da beži, ali nije prešao ni nekoliko koraka. U užasnom trzaju stropoštao se na tlo. Bio je mrtav.

Dok Holidej je reagovao instinktivno. Skočio je i bacio se iza još toplog tela životinje, u istom času, kada su odjeknula još dva pucnja.

Tada je nastalo zatišje. Taman toliko, da Dok dobro osmotri situaciju i malo razmisli o položaju u koji je sebe doveo.

Možda je moglo i nešto drugo da se uradi, pomislio je na trenutak, ali, odmah mu je bilo jasno da je ovaj pohod analizirao i tri meseca, sve bi se dogodilo baš ovako kako se dogodilo. Tu ništa ne bi pomoglo razmišljanjem. Jer, Silver je bio u prednosti. On je mogao da čeka u zasedi a to je situacija koja uvek omogućava prednost. Ako je pri tome neko išao u potragu, manje-više nasumice, kako je to sada činio Dok, morao je biti spreman na sve, pa i na ono najgore. Dok je smatrao da je još dobro prošao.

Posle izvesnog vremena, Dok se lagano podigao iz svog zaklona u nameri da uzvratu vatru.

Sledeći metak je pogodio u zatvarač njegove puške i izbacio mu je iz ruku.

Dok je ponovo legao. Osećao je kako mu bol para levu ruku. Bilo je to prilično nesnosno, iako je znao da rana nije duboka.

Desnom rukom je pokušao da izvadi „kolt“ iz futrole, ali... zapanjeno je konstatovao da oružja nije bilo. Verovatno je ispalo kada se maloprebacio na zemlju.

Osvrnuo se okolo, ali nigde nije video svoje omiljeno oružje.

Mora da je konj pao na njega, pomislio je Dok i podsmehnuo se sam sebi.

— U gadan sos si upao Džone Holideje — rekao je sebi u bradu. — Po ovome, ne bi se moglo reći da si mnogo inteligentan. Ne samo da si ranjen kao poslednja budala, nego si još i nenaoružan. Fantastično!

Ali, sad nije bilo vreme za mudrovanje. Trebalo se sabrati i mućnuti glavom. Jer, situacija je zaista bila nezavidna i svako, sem Doka Holideja u ovakvoj prilici, više ne bi ni razmišljao o izlazu.

XIV

Dok Holidej je ležao na leđima prikljubljen uz telo mrtvog konja, koje se naglo hladilo. Činilo mu se da to traje već prilično dugo.

Izvadio je čistu maramicu iz džepa da bi njome zaustavio krvarenje rane na ruci. Znao je da rana nije duboka, ali kap po kap, čovek bi mogao gadno da iskrvari. Najzad je i to nekako obavio.

Ugurao je levu ruku u košulju i tu je ostavio. To će je na neki način imo-

bilisati, pomislio je, i možda će malo da pomogne.

Međutim, najmanji pokret ruke izazvao je bol. Na trenutke, Dok se jedva uzdržavao da ne zaurla.

Dok se on tu snalazio kako je znao i umeo, ubica je, a u to je, bio je ubeđen, Silver, ispalio još nekoliko hitaca i dosada je verovatno, već znao da je Dok bez oružja, jer nije uzvraćao paljbu.

Bila je to gadna, nezavidna situacija. Dok se samo pitao koliko će vremena proći dok se Silver ne odluči da pođe na njega.

Ali, nije se dešavalo ništa. Svako ko bi sa strane posmatrao ovo čekanje izgubio bi nerve, ali ne Dok Holidej, i ne Silver. Bili su to protivnici dostojni jedan drugog. A, ako je neko od njih dvojice uopšte bio u prednosti, to je svakako bio Dok. Jer, on je znao ko mu je protivnik. Silver to nikako nije mogao da zna. On je bio bar dan hoda ipred Doka i samo činjenica da je Dok išao prečicom i to preko gudura, pomogla mu je da ga stigne. Međutim, ono presudno rastojanje prešao je noću. Prema tome, Silver nije mogao da ga vidi. On je mogao da ga čuje, ili da oseti onim svojim životinjskim instinktom, da mu je neko na tragu.

Dok je tu ležao savršeno miran, Dok je, koliko su mu to mogućnosti dozvoljavale, razgledao okolinu.

Sada je tek video da je konj pao uz samu obalu rečice, a da mu je glava u vodi. Pitao se, kolika li je dubina na tom mestu.

Okrenuo je glavu koliko je mogao i pogledao u bistru, kristalnu vodu. Mogla je biti duboka do kolena, ne više. Međutim, malo dalje, teško je bilo odrediti njenu dubinu. Šum vodopada je dopiralo do njega i nije bio naročito glasan. Tako je Dok pretpo-

stavio da se niz njega ne sliva velika količina vode.

Shvatio je da ne može večito ostati na tome mestu i da će mu dan biti beskrajno dug. Toga je sigurno i Silver bio svestan.

Najgore je bilo to što je gubio krv i posajao je sve slabiji. To je značilo da je nešto trebalo preduzeti, i to brzo. Međutim, izgledi su mu bili ravni nuli.

Puška mu je bila uništena, a revolver se nalazio negde ispod konja. Jedino što mu je ostalo, bila je vlastita snaga njegovog tela, a ona je, svakog časa, postajala sve manja.

Međutim, Silver je čekao. On je imao vremena. Verovatno je očekivao da Dok neće dugo izgržati i da će morati da se pokrene s mesta, da potraži zaklon.

Od sveg čuda još je morao i da se nasmeje. Pomislio je kako će se Silver iznenaditi i to samo zato što ne zna ko je sa druge strane reke. Jer da zna, ponašao bi se drugačije.

Naravno, nije imao mogućnosti da sazna koliko je metaka još ostalo u Silverovoj pušci. Čovek je imao dovoljno vremena da ponovo napuni magacin, ali, to je bilo nešto sa čim se moralo računati. To je bio uobičajeni rizik.

Sunce je već upeklo, čak i ovde na dnu kanjona. Dok je zgrčio i privio uz sebe ranjenu ruku. Uvo mu više nije krvarilo, samo je osećao ljepljiv trag krvi, koja mu se zgrušavala na vratu.

Savio je kolena, trudeći se da ostane celim telom uz konja.

Sačekao je malo da bi skupio snagu, a zatim se bacio napred.

Istog trenutka, sa druge strane je prasnula puška. I još dva puta. Sva sreća, u prazno. Dok je uspeo da iskoristi trenutak, kada Silver nije bio dovoljno oprezan. Pretpostavljao je da će Silver očekivati da on krene uz-

vodno od vodopada, pa je učinio suprotno. Zato je Silver promašio.

Dok je pao na zemlju i jeknuo od bola. Najgore je bilo to što će Silveru trebati manje od jedne sekunde da ponovo nanišani i opali. Zato je skočio na noge i bacio se u vodu koja je proticala pored njega.

Hladna voda se sklopila nad njim i osetio je kako ga snažna struja vuče napred.

S velikom mukom Dok je uspeo da izbiže na površinu i da udahne vazduh. Čuo je kako je nešto lupilo u vodu pored njegove glave i pretpostavljao je da je to bio metak. Silver, očigledno, nije gubio vreme.

Tada je ponovo zaronio i voda ga je povukla dalje. Stene su udarale po njegovom telu, ili, on je udarao o njih, što je bilo potpuno svejedno, jer je zadobio mnogo posekotina. Ali, njemu je bilo najvažnije da zaštititi svoju ranjenu ruku. Nekako je to i uspeo.

Onda je osetio da ponovo mora da uzme vazduh. Morao je da izroni. Još dva puta se oglasila Silverova puška. Tog trenutka je ugledao Silvera kako trči obalom u nameri da ga sledi i, naravno, da ga likvidira. Međutim, on je napunio pluća vazduhom i ponovo zaronio.

Tada je naišao na plitku vodu, a dno rečice je bilo puno sitnih oblutaka. Bilo je to više kotrljanje nego plivanje.

Tada je osetio užasan udarac. Naletio je na nešto tvrdo. A onda je poleteo kroz vazduh. Shvatio je da je stigao do vodopada i da je naleteo na drugi, nešto niže.

Dok se osećao kao da je izbačen iz katapulte. Dole, na dnu ugledao jezero bistre, zelene vode koje mu se sa visine, na kojoj je bio, činilo suviše malo.

Za ime sveta, mislio je dok je leteo

kroz vazduh, izbacicu svu vodu iz ove činiije od jezera, čim bućnem u nju. A ako promašim, od mene će ostati samo mrlja.

Dopao se sebi što je mislio na takav način. To je značilo da nije izgubio moral i da još uvek ima nade za njega.

Već sledećeg trenutka, sve mu je to preselo. Udario je o nešto čvrsto, a pred očima mu je sevnulo hiljadu iskri. Zatim je nastala tama.

Silver, koji je trčao pored obale, odjednom je zastao. Video je kako je Dok pao preko vodopada i bio je za bezeknut.

Jedan trenutak je stajao tako zapanjen, kao da je očekivao da će se njegov protivnik vratiti. Onda je sa nevericom prišao obali, i pogledao dole još uvek sa puškom na gotovs. Bio je sav zaokupljen Dokom i nije mislio na svoju zarobljenicu.

Međutim, Liz Morgan je uspela da se oslobodi konopaca kojima je bila vezana i da skine maramu koja joj nije dozvoljavala ni čestito da diše. Silver ju je vezivao svako veče, a rešio je čim svane jutro, sem danas kada se desilo, sasvim nepredviđeno, da je imao preča posla. Morao je da juri nekog neočekivanog gosta, a Liz je samo želela da to nije Ben.

Malo je protekla noge i ruke, i popela se na stenu iza koje se nalazila. Videla je dole Silvera kako je stajao na samoj ivici vodopada.

Konji su se nalazili kraj rečice, u grmlju, koje ih je skrivalo od radoznalih pogleda.

Liz je videla da Silver nema vremena da pazi na nju, pa je zagazila u vodu držeći ga na oku.

Malo je pokliznula zbog čega je morala da zastane da bi održala ravnotežu. U tom času Silver se okrenuo. Tada je nešto izgleda privuklo njego-

vu pažnju i ponovo se okrenuo nazad, motreći pažljivo. Lagano se uspravio i Liz je skoro mogla da čuje njegov uzdah olakšanja.

Bilo je to dovoljno da Liz shvati da joj poduhvat neće uspeti. Neće stići do konja pre nego što je Silver ugleda. Za ovo vreme, koliko je bila s njim, već ga je prilično upoznala i bila je svesna da ne može računati na njegovu razložnost. Može lako da pripuca na nju i da je ubije, zaboravljajući potpuno da mu je potrebna kao mamac. Ipak, odlučila je da reskira.

A onda je učinila nešto što ni sama nije umela sebi da objasni. Umesto da pođe prema konju, bacila se u vodu i zaplivala prema lovcu na ucene.

Plivala je što je mogla brže, ali snažni vođeni tok je pretio da je svakog časa obori. Zbog toga je napredovala veoma lagano.

Bila je užasno zbunjena i uplašena. Naročito kada je ugledala Silvera kako prinosi pušku ramenu i gađa u nešto ili nekoga, u podnožju vodopada.

Liz je kriknula pomislivši da je Silver ugledao odbegle robijaše i da je na njegovom nišanu, možda, baš Ben.

Savladala je nekako taj prvi užas, ali, bilo je kasno. Silver je čuo njen krik i okrenuo se.

Zapanjen onim što je video, nekoliko trenutaka je stajao nepomičan. Očigledno nije mogao da shvati kako je uspela da se ispetlja iz onih kono-paca i da se stvori ovde, u reci.

Zatim se okrenuo celim telom i počeo da podiže pušku.

Liz je u tom trenutku plivala uz samu obalu. To je valjda i spaslo od Silverovog prvog metka namenjenog njoj.

Potrčala je u plićak i tamo stala na noge. Jedna kamena izbočina donekle je skrivala od Silvera. Ako je hteo

da je pogodi morao je da se vrati unazad, što je on i učinio.

Tada je Liz zgrabila jedan poveći kamen. Uspela je da se otrese straha koji je malopre skoro paralizovao i da prikupi dovoljno snage da zamahne kamenom.

Silver je to primetio i malo se pomerio u stranu. Na tom mestu bila je čistina. Liz je sa lakoćom mogla da ga pogodi. Ali baš to što se pomakao s mesta, bilo je fatalno za njega.

Sa ta dva-tri koraka našao se toliko blizu ivice vode, da mu je jedna noga stala u prazno.

Divlje je zamahnuo rukama kako bi povratio ravnotežu. Tog trenutka, puška mu je ispala iz ruke i odletela daleko od njega.

Nekoliko trenutaka se ljuljao na samoj ivici ponora, a sledećeg časa izgubio je Liz iz vida.

Čula je njegov krik užasa, a zatim je nastala tišina.

Drhteći i dišući teško, Liz je prišla mestu na obali gde je pala puška. Morala je da se provuče kroz neki bodljikavi šiprag da bi stigla do nje. Sva se igrebala, ali, uspela je da je dohvati.

Zatim je oprezno prišla ivici vodopada i pogledala dole.

Na obali, uz samo jezero, u koje se slivala voda rečice, ugledala je jedno telo. Prepoznala ga je po crnom, dugom kaputu. Bio je to Dok Holidej.

Tek tada je ugledala i Silvera. Bio je svega tridesetak stopa niže, zakačen za neko grmlje koje je raslo u steinama. Bilo je očigledno da je povređen, ali i to da je živ.

Liz je ponovo obratila pažnju na Doka i pitala se, da li joj se to samo učinilo da se njegova ruka pokrenula. Prikovala je pogled za njega, ali za narednih nekoliko trenutaka nije se dogodilo ništa. On je ostao nepokretan.

Iz toga je Liz zaključila da je mrtav. Čak i ako ga Silver nije pogodio, Dok nije mogao da preživi pad. Udarac na vodu sa takve visine morao je da bude fatalan.

Dok je ona tako razmišljala, Dokuva ruka se ponovo pomerila. Sad je već podigao malo i glavu i celim telom pokušao da se izvuče na obalu.

Liz je bila van sebe od sreće.

Okrenula se i potrčala prema mestu gde su se nalazili konji. Osedlala je oba konja i bacila se u sedlo. Vodeći drugog za sobom, poterala je životinju obalom prema vodopadu.

Bila je iznenađena svojom umešnošću da pronađe stazu koja je vodila do donjeg vodopada.

Staza nije bila teška kako je Liz očekivala i, kroz nekih petnaestak minuta, uspela je da stigne do jezera. Samo jednom je morala da pređe preko rečice. Bilo je to na mestu gde se nekoliko stena izbočilo sa njenog dna, što je sada bilo vrlo dobro, jer su joj poslužile kao most.

Izašla je baš na mestu gde je Dokovog konja oborio Silverov metak. Pogledala je malo jednu životinju i taman je htela da produži, kada je nešto dalje uz jedan kamen primetila Dokovu tašnu. Sada više nije bilo sumnje ko je u podnožju.

Sišla je s konja, uzela tašnu i produžila dalje. Uskoro je uspela da stigne i do jezera kraj koga je sada ležao Dok.

Zatekla ga je kako leži na pesku. Samo su mu još noge bile u vodi. Levi rukav mu je bio pocepan, a iz ramena je krvario.

Liz je požurila da ga izvuče na obalu.

Dok je jeknuo kad ga je okrenula na leđa i obrisala mu pesak sa lica. Otvorio je oči i teškom mukom uspeo da se nasmeši.

Zaustio je da nešto kaže, ali, ona mu je dala znak rukom da čuti.

– Ne zamarajte se, mister Holideje – rekla mu je. – Bole li te rame?

– Nije rame, nego mišica – rekao je Dok. – I nije tako strašno. Samo sam užasno umoran. Potrebno mi je da malo odahnem.

Dok je on govorio, Liz mu je skinula kaput i proverila da li je neka kost slomljena.

– Prosto je čudo da ste posle ovoličke vratolomije ostali čitavi – rekla je sa čuđenjem, ali i sa neskrivenim zadovoljstvom. – A sada da vidimo šta je sa tom rukom.

– Osećam se kao da mi je svaka košćica slomljena... Ipak, malo je bolje nego pre pola sata kad sam već pomislio da se neću izvući živ.

– Čutite, nemojte se zamarati. Mora da ste pali na samu sredinu jezerceta. Tu je voda najdublja i to je ublažilo pad.

Dok je klimnuo glavom.

– Biće da ste u pravu. A Silver? Šta je s njim?

– Za njega ne brinite. I on se strmeknuo preko vodopada. Samo, zakačio se o neko grmlje tamo gore.

Okrenula se i pokazala u pravcu gde se nalazio Silver i sva se ukočila. Oči su joj ostale širom otvorene, a lice pobeležilo kao kreč.

Dok je video promenu na njenom licu i zapitao je.

– U čemu je stvar?

– Zaboga! – Liz je jedva izgovorila ovu jedinu reč. Jasno se videlo kako su usne počele da joj drhte. Nije skidala oči sa grmlja koje je raslo pored vodopada. – On... On je nestao – promucala je. – Nestao je!

XV

Pres Alton je bio ubeđen da nisu daleko od njega.

Ljutio se na sebe što je hteo da iz kanjona izađe prečicom pošto je kupio novac iz one rupe u steni gde su ga ostavili odmah posle pljačke. Tamo mu se desilo da zaluta i da izgubi ceo dan.

Njemu se taj dan činio kao večnost. Čudio se sam sebi kako je mogao da zaluta. Još do juče je mislio da pozna je svaku stopu u ovim kanjonima, a sada, kada je bilo najkritičnije, lutao je čitavih dvadeset četiri sata u njihovim lavirintima.

Mnogi od ovih kanjona su bili bez izlaza, neki su bili puni oštrog kameinja po kojem se napredovalo veoma sporo, a neki su imali po nekoliko izlaza na razne strane. Zato mu je trebalo dosta vremena dok nije dospao u oblast koju je dobro poznavao.

Dok je lutao tražeći izlaz, najednom je prešao preko traga koji su ostavila trojica jahača. Bio je uveren da su to Karnej, Emerson i Snajl.

U prvom trenutku je pomislio kako bi bilo dobro da pokuša da ih napadne iz zasede, ali je brzo digao ruke od toga.

Poznavao je dobro svoje bivše prijatelje. Emerson i Karnej bi ga srediili, dok bi trepnuo okom. A možda bi im pomogao i onaj momak Snajl, pomislio je.

Ipak, nije mu se svidelo što je sad ušao u oblast kojom su se i oni kretali. Jer, sada više ni dan, ni noć neće biti siguran od njih. I sve to samo zato što je hteo da ide kraćim putem.

Strah se sve više uvlačio u njega, a to je bilo ubitačno za svakog jahača u ovoj pustinji. Međutim, taj strah nije bio bez razloga. Emerson i Karnej su sada bili progonjena divljač. I bez toga su obojica krvoločni, a tek sada, kada su svesni da svaki jahač može biti njihov ubica... neće ni proveravati ko im se približava.

Doduše, i da proveravaju bila bi ista stvar. A ako su već konstatovali da je novac nestao, sve će im biti jasno. Goniće ga na kraj sveta.

Kakvi su, njih dvojica bi bili u stanju da žrtvuju čak i slobodu, samo da ga se dočepaju.

Ipak, imao je jednog asa u rukama, a to je bio opljačkani novac. U najgorim slučajima, mogao bi da se pogađa s njima oko toga. Možda bi taj novac mogao da mu pomogne, ako im ga ponudi u zamenu za život.

Alton je proklinjao dan kada je došao na pomisao da se sam dokopa ovog novca.

U početku je planirao njihovo bekstvo iz zatvora. Čak im je i pomogao, poslavši im Marča sa konjima, jer oni su, ipak, godinama predstavljali bandu koja se čvrsto držala zajedno.

Međutim, kako je vreme prolazilo, neki crv se uvukao u njega. Činilo mu se da bi bilo dobro da jednom prekine tu rabotu i negde, u usamljenom kraju smiri se na nekom ranču.

A kad je crv počeo da svrdla, povratka više nije bilo. Taj novac mu nije dao mira ni danju, ni noću. U mislima ga je stalno prebrojavao i raspoređivao.

Onda mu se odjednom činilo da ga je malo za trojicu, ali da za jednog to može biti životno rešenje.

Možda bi on ovu stvar izveo i ranije, dok su Emerson i Karnej još bili u zatvoru, ali postojala je jedna ozbiljna prepreka.

On je svoj zaklon podigao suviše dobro. To što je bio šerif dostojan poštovanja, samo mu je otežavalo stvar.

Nije bilo jednostavno otići i dići ruke od svega, a da ne bude bar nekih pitanja i priča koje bi kolale o njemu i prenosile se od usta do usta, sve dok se neko ne bi dosetio da postavi pita-

nje: zbog čega se šerif povlači pre isteka izbornog roka?

Mogao je, naravno, za tu odluku naći više razloga ali nijedan mu nije izgledao dovoljno uverljiv. Najverodostojnije je zvučala priča, koju je već duže vremena potajno lansirao, da će se uskoro venčati sa zabavljačicom Lili koja je ušteđevinom kupila neki mali ranč u južnom Teksasu. Mesec dana posle suđenja Karneju, Emersonu i Snajlu, on ju je udaljio iz Hauarda da bi predupredio svaku eventualnu naknadu proveru njene izjave, i od tada ju je držao daleko od grada obećanjima da će kad za to dođe vreme, zaista doći da zajedno nastave život u bogatstvu i izobilju. Lili je izvesno vreme u to verovala, ali je pismo upućeno Liz Morgan, otkrivalo da je njenom strpljenju došao kraj.

Do đavola, pomislila je, nije smeo toliko dugo da čeka i da je zapostavlja. Lili je naslutila da je izigrana i da njen dragi šerif Pres Alton ima sasvim druge planove. A on ih je zaista imao. Kao bogat čovek mogao je birati žene i nije mu trebala trećerazredna salunska zabavljačica.

I dalje je, međutim, lansirao šapat da će se uskoro oženiti. Bekstvo Emersona i Karneja dobro mu je došlo. Došli su mu kao poručeni. Da je nekom srećom uspeo da ih potera iznenadi i pobije, onda bi mogao reći da je, eto, tim uspehom njegova šerifska karijera trijumfalno završena i da je došao čas da se povuče.

Ali to mu nije uspeo! Nije imao sreće! Dvojica njegovih saučesnika nisu uhvaćeni u zamku koju su sami sebi ispleli i sada su ga čak ugrožavali. Maler za malerom!

Vrhunac svega bio je dolazak Liz Morgan. Ne da Lili više nije računala na njega već nije htela ni da čuti. I tako, iznerviran tim obrtom, nacrtao

joj je onu pogrešnu mapu... i to na svom starom pismu. Kao da mu je svraka mozak popila.

Ali, sad, šta je, tu je. Novac je kupio i sada je trebalo što pre se dokopati puta za Teksas.

Od trenutka kada je prepoznao tragove trojice jahača i shvatio da to mogu biti samo odbegli robijaši, Alton je jahao mnogo opreznije.

Najpre je seo i detaljno proučio put kojim je trebalo da nastavi. Cilj mu je bio da što pre stigne do kanjona kojim je proticala rečica što je pravila dva vodopada. Odatle je vodila jedna uska staza ka izlazu iz kanjona, i baš na vrhu te staze nameravao je da napravi zasedu svojim bivšim prijateljima, za koje je bio ubeđen da su mu već gonioci.

To mesto je bilo dosta uzdignuto i odatle će ih videti, čim budu ušli u kanjon. Bilo je to najbolje mesto za koje je znao.

Već unapred je uživao što će ih nadmudriti. Jer, čim se jahači budu pojavili pored malog jezera u koga se survavao vodopad, biće mu kao na dlanu. Nigde u blizini nema nikakvog zaklona. On sam će, međutim, biti izvanredno zaklonjen od njihovih metaka.

Naravno, on nije pretpostavljao da su mu trojica jahača već prišla dovoljno blizu i da će teško ostvariti svoje planove koji su sada već mogli da se porede sa sanjarenjem.

Smatrajući da mu je plan odličan, te večeri je mirno legao da spava, a kad se ujutru probudio primeo je durbin očima.

Zapanjio se kada je u daljini ugledao tri jahača. Ali, nisu išli njegovim tragom.

— Izgleda da su izgubili moj trag — rekao je glasno i lukavo se nasmejao. Bio je zadovoljan zbog toga. Ako na-

stave tako, sigurno će se izgubiti. I oni su, izgleda, izgubili strpljenje i krenuli prečicom.

Ovako kako je sad izgledalo, moglo im se dogoditi da jašu u krugovima, a u vreme kad oni budu otkrili da se kreću bez cilja, on će se nalaziti daleko, na putu za Teksas.

Smejući se veselo, poterao je konja niz strmu stazu koja je trebalo da ga dovede u podnožje vodopada.

XVI

Dok Holidej se skoro onesvestio od bola kad mu je devojkica strgla košulju koja mu se zalepila za ranu. Očistila mu je zatim ranu i previla je. Sada se osećao mnogo bolje. Čak je mogao da se pokreće sa lakoćom. Valjda je to od one indijanske trave, što mu je devojkica stavila na ranu, a bez koje on nikada nije bio. Uvek je nosio sa sobom u svojoj lekarskoj torbi.

Osmehnuo se kada je pomislio kako je bio ljut na Liz što se uputila u ovu avanturu. Sada mu je, takoreći, spasla život. Jer, ko zna koliko bi on ležao tamo, u jezeru da ona nije naišla. Iskrvario bi, ili bi mu se rana upalila. A onda, više se nikad ne bi izvukao.

Liz je, međutim, bila vidljivo nervozna. Brinula se zbog Silvera i pitala se gde li se sada nalazi.

Tada je prvi put shvatila da on i nije morao biti tako teško povređen, kako je ona pretpostavila. Sada je nestao i verovatno se skriva negde u kanjonu. Ako je tako, onda će on pokušati da ih lukavstvom nekako nadmudri, da bi se dokopao oružja i konja. Za takvu akciju biće mu dovoljan i nož, koji je još ostao kod njega.

Dok je pomagala Doku Holideju da se digna na noge i načini par čučnjeva, učinilo joj se da je primetila neki

pokret u senci zida kanjona, sa druge strane jezera, gde je raslo prilično gusto žbunje sve umotano u puzavici.

Nije se jasno videlo, jer je voda sa vodopada stvarala sjajnu izmaglicu pošto su se kapljice raspršavale u finu vodenu prašinu. Morala je dobro da se zagleda da bi bila sigurna.

Da, ponovo je videla pokret. Nešto se kretalo u dubokoj senci.

– Mister Holideje – rekla je tiho – ne okrećite se odmah, ali ja mislim da se on nalazi na drugoj strani jezera.

Dok je polagano okrenuo glavu, a onda tiho zapitao.

– Gde je puška?

– Pored vaše leve noge. Možete li da je dohvatite? Pazite da nam ne pobegne...

– Koliko metaka ima u magacinu? – pitao je Dok.

– Ja... ja ne znam. Verovatno tri... najviše četiri.

Dok je govorila, Liz je nogom uspešla da mu primakne pušku bliže. Sada se nalazila tik pored Dokove ruke. Sva sreća što se ovog trenutka našao u sedećem položaju.

– Mislim da ću moći da je dohvatim, ako budem morao – rekao je Dok. – Još uvek mi zateže ova prokleta ruka.

– Ne brinite i ja umem dobro da gađam – rekla je Liz.

– Nećete morati – odvratio je Dok, a Liz se pitala zbog čega je govorio tim tonom... kao da nešto nije bilo u redu.

Okrenula se prema jezercu očekujući da ugleda Silvera kako ide bliže njima, ali, ništa se nije događalo.

U sledećem času, Dok se okrenuo u stranu i našao se u čučnju. Onda se odupro o onu zdravu ruku, a njegova kolena su je tako snažno odbacila, da je Liz bukvalno poletala, uzviknuvši od iznenađenja.

Istovremeno Dok se hitro podigao na kolena i desnom rukom zgrabio pušku, koja je ležala pored njega na pesku. Da ga je neko video tog trenutka ne bi mogao da zamisli da je to isti onaj čovek, koji je još od pre jednog sata ležao onako bespomoćno u vodi.

Ali, Dok je bio neverovatno izdržljiv, iako se to po njegovoj konstituciji ne bi moglo zaključiti. Njegovi mišići su bili elastični kao u pantera i tome je mogao da zahvali što se toliko puta spasavao iz situacija koje su svima izgledale bezizlazne.

Podigao je cev brzinom munje i, ne nišaneći, opalio u pravcu jezera.

Njegova puška je opalila samo malo ranije od revolvera, koji je Silver držao u ruci.

Čuo je kako se Silverovo tane zabilo u pesak pored njega.

— Kućkin sin! Pa, mogao sam i pretpostaviti da ima i revolver — rekao je Dok i odbacio se dosta dalje od mesta na kome je ležala devojka ne usuđujući se da se pomeri.

Sada se Dok našao u zaklonu jedne povećte stene što je bilo vrlo povoljno.

Opalio je još dva puta, ali Silvera nije video, jer je ovaj stajao iza vodoпада i zavesa vode ga je zaklanjala.

— Sklanjajte se odatle — doviknuo je devojci koja se još uvek nalazila na čistini. Pitao se samo da li u magacinu puške ima još koji metak.

Devojci nije trebalo govoriti dva puta. Poput munje stuštila se do velike stene iza koje su im se nalazili konji.

Silver je opalio jednom u njenom pravcu, a njegov metak je zaparao pesak upravo kod njenih nogu.

Istog trenutka i Dok je još jednom povukao obarač. Osetio je trzaj oružja na ramenu, a u sledećem trenutku Silver je životinjski jauknuo i izašao

iza vodene zavesе držeći u ruci revolver čija se cev pušila. S mukom je koraćao i zanosio se na desnu stranu pokušavajući još uvek da opali u pravcu gde se nalazio Dok. Čak je to i uspeo.

Metak je fijuknuo i udario o stenu iznad Dokove glave.

On je ponovo podigao pušku i povukao obarač. Međutim, igla je udarila u prazno ležište metka.

Silver kao da je shvatio da Dok više nema metaka. Krenuo je brže kroz plitko jezerce i ponovo opalio.

Doku je ostalo jedino da se bori golim rukama. Podigao se i krenuo napred. Ova pucnjava ga je ponovo prilično zamorila.

Silver je stajao do kolena u vodi, a zatim je sa obe ruke podigao revolver. Polako je nanišanio u Doka, koji je išao pravo prema njemu.

Dok je uhvatio pušku za cev i zamahnuo je njome iznad glave. Zatim je bacio prema lovcu na ucene.

Puška je letela brzo okrećući se i bilo bi to ubitačno da je pogodila Silvera kome je bilo namenjeno. Ali, on se sagnuo i puška je preletela preko njegove glave.

Skoro u istom času, i Dok je bio pored njega. Dok je Silver podizao glavu, on je uspeo da ga rukom zgrabi za grlo. Stisnuo je zube. Onom bolesnom rukom zgrabio je Silverov ručni zgloб i snažno ga udario o kamen. Iz ruke lovca na ucene iskliznuo je revolver.

Silver je divlje počeo da se brani. Njegova pesnica je pogodila Doka posred lica, ali, Dok nije ispuštao njegov vrat, dok mu je glavu gurao u vodu.

Voda je bila plitka, ali se Dok svom težinom navali na lovca na ucene, tako da su zajedno pali na mesto gde je voda bila najdublja.

Pred Dokovim očima su igrali svetlaci. Bol mu je sevao kroz povređenu ruku, a Silver ga je udarao baš po njoj.

Dok je osećao da više neće dugo moći da izdrži ovako. Podigao je koleno i svom snagom raspalio Silvera pod rebra.

Kroz vodu se prosuo čitav niz sjajnih mehurića kada je izbio vazduh iz Silverovih pluća.

Silver je osetio strah, jer mu je glava bila pod vodom, a on je počeo da se davi. Zvuci koji su se otkidali od njegovog grla pretvarali su se u grgotanje, a Dok je stisnuo zube i još pritisnuo čoveka pod sobom.

U samrtnom trzaju, Silverovi prsti su poleteli prema Dokovim očima, a on je samo izmakao glavu izvan njihovih dohvata.

Ipak, Silver se nije predavao. Poslednjom snagom počeo je da se baca nogama. Bio je jak kao životinja i Dok se jedva držao, sa sve većim naporom. Levu ruku više uopšte nije osećao i ona mu je bespomoćno visila uz telo.

Izenada, Silver se umirio. Potrajalo je to nekoliko minuta. Zatim su usledila još dva-tri trzaja da bi se, na kraju, sasvim umirio.

Čak i tada, Dok još uvek nije popuštao. Čekao je da prođe dovoljno vremena, da bude siguran da se Silver više neće pokrenuti.

Tek kada se to dogodilo, njegova desna ruka je popustila stisak.

Premoren, dok se sve oko njega okretalo u divljim krugovima s mukom je pošao prema obali jezera gde ga je čekala Liz Morgan da mu pomogne da izađe na pesak. Tek tu se zateturio i pao na kolena. Glava mu je skoro pala na pesak, a osećao je neizdrživ bol u levoj ruci. Izgledalo mu je da će se onesvestiti.

Nije skoro ni bio svestan Lizinog prisustva. Ona je odmah klekla pored njega i počela da mu skida mokri zavoj sa ruke.

Oko njega se zakovitlala tama i osetio je kako ga svest napušta. Ipak, i u tom času, osetio je neko čudno spokojstvo. Njegova poslednja misao je bila kako opet imaju oružje. Silverovu pušku i revolver. U pojasu lovca na ucene biće svakako dovoljno municije.

Zatim je klonuo na pesak. Izgubio je svest.

XVII

Alton je bio dovoljno blizu da čuje pucnjavu u dubokom kanjonu. To ga je prilično uplašilo.

Još koliko jutros, video je Karneja kako sa svojim partnerima odlazi u suprotnom pravcu i čudio se šta se to dešava. A dobro je čuo, pušku i revolver. Revolver je opalio još nekoliko minuta pošto je puška prestala da se javlja.

To je moglo da znači samo dve stvari: ili je čovek s puškom bio izbačen iz borbe, ili mu je nestalo municije, pa je onaj sa revolverom požurio da ga dokrajči.

Ali, ko je to mogao da bude, pitao se Alton. Koliko je on znao, nikoga nije bilo u kanjonu.

Odjednom je podigao glavu. Devojka? Ako je devojka živa, a za njom je, kako je obavešten krenuo Silver, onda je tamo sigurno i Dok Holidej.

Tako će biti. On je, verovatno pratio tragove devojke i Silvera, a Silver je verovatno tražio Karneja i Emersona. Sada se tu odigravao prvi čin drame, bio je siguran Alton.

Nije znao zbog čega je došlo do te pucnjave, ali nije imao nameru da

gubi vreme, pokušavajući da dozna razlog.

Za takav stav imao je jak razlog. Jer, i njegovi nekadašnji drugovi mogli su da čuju ovu pucnjavu i da se sjure ovamo.

Zato je Alton rešio da se što pre izgubi iz ovih krajeva i da odmah krene za Teksas, gde jedino može da bude bezbedan. Tamo je imao mnogo prijatelja, a mogao je, i onim što je imao u torbi, da kupi još više.

Međutim, postojao je jedan problem. Samo jedan, ali dovoljan. Njegova sadašnja pozicija ga je terala da krene napred, baš prema jezercu.

Kada bi pošao nazad, moglo bi lako da se desi da naleti na Karneja i Emersona što mu nikako nije odgovaralo. A napred? Odande je dopirala pucnjava.

Doduše, pucnjava je prestala, ali, ko mu je mogao garantovati da je opasnost prošla?

Zato je zastao u nedoumici. Nikud u stranu nije mogao da skrene, jer su se svuda uzdizale okomite stene i ovo je bio jedini izlaz iz kanjona.

Na kraju je zaključio da bi ipak najbolja stvar koju bi mogao da uradi bila, da nastavi da se kreće napred. Bilo je to prilično rizično, ali, on nije video drugog izlaza. Osim toga, to je bilo mnogo manje opasno nego da se vraća putem kojim je došao.

Pres Alton je proverio magacin svog revolvera, a zatim je iz futrole na sedlu izvukao „vinčesterku“.

Bio je spreman da se susretne sa svakom neprilikom na koju bi mogao da naleti. Uz jedan, za ovu priliku, značajan nedostatak.

Pres Alton je bio čovek koji je voleo da se sveti. Nikada nije zaboravljao, ako mu se nešto loše dogodilo zbog nekoga, bez obzira koliko je vremena prošlo od tada.

Zato je skoro podivljao kada je stigao do jezera i ugledao Doka Holideja, koji je još uvek ležao na pesku. Odmah je shvatio da s njim nešto nije u redu.

Osmotrio je malo bolje i zadovoljno se nasmešio što nije zaboravio da ponesu durbin. Sada je mogao da vidi svaku crtu Dokovog lica i naravno povezanu ruku.

– Znači, ona hulja kockarska što zabada nos u svačije stvari, najzad je dolijala – konstatovao je zadovoljno.

Ostao je tako nekoliko trenutaka da uživa unapred u svom trijumfu. Onda je besno stisnuo usne. Obo je konja i poterao ga kroz grmlje prema peščanoj obali jezera, gde je ležao Dok.

XVIII

Ni Dok, ni devojkica nisu bili svesni da im se Alton približava sve dok nije došao na puškomet od njih.

Ali, kada su ga primetili, reagovali su munjevito.

Liz se otkotrljala u stranu a Dok se malo pomerio u senku jedne stene potežući revolver, koji mu je Liz dala malo pre.

Altonova puška je grmnula, a eho se stostruko odbio od kamenih zidova kanjona.

Metak je pogodio pesak baš na mestu gde je Dok ležao malo pre.

Dokov revolver se oglasio, a Liz Morgan je opalila iz „vinčesterke“.

Alton se nagnuo u stranu i opet povukao obarač. Okrenuo je konja i poterao ga brzim trkom, prazneći magacin svoje puške što je mogao brže.

Dok se ponovo skotrljao na stranu i opalio iz „kolta“. I Liz je ponovo pripucala iz Silverove puške.

Ko je od njih dvoje pogodio Altonovog konja, to nisu mogli da znaju.

A i nije bilo važno. Važnije je bilo ono što su videli.

Altonov konj se divlje propeo, a bivši predstavnik zakona poleteo je na zemlju. Pre nego što je dodirnuo zemlju, puška mu je ispala iz ruku, i ostao je nekoliko trenutaka da leži ošamućen.

Ali, brzo se osvestio. Odjednom je potegao revolver i opalio u pravcu devojke. Tek tada je poleteo prema zaklonu. Ali, nije stigao.

Dok Holidej je kleknuo na jedno koleno i podigao revolver. Opalio je i video kako se Altonova košulja zaprašila na mestu gde ga je zrno pogodilo.

Dok je opalio još jednom. Pogodio je Altona u desnu nogu. Ovaj je pao u grmlje i nepovređenom nogom se otisnuo, kako bi dospeo što dublje u zaklon.

Altonov sledeći metak je pogodio stenu pokraj Lizinih očiju. Devojka je vrisnula kad su joj se oči napunile česticama sitne prašine i ispustila je pušku.

U magnovenju, Dok je shvatio šta se događa. Valjda zbog straha da onaj sa druge strane sad ne pogodi devojku, dobio je novu snagu i skočio napred.

Još dok je bio u vazduhu, pritisnuo je obarač. Dočekao se na noge, a zatim se otkotrljao još nekoliko stopa, opalivši još jednom.

Pres Alton je zastenjao kad ga je metak pogodio.

Uspravio se s mukom i napravio nekoliko koraka. Zatim je pao licem na pesak. No s mukom se malo pridi-gao i Dok je video da mu iz usta curi krv. Kašljao je i to je značilo da su mu povređena pluća.

Ipak, pokušao je da podigne revolver. Jedino je uspeo da ispali metak u pesak, tik pored svoje noge.

Zatim se ponovo sručio i ostao da leži nepomično.

Holidej se polako digao i pogledao prema devojci da bi se uverio da je s njom sve u redu. Onda je pošao napred.

Alton je još uvek bio živ, ali je izgledalo da ga više ništa oko njega nije interesovalo.

Uspeo je da se okrene na leđa i da pogleda u Doka, očima u kojima se ogledala panika.

Dok je vratio revolver u futrolu i kleknuo pored Altona. Znao je da mu nema spasa.

Podigao se i automatski napunio magacin svog revolvera. Zatim je pogledao u čoveka koji je ležao pred njim.

– Jesi li me pratio zbog onih batina koje si dobio od mene? – zapitao je samrtnika.

Alton se zakašljao i nasmešio se kroz krv, koja mu je prošla na usta.

– Ne... do đavola!... Nisam ni znao gde si... sve do pre pet minuta... Ja sam bio na putu za Teksas... Hteo sam da nastavim put... ali sam mislio da bih pre toga... mogao... da se obračunam s tobom...

Dok se namrštio.

– Kažeš da si pošao za Teksas? A šta ćeš tamo?

– Sad je svejedno... i mogu da ti kažem – pokušao je da se osmehe Alton. – Hteo sam da se sakrijem... Tamo imam poznanike... prijatelje...

– Hteo si da se sakriješ? – pitao je Dok još uvek ne znajući kako da razume sve ovo.

U to je čuo kako ga Liz Morgan zove.

Okrenuo se i video kako mu pokazuje na dve torbe koje su bile na leđima Altonovog konja. Kada se konj propeo i izbacio jahača, jedna se otvorila. Iz nje su izleteli svežnji novčanica.

– Šta ovo treba da znači, Altone? – pitao je Dok pokazujući na novčaniće.

Bivši šerif je ponovo dobio napad kašlja i Dok je morao da sačeka da se ponovo smiri.

Alton je mahnulo rukom koju je podigao s mukom.

– To je... od pljačke... banke – govorio je isprekidano i gledao u Lizino zapanjeno lice.

Devojka je bila zabezeknuta i nije uspevala ništa da kaže. Alton se bolno osmehnuo.

– Da... ja sam bio treći čovek... onaj zbog kojeg je... vaš verenik otišao na robiju. Krio sam se dobro. Ljudi su budale... primili su me za šerifa... Mislio sam... da pokupim lov... i pre nego što se... pojavi Karnej... odem u Teksas.

Njegova ruka se ponovo digla i pokazala pravac odakle je došao.

– On je... tamo negde... u kanjonima... I on hoće za Teksas...

– Da li je i Ben s njima? – uspela je da se sredi Liz.

Alton je klimnuo glavom.

– Treba da jeste.

– Ima li Karnej neko planirano skrovište u Teksasu? – upitao je Dok Holidej.

Alton je ponovo klimnuo glavom, ali duže vreme nije progovorio ni reč. Dah mu je izlazio kroz ranu od metka, koja mu se videla na grudima.

Liz je bila bleđa, ali joj se na licu nije pojavio ni trag sažaljenja. On je i Benu prekinuo mladost, a možda je kriv i za Benovu smrt. Zato ga nimalo nije žalila.

– Gde su ostali? – upitala je. – Gde... na kom mestu mogu naći Bena?

Alton je pogledao, ali su mu oči bile mutne. Brzo je umirao.

Liz je klekla pored njega i prodrmala ga blago, ali odlučno.

– Molim vas... Morate mi reći... Gde je moj verenik? – pitala je očajnički.

Altonovi kapci su zatreptali. Progovorio je, ali su mu reči bile nerazgovetne. Malo se odmarao gledajući je pravo u oči, a zatim je progovorio razgovetnije.

– Mora da su izgubili moj trag. Video sam kako idu prema zapadu, mislim da su u sledećem kanjonu, paralelno s ovim. Tamo gore... – Poslednjom snagom je podigao ruku i pokazao nešto iznad sebe, ali mu je već sledećeg trenutka ruka pala na pesak. Umro je ne rekavši više ništa.

Liz se sva tresla od uzbuđenja. Ustala je i pogledala u ivicu kanjona. Zatim se okrenula Doku.

– Ja znam put do gore – rekla je uzbuđeno. – Idemo.

– Stanite malo – zaustavio ju je Dok. – Vi ne znate gde je Ben, a Karnej i Emerson su još uvek pored njega. Ne možete samo tako jahati kao bez glave i nadati se da ćete naleteti na njih.

Odmerila ga je ljutito, a pogled njenih očiju je postao oštar.

– Mogu i hoću! – rekla je otresito. – Polazite li sa mnom?

Dok je odmahnuo glavom.

– Ne, dok ovaj novac ne vratim u Hauard. Ne smem da rizikujem da naletim na Karneja noseći toliku lov. Ovo mora da se što pre smesti u sef.

– Ali, za to će biti potrebno nekoliko dana.

– Nema druge. Ja to moram da učinim, mis Morgan.

Usne su joj zadrhtale.

– Vama je važniji ovaj novac nego Benov život! – prebacila mu je. – U redu! Nosite to u Hauard, a ja idem za Benom.

– Do đavola! To ne smete da uradite! – uzviknuo je Dok pošavši da je uhvati za ruku. – Znete i sami koliko je luđo jahati sama tako kroz ove predele. A šta biste uradili i da pronađete Bena? Sigurno bi dojahali do njega i rekli mu ako imate dokaz da nije učestvovao u pljački banke? Glupost! I vi to vrlo dobro znate.

Podigla je bradu nagore, a u očima joj se čitala odlučnost.

– Da! – odgovorila je. – Uradiću baš tako kako ste rekli. Na kraju, to i jeste jedini razlog zbog kojeg sam ja ovde.

– Nemojte biti nerazumni, šta mislite da će tada uraditi Karnej i Emerson? Mislite li da će se rukovati sa Benom i poželeti mu srećan put! Uradiće isto ono što je uradio Silver. Vodiće vas kao taoca u slučaju da nalete na nekog predstavnika zakona.

Posmatrala ga je hladnim pogledom i jasno se videlo kako ubrzano diše. U ruci je držala Silverovu pušku.

– Ja nemam nameru da se sada vratim u Hauard, mister Holideje. Ne sada, pošto sam tako blizu Bena – rekla je.

Dok je govorila odmicala se od nje. Konačno je podigla pušku i uperila je u njega.

Dok je krenuo prema njoj, ali, noge su mu popustile. Umor od proteklih događaja sada ga je sasvim obuzeo.

Rešio je da se više ne prepire s njom i umorno se spustio na pesak. Zatim je glasno jeknuo i desnom rukom dotakao zavijeno mesto, kao da je želeo da ga zaštiti.

Kroz poluzatvorene oči video je kako je Liz zastala i kako se bori sa sobom. Međutim, devojičino lice je ponovo postalo grubo i ona je slegla ramenima.

– Ne verujem da Dok Holidej neće umeti sam da se snađe. Vi ste vešt čo-

vek i da me ne biste ometali moraću da se obezbedim. Povešću oba konja. Vašeg ću ostaviti na pola puta prema vrhu kanjona. Kad budete došli do konja i uzjašete ga, ja ću već biti na vrhu. Poneću i vaš revolver i ostaviću vam ga u torbi na sedlu.

Dok nije napravio nijedan pokret da bi joj predao svoj revolver. Njihove oči su se srele i neko vreme posmatrali su se netremice. Onda je ona odlučno podigla pušku.

– Ako nećete da mi ga date, ja ću ispaliti metak u cilindar revolvera. Onda vam više neće valjati. Dajem reč da ne blefiram.

Dok je uzdahnuo. Znao je da je devojka sposobna da učini tako nešto. Uzeo je revolver palcem i kažiprstom i bacio ga prema njoj.

– Totalno ste ludi – mrmljao je dok se Liz saginjala da podigne revolver, ali, sve vreme nije skidala pogled sa njega.

Onda je spustila cev puške i pošla da uzme Altonov revolver. Pušku bivšeg predstavnika zakona zakačila je za sedlo drugog konja, a zatim pojahala svog.

– Ubićete se – viknuo je Dok za njom.

Ona se nije ni okrenula niti je ijednim pokretom dala do znanja da je čula njegove reči.

Besno proklinjući, Dok je počeo da učvršćuje zavoj na ranjenoj ruci.

XIX

Karneju nije trebalo mnogo vremena da shvati da je pošao pogrešnim putem.

Pošto više nije nailazio na tragove Altonovog konja, bio je siguran da su skrenuli sa pravog puta.

Opsovao je zbog izgubljenog vremena, ali su morali da se vrate na me-

sto odakle su pošli. Drugog izlaza nije bilo.

Ben Snajl je prvi otkrio svež trag šerifovog konja, a odmah zatim, sva trojica su pojahali u tom pravcu.

Svi su znali da on u svojim torbama nosi plen iz banke i svaki od njih ga je želeo za sebe, iz svojih vlastitih razloga.

Ben je bio napet i nervozan jer je znao da se sve više približava čas kada će morati da uperi svoj revolver na dvojicu bandita. Znao je da je zaigrao opasnu igru u kojoj je sve morao da stavi na kocku. Možda, na kraju, stvar i neće ispasti tako dobro po njega. Jer, oni bi mogli da se zakunu da je on ubio stražara i bacio petrolejku na onog drugog.

Ipak, osećao je da mora pokušati da ih preda u ruke zakona. I tako, ovo što je sad imao, nikako nije mogao nazvati slobodom. Sem toga, ni u jednom momentu nije bio siguran. Karneju je svakog časa moglo pasti na pamet da mu uputi metak u potiljak.

Sva trojica su jahali ćuteći. Posle izvesnog vremena stigli su do vodopada i tamo našli dva tela.

Silver je ležao na samoj ivici jezera sa nogama u vodi, a Alton je bio nedaleko od svoga konja.

Emerson je pronašao prazne čaure, a u jednoj torbi bilo je nekoliko novčanica.

– Do đavola! – opsovao je. – Pres je imao lovu kod sebe, ali, izgleda, neko nas je preduhitrio.

Karnej je klimnuo glavom.

– Aha! Neko ih je obojicu sredio. To je, verovatno, bila ona pucnjava koju smo čuli.

Emerson se osvrtao pretražujući pogledom zidove kanjona.

– Sada je pitanje gde se taj nalazi – rekao je mirno.

Karnej je nogom šutnuo pesak.

– Pesak je suviše rastresit da bi tragovi ostali na njemu duže. Ipak, mislim da je morao poći tamo, gore! – pokazao je rukom na stazu, koja je vodila na vrh kanjona.

– Pa, šta onda čekamo? – upitao je Emerson, trčeći prema svom konju.

Karnej je pogledao Bena i klimnuo glavom.

– On je u pravu, sinko. Samo gubimo vreme ovde. Hajdemo!

Ben nije čekao da mu se dvaput kaže. Hitro je pošao svome konju.

Jahali su jedan pored drugog, ali, pošto je staza uskoro postala uska, morali su da idu jedan po jedan.

Emerson je jahao na čelu. Za njim je išao Ben, a Karnej je bio poslednji. Ben je znao da ovakav raspored nije bio nimalo slučajan. Jednostavno, banditi mu još uvek nisu verovali.

Najzad su stigli do oboda kanjona i tu su pronašli tragove, koji su govorili da su pred njima dva jahača.

Karnej je pogledao trag koji je išao preko nekog zemljišta, a posle izvesnog vremena izlazio na kameniti teren, na kojem se otisci nisu raspoznávali.

– Meni se čini da nisu jahali zajedno. Jedan je imao nekoliko sati prednosti. Drugi je neko vreme jahao po tragu onog prvog, a zatim je skrenuo.

Začutao je i počeo da odmahuje glavom.

– Samo, zašto je, do đavola...

– Koliko se to samo ljudi šeta ovuda? – primetio je Emerson. – Misliš li da su ovo dvoje u društvu, Karneje? Ili jedan prati drugog, kao što smo mi pratili Altona.

Karnej je nabrao čelo.

– Ne izgleda mi tako. Mislim da nisu neprijatelji. Nigde nema tragova borbe, ili pucnjave. Ali, razdvojili su se. Svaki je pošao na svoju stranu.

– Kojeg, onda da pratimo? – upitao je Ben.

– Onog koji ima lov – odvratio je Emerson jednostavno.

– Naravno – složio se Karnej. – Ali, ko od njih dvojice ima lov? Jedan momak je pošao kanjonom i, verovatno će izbiti na put koji vodi za Teksas. A onaj drugi se uputio prema Hauardu. Možda je novac kod njega?

Emerson se namršti.

– Misliš li da je to neki zvezdonosac?

– Ne verujem – odmahnuo je glavom Karnej. – On bi sobom poneo i tela poginulih. Predstavnici zakona prilično paze na te stvari. To bi mogao biti neki građanin koji namerava da pokupi nagradu, koju je banka raspisala.

– Do sto đavola, onda moramo poći za njim! – uzviknuo je Emerson.

Karnej je podigao ruku.

– A ako je novac kod onog drugog... onog što se uputio prema Teksasu? Može da se dogodi da su se razdvojili kako bi se kasnije ponovo sreli? Možda su podelili novac.

– Do đavola, Vine, sasvim si me zbunio – rekao je Emerson.

– Hej – pogledajte – presekao je njihovu diskusiju Ben, pokazujući im u stranu. U daljini se pojavio oblak prašine. Videlo se da je to jedan jahač.

– Do đavola! Pa to je žena! – uzviknuo je Karnej, kada je pogledao malo bolje.

Ben je osetio kako ga je nešto steglo u grudima.

– Pa... pa to je... to može biti samo Liz – promucalo je.

Emerson i Karnej su se pogledali, a na usnama im se pojavio osmeh. Bez razmišljanja poterali su konje u trk.

Liz je terala svoga konja paklenim tempom. Primetila je da je gone neki jahači i okrenuvši se ispalila je tri hi-

ca prema njima, ali, oni su uzvratili vatrom. Međutim, shvatila je da su namerno promašili. Oni su pucali u vazduh, a to je značilo samo da žele da je upozore.

Konačno je konj izdao. Klecnuo je i spustio se na prednje noge. Svakome ko je živeo na Divljem zapadu bilo je jasno šta to znači. Shvatila je to i Liz i sada je mirno čekala da joj se jahači približe.

Već u sledećem trenutku, Karnej i Emerson su bili pored nje. Odmah ih je prepoznala po slikama na poternicama.

– Gde je... gde je Ben? – promucala je Liz.

Karnej se zacerekao i pokazao palcem preko ramena.

Liz je pogledala. Zaista, za njima je jahao Ben sav slomljen od očajanja. Znao je šta su sve u stanju da urade ova dvojica.

– Bene! – pritrčala mu je Liz.

– Pusti je neka ide – pogledao je Ben preko njene glave u Karneja. – Siguran sam da nema novac. Reci mi istinu, Liz.

– Novac je kod Doka Holideja – rekla je Liz, smatrajući da je Dok dovoljno odmakao i da ga više ne mogu uhvatiti.

– Dok Holidej? – zgrnuo se Karnej. – Šta će on, do đavola, ovde? I gde kažeš da je sada?

– Možda je već stigao u Hauard. A ja imam pismo kojim ću dokazati tvoju nevinost, Bene – obratila se Liz vereniku. – Hvala bogu da sam te našla.

– Ali, nama bi bilo žao da ga izgubimo, gospođice – zacerekao se Karnej. – Sada imamo i vas, što je mnogo prijatnije...

– Budale! – viknuo je iznerviran Ben, i digao pušku.

Ali, Emerson je bio brži. Liz je ja-

sno videla kako je počeo da povlači obarač revolvera. Ben se sledio.

Odjednom, grmnuo je pucanj i Emerson se stropoštao na tle. Bio je pogođen tačno po sredini čela.

Ben je skočio i zgrabio Emersonov revolver, ali Karnej je šćepao devojkicu i privukao je sebi kao štit.

– Prestani! – uzviknuo je ubica. – Ubiću devojkicu!

– Ne, nećeš! – uzviknuo je Ben i poleteo prema njemu.

Karnej je podigao revolver. Međutim, Liz se istrгла i udarila ga po ruci u kojoj je držao revolver. Ipak, Karnejev metak je zakačio Bena. Devojkica je sada bila slobodna, ali je Karnej potrčao ka svom konju.

Tada se iza stene pojavio Dok Holidej.

Penjući se na konja, Karnej je nanišanio na Holideja.

Dok je opalio i bandit je pao na leđa. Međutim, čizma mu je ostala zaglavljena u uzengiji.

Konj se preplašio i poleteo galopom, vukući za sobom telo bandita.

Bilo je potrebno da prođe nekoliko minuta da se Liz povрати iz šoka. Ipak, prvo je pojuriла Benu. Pogledala mu je ranu i uverila se da je bezopasna.

– Oh, Bene, uskoro ćeš biti slobodan – bila je zadovoljna Liz.

– Pa, skoro da je tako – rekao je Dok prilazeći.

Ben ga je pogledao.

– Zar nije sve gotovo, mister Holideje?

– Nije. Trebaće još neke formalnosti da se obave. Osim toga, vi bi, ipak, mogli da imate neke komplikacije što ste se povezali s onom dvojicom. Zakon je čudna stvar.

– Ali, ja nisam ubio one stražare...

– Dovoljno je da ste bili s njima.

– Vi hoćete da kažete... – obratila se Liz Doku – da bi Ben mogao opet da stigne u zatvor?

– Možda. Sve zavisi kako će uprava zatvora predstaviti celu stvar.

– Oh, Bene – reagovala je Liz tipično ženski i zaplakala.

Dok Holidej je protrljao bradu.

– Mislim da bi za vas dvoje bilo najbolje da krenete u Teksas. Mislim da se ova stvar može rešiti i bez Benovog prisustva. Ja ću uraditi sve što budem mogao da njegovo ime uskoro bude bez ljage.

Liz ga je pogledala čudnim pogledom. U njenim očima ponovo su se pojavile suze.

Dok Holidej nije voleo takve sentimentalne izlive osećanja i zahvalnosti. Osmehnulo se krajem usana i, vinuvši se u sedlo, mahnuo im rukom, da bi ubrzo nestao u obliku prašine.

– Neka te sreća prati, Holideje – prošaputala je Liz Morgan.

Ali on tu želju nije čuo. Bio je već daleko.

KRAJ

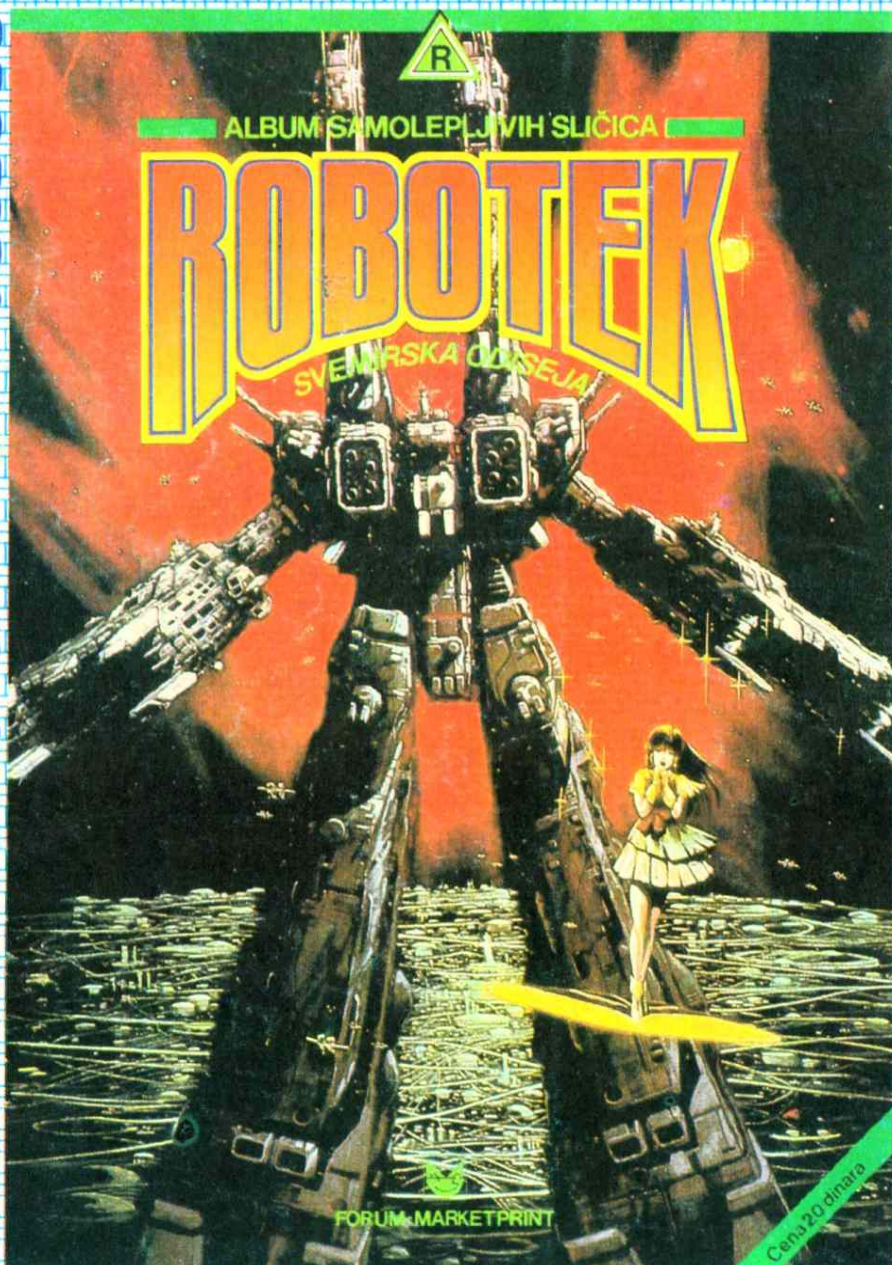
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

u prodaji A·L·B·U·M

NOVO! u prodaji A·L·B·U·M

samolepljivih sličica NOVO!

samolepljivih sličica